DENISE ROBINS

Visul meu

Traducerea și adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Micul dejun nu este momentul cel mai propice pentru a cere cuiva o favoare. Și nimeni nu realiză acest lucru mai bine ca Ming Corally, când coborî la micul dejun în acea dimineață însorită.

Era momentul cel mai puțin indicat pentru ca s-o abordeze pe mătușa Prue, care era la ora aceea mai acră și mai nesuferită ca oricând. Avea obiceiul să repeadă pe oricine. Rareori mai spunea și altceva în afară de: „mai vrei cafea?“ sau: „fii atentă, nu-ți pierde capul“, etc. Putea fi uneori și mai acidă: „pari foarte pierită în dimineața asta, Ming ... cred că te-ai culcat târziu... nu pot spune că sunt de acord cu felul în care se comportă astăzi tinerele fete, dar asta este problema tatălui tău, nu a mea“...

Tata era un părinte foarte bun, care o înțelegea. Ming îl adorase încă din copilărie. De fapt, el îi fusese mamă și tată de când îi murise mama, pe când se aflau în China, iar Ming avea doar patru ani. Tata o adusese în Anglia, lăsând-o în grija

mătușii Prue, sora necăsătorită. Mătușa Prue se oferise să-i țină loc de mamă, dar și un copil ca Ming realiză imediat că Prudence Corally nu avea nimic matern, nici un pic de căldură. Era una din acele fete bătrâne, acrite de viață, care ura orice tânăr, sau pe oricine avea porniri și impulsuri omenești ca Ming. Nu se plăcuseră chiar de la început. Dar Ming fusese nevoită să se adapteze ca să poată trăi în Anglia la mătușa sa, în timp ce tatăl ei se întorsese la Shanghai.

În ultimii doi ani, după cea de a nouăsprezecea aniversare a lui Ming, Tom Corally se pensionase, ajungând la limita de vârstă și revenise în Anglia pentru totdeauna, să locuiască împreună cu sora sa pe Streatham Common, în casa mamei lor.

Ming și tatăl ei se înțelegeau foarte bine, dar chiar și așa mătușa Prue le făcea probleme. Avea o limbă foarte ascuțită și nu ierta pe nimeni. Îl necăjea adesea pe Tom pentru obiceiurile lui de burlac, mai ales pentru mirosul de pipă, care o scotea din minți. Mirosul de bere sau whisky era de-ajuns pentru a o face să protesteze, să-și exprime deschis ceea ce simțea la vederea unui alcoolic, deși nu era cazul fratelui său, Tom. Era de-ajuns ca acesta să bea un pahar, pentru ca sora lui să-l decreteze bețiv. Fratele ei, Tom avea prea multe defecte, cel mai mare din ele fiind dragostea față de fiica sa, pe care o răsfăța.

Ming nu venise la micul dejun pentru a-i cere tatălui ei o favoare; era prea devreme pentru că sănătatea lui șubredă se reflecta în felul în care se trezea de dimineață. Anii în care trăise și muncise în căldura din China îi distruseseră ficatul și

inima. Dar Prue avea grijă să-i aducă aminte de fiecare dată că tusea se datora țigărilor și băuturii. Ming, în schimb, își făcea probleme pentru inima lui.

Era mai bine să aștepte seara ca să-și abordeze tatăl și mătușa în privința planului pe care și-l făcuse cu Sallie pentru weekend. Dar pentru început cei doi trebuia sensibilizați să fie de acord cu faptul că va lipsi o zi întreagă de acasă.

Sallie îi spusese că era o prostie să ceară voie pentru un lucru atât de nesemnificativ, cum ar fi lipsa de acasă. Dar Sallie Lawford era altfel crescută.

Ea avea părinți tineri, moderni, care-i dădeau multă libertate.

Tatăl lui Ming fusese destul de bătrân când se căsătorise, iar mătușa Prue era mai mare cu zece ani decât el. Atmosfera din casa de pe Streatham Common era una de acum cincizeci de ani. Erau multe convenții și restricții la care Sallie, norocoasa Sallie, nu fusese supusă...

Ming o invidia. De multe ori ar fi vrut să schimbe casa părintească, în care predominau tristețea și boala, cu casa în care locuia Sallie. Sallie trăia într-un apartament vesel din Kensington, cu părinții ei tineri și plini de viață.

Dar Ming nu se plângea de tatăl ei. Desigur, atunci când avea probleme cu mătușa Prue, tata intervenea în apărarea ei. Viața lui Ming devenise mai ușoară de când se întorsese tatăl ei din China. Mătușa Prue nu mai era singura care putea să ia decizii. Cu toate acestea, faptul că Tom intervenea mereu în favoarea fiicei sale adânci și mai mult prăpastia dintre Ming și mătușa ei.

De mic copil, și mai apoi școlăriță fiind, Ming realizase că mătușa n-o putea suferi. La vremea aceea nu înțelegea motivul. Dar astăzi îl înțelese. Discutase de multe ori cu tatăl ei pe tema aceasta. Adevăratul motiv era gelozia. Cu douăzeci și doi de ani în urmă, Prudence Corally sperase ca fratele ei s-o ia în China ca să-i aibă grijă de casă, moment în care apăruse în scenă mama lui Ming... o tânără frumoasă. Barbara era fiica directorului unei bănci mari din Shanghai, iar Tom Corally se îndrăgostise de ea.

Ming știa că mama ei fusese foarte frumoasă; văzuse asta din multele fotografii pe care Tom Corally le adusese din China. „Baby“ așa îi spunea, pentru că era foarte tânără și frumoasă, dar și mică de statură. Avea bucle negre, ochi căprui... era o nimfă tentantă, cu mult mai tânără decât Tom Corally, care o adora.

Iar Prudence Corally nu suporta nici măcar numele nepoatei sale: Ming! I se părea ridicol. Dar chiar Tom i-l alesese fiicei sale. Tom era îndrăgostit de porțelanul chinezesc, iar Ming era preferatul său. Când își văzuse fiica prima dată el exclamase: este un porțelan Ming! Ming va fi numele ei!

La douăzeci și unu de ani, Ming era mică de statură, zveltă ca și mama ei, și avea părul acesteia, numai că al ei nu era ondulat. Nici măcar nu și-l făcea permanent, pentru că mătușa Prue nu i-ar fi îngăduit.

Iar după ce Ming termină școala și ajunse la vârsta la care putea decide singură ce să poarte, începu să-l pieptene după placul ei. Îl strângea la spate.

Dar ochii nu erau ai Barbarei, ci ai lui Tom Corally: albaștri precum apele mărilor Chinei pe care navigase de multe ori. Văzuți pe sub genele dese și negre, ochii lui Ming păreau două flori de nu-mă-uita.

Soarele de iunie se filtra prin perdelele uzate ale mătușii Prue, pentru a cădea pe covorul turcesc la fel de vechi, reflectându-se pe tacâmurile aflate pe masa din bucătărie.

Când intră Ming în sufragerie, mătușa Prue se afla deja acolo și turna ceaiul, respirând greu, ca de obicei. Era o femeie solidă, cu părul alb, cu ochi inteligenți dar îngropați în grăsime și un ten stacojiu. Se îmbrăca după moda altor timpuri, căci nu-i păsa de modă. Purta o fustă cu cute, o bluză verde și un lanț gros de aur cu un medalion în care se găsea o buclă nu se știe a cui. De fapt, nimeni nu îndrăznise vreodată s-o întrebe.

Tatăl lui Ming stătea în capul mesei, citind ziarul. Avea o construcție asemănătoare cu a surorii sale, dar ochii îi erau mai frumoși și exprimau blândețe.

Ming spuse bună dimineața, apoi îl sărută. Mătușa Prue îi întoarse un obraz stacojiu pe care Ming abia îl atinse cu buzele. Pe bărbia dublă a mătușii se mai aflau două alunițe și o pereche de mustăți, care o făcuseră mereu să simtă repulsie. În dimineața aceasta, cu gândul la ziua pe care o va petrece cu prietena ei, Ming încercă să fie deosebit de plăcută.

– Sper că n-am întârziat, mătușico.

Miss Corally strânse din buze.

– Nu mi s-ar părea ceva neobișnuit.

– Ei, oricum, apariția lui Ming este o bucurie întotdeauna, interveni Tom Corally. Ming era atât de tânără, de proaspătă

și de frumoasă cu bluza ei albă și costumul albastru! De multe ori, Tom Corally regretase că nu-și putuse îndepărta fiica de casa asta veche, de figura neprietenoasă a surorii sale, sau de acel birou plin de mucegai din Southend, unde Ming lucra ca dactilografă. Visa adesea că-și va putea duce fiica înapoi în China.

Deodată, o auzi pe Ming spunând:

– Aș vrea să vă rog ceva pe amândoi.

– Mie să nu-mi ceri bani, sări mătușa, ar trebui să te descurci cu salariul pe care-l iei.

– Prue, nu începe așa de dimineață cu cicăleala, i-o reteză Tom Corally. Cinci lire nu înseamnă mare lucru, mai ales când plătești trei din ele pentru masă.

Miss Corally trase aer în pieptul enorm, care se ridică precum creasta unui val, apoi se răsti indignată:

– Crezi că eu îmi pot permite s-o întrețin? Prețurile cresc mereu, dar nu și pensiile noastre.

– Foarte bine, zise domnul Corally.

Nu mai avea chef să se certe cu Prue. La naiba, femeia asta era o mare cicălitoare! Iar biata Ming avea atâta răbdare cu ea! În ultimul timp, Tom simțea că nu-i mai poate ține piept lui Prue, deși în copilărie o făcea foarte eficient, reușind să-i închidă gura. Dar acum lucrurile se mai schimbaseră; ea ținea banii, iar casa îi fusese lăsată ei moștenire de mama lor. De aceea, Tom Corally nu se simțea deloc bine. De fapt, avea și niște dureri sâcâitoare în umărul stâng și o senzație ciudată de sufocare. Simțea că și inima îi va face curând probleme. Dar Prue le punea pe toate pe seama fumatului și băutului. Tom Corally zise:

– Ce voiai să ne spui, iubito?

Ming îl privi un moment, strivind o firimitură de pâine între degetele ei subțiri. Inima îi bătea repede și ciudat de tare. Știa că tata nu va avea de obiectat să-și petreacă duminica cu Sallie, dar mătușa Prue...

Își luă inima în dinți. Privindu-și tatăl și nu mătușa, le vorbi despre planurile sale. Ea și prietena ei, Sallie Lawford, care era tot dactilografă la Colebean & Fox, puseseră deoparte câțiva bănuți, să-și petreacă împreună ziua de sâmbătă la râu, unde să facă baie, să mănânce ceva...

Miss Corally îi întrerupse gândurile.

– Vrei să pleci cu mașina? Cu mașina cui? Ai dat peste vreo comoară?

Ming roși, nervoasă.

– Nu, mașina aparține unui tânăr prieten al lui Sally, care se numește Norman Toll, le explică ea. Mergem în patru la râu. Ming simți că-i piere vocea. Pe figura tatălui ei citea înțelegere. Dar privind-o pe miss Corally înlemni.

– Vrei să spui că pleci într-o excursie cu doi bărbați necunoscuți? Tu și Sallie Lawford! Ei bine, pe Sallie o cunosc. Are niște părinți ciudați; educația ei lasă de dorit. Este lăsată să umble noaptea pe străzi... cu cine te-ai înhăitat, Ming?

– Mătușă, nu înțelegi lucrurile cu adevărat. Dumneata ești depășită de evenimente. În toată lumea băieții și fetele ies la picnicuri, sau pur și simplu la plimbare.

– Aici nu suntem pe continent și nu accept să aduci astfel de obiceiuri în casa mea, sări miss Corally.

– Stai puțin, Prue, interveni tatăl lui Ming. Nu sări imediat cu gura; s-o ascultăm și pe Ming.

– Sallie nu este cum spune mătușa, zise Ming revoltată pe imaginea creată de mătușa Prue prietenei sale. Părinții ei îi dau mai multă libertate, poate și pentru că-l cunosc pe Norman. Este un tânăr încântător și deține un post foarte bun la Rudd & Brothers.

– Nu mă interesează cine este și unde lucrează acest individ! exclamă mătușa Prue la fel de revoltată.

– Și prietenul lui, draga mea? întrebă domnul Corally.

Ming lăsă ochii ei mari în jos.

– Îl cheamă Walters, Ivor.

– Și el lucrează tot la Rudd?

– Nu, tată, este comis voiajor la altă firmă.

– L-ai cunoscut bine, draga mea?

– Aproximativ. Norman și Ivor ne-au condus aseară pe drumul spre casă.

– Sunt decepționată, interveni mătușa Prue. De ce nu i-ai invitat în casă pe cei doi tineri, să-i prezinți tatălui tău?

Ming vru să spună ceva, dar sesiză că tatăl ei o privea cu înțelegere, așa că nu consideră că era cazul să mai argumenteze. Cum putea aduce un tânăr în casa mătușii, unde nu se fuma, nici bea măcar un pahar? I-ar fi speriat pe toți!

Acesta era lucrul pe care Tom Corally îl regreta cel mai mult: că nu-i oferise fiicei sale o casă de care să poată fi mândră, unde să-și poată invita prietenii.

Ming nu uita drumul în mașina lui Norman. Era un tânăr drăguț acest Norman, plin de umor și foarte îndrăgostit de Sallie. Dar Ming era atrasă de Ivor Walters.

La prima lor întâlnire, inima lui Ming începuse să bată necontrolat. Ivor era mai mare decât Norman, avea cam douăzeci și șapte de ani, era un tânăr foarte elegant, îmbrăcat după ultima modă. Era înalt, blond, cu mustață. Știa să vorbească foarte frumos, să spună lucruri interesante, era manierat. Era primul tânăr care prezenta interes pentru Ming. Mai cunoscuse și alți tineri, pe Teddy Bence, coleg de birou, pe Eric Bute, vecin cu mătușa Prue, și mai avusese un alt flirt nevinovat cu un coleg.

Cu Ivor Walters lucrurile stăteau altfel. Era o persoană care călătorea mult, era experimentat. Ming era sigură că tatei i-ar plăcea. Ivor o plăcea și el. Când o condusese acasă cu o seară în urmă, îi prinsese mâna în palmele sale, spunându-i:

– Trebuie să ne revedem, Ming. Vom fixa o altă dată prin intermediul lui Sallie.

Iar a doua zi Sallie îi spusese că Ivor Walters o găsea încântătoare.

Planul pentru duminică era foarte interesant. Ming nu putea refuza. O rugă din priviri pe mătușa Prue să nu se mai opună.

– Te asigur că nu vor fi probleme, mătușă. Eu și Sallie vom avea grijă una de alta.

– De parcă ați fi capabile s-o faceți... mormăi mătușa Prue, iar fața ei urâtă deveni și mai dezagreabilă.

Dar ușa salonului se deschise brusc în clipa aceea și intră o arătare pe care Ming o compara adesea cu mătușa Prue. Era un câine bătrân de doisprezece ani; un animal prost educat,

lacom, pe care Ming nu-l suporta pentru mirosul său imposibil. Pixie, așa îi spunea mătușa, care îi acorda toată afecțiunea ei.

Pixie avansă sforăind, iar miss Corally schiță ceea ce numea ea, un zâmbet. Luă potaia în poală, hrănind-o cu mâncarea din farfurie, pe care i-o dădu din palmă. În acest timp își continuă tirada împotriva nepoatei sale și a zilei pe care aceasta voia s-o petreacă în afara casei.

Ming se uită la ceas și se ridică. Abia mai avea timp să prindă trenul care o ducea în centru. I se mai adresă o dată cu aceeași rugăminte mătușii sale.

– Îți promit că nu va exista nici o problemă, mătușă, iar dacă părinții lui Sallie o lasă să meargă m-ai lăsa și pe mine?

Tom Corally răspunse în locul surorii sale:

– Da, fetițo, nu văd de ce nu te-ai duce, cu condiția să ai grijă de tine. Uite ce este Prue....Tom Corally se întoarse spre sora sa: îmi asum responsabilitatea pentru fiica mea. Se duce cu prietena ei, are o vârstă.... ce se poate întâmpla? Tu pui răul întotdeauna înainte, dar Ming nu.

Miss Corally îi aruncă o privire ucigătoare fratelui său. Îl lăsă jos pe Pixie și începu să scuipe venin:

– Exact cum m-am așteptat! Ridică-te împotriva mea, fă front comun cu Ming. Poate să se ducă, dar împotriva voinței mele.

Tom Corally răsuflă ușurat. La naiba cu sora lui ! Îi zâmbi complice lui Ming.

– Grăbește-te, să nu pierzi trenul, fata mea!

Ming îl îmbrățișă:

– Tată, ești atât de bun!

Miss Corally ieși revoltată din încăpere, urmată de câinele ei care strănuta de zor. Ming își luă la repezeală mănușile, pălăria și servieta și porni spre gară.

Abia aștepta să ajungă la birou să-i spună lui Sallie că obținuse permisiunea de a merge. Seara așteptau telefoanele lui Ivor și Norman pentru a face planurile finale.

Vremea ținea cu ei, era minunată, soarele strălucea, copacii înverziseră, iar Ming încercă să-și imagineze cum arătau la țară...pe marginea râului. Ce schimbare după orașul plin de praf și de zgomot! Vor avea o petrecere sâmbătă seara și de aceea Ming începu să facă planuri cu ce să se îmbrace. Sallie avea pantaloni moderni și bluze viu colorate. Avea noroc cu părinții ei cei moderni, care-i dădeau bani pe lângă salariu. Ea nu avea pantaloni, dar avea o fustă mai modernă și o bluză cu broderie albă. Spera doar ca Ivor s-o găsească interesantă; el care era atât de elegant. Abia aștepta să vină duminica, să petreacă o zi grozavă.

Capitolul 2

Ieșirea de duminică părea să evolueze pe placul lui Ming, până când Sallie și amicul ei Norman plecară după-masă lăsând-o cu Ivor.

Până atunci, fusese o atmosferă de prietenie. Se duseseră la Shanley, un sat de lângă Maidenhead, cu mașina lui Norman, se îndreptaseră direct spre Four Feathers, unde mâncaseră în grădină, sub o umbrelă mare, cu dungi. Localul, bine cunoscut celor doi tineri, avea un nume prea pretențios pentru zona aceea și se pretindea a fi în stil Tudor. Cu toate acestea, era greu să apreciezi dacă era așa sau nu, pentru că abia cu greu mai găseai vreun centimetru de lemn neacoperit de afișe de reclamă la țigări, bere și ciocolată.

Era o zi frumoasă, cu mult soare, iar grădina aceea li se păru ruptă din rai celor două tinere care trăiau și munceau într-un oraș suprapopulat și aglomerat. Erau aproape de un râu. Părea rece, tentant în acea după-amiază foarte caldă. Pe lângă hotel trecuseră zeci de tineri la pescuit, cu bărci cu

motor. Lui Ming, care nu mai fusese pe râu până atunci, i se păru o imagine de vis. Dar undeva, în adâncul inimii își dorea să fie mai puțină lume în jur, iar în locul acelor bungalouri și corturi să fie doar copaci, mai ales sălcii, sau iarbă necălcată de picioarele trecătorilor.

După acest gând, Ming își reproșă că era nerecunoscătoare. Ceaiul fusese excelent, iar acum fuma o țigară, un lux pe care rareori și-l putea permite, deoarece mătușa Prue detesta fumatul.

Sallie era în formă. Era o fată înaltă cu plete blonde, ochi mari și o gură generoasă, vopsită într-un ruj de culoare vie, care-i punea în evidență albeața dinților. Arăta foarte bine, așa cum era îmbrăcată în pantaloni strânși pe picior și tricou fără mâneci. Părul îi era strâns într-o bandă multicoloră.

Nu era o fată prea inteligentă, Ming realizase asta imediat, dar ținea la Sallie. Era o fată binevoitoare și veselă. Toată lumea o iubea. Desigur, și Norman Toll. Nu-și lua ochii de la ea, iar Sallie asta aștepta. Erau îndrăgostiți. Dar ceea ce Sallie și prietenul ei numeau dragoste, nu prezenta interes pentru Ming. Ea visa la dragostea pasionată dintre un bărbat și o femeie, ca o emoție profundă, subtilă, frumoasă.

Nu și-l imagina pe Norman Toll capabil să inspire asta, sau simțind el însuși o astfel de emoție.

Ming sorbea gânditoare din ceașca de ceai, cu țigara în mână și-și spuse că Ivor Walters o atrăgea și mai puțin decât neinteresantul Norman.

Ivor era mai mare ca Norman, părea mai versat, mai sofisticat; cel puțin așa îi păruse când îl cunoscuse la Londra,

când îl considerase încântător. Dar două sau trei ore petrecute în compania lui îi schimbaseră părerea. Îl considera la fel de prostuț ca Norman. Iar ea se trezi tratată în după-amiaza asta de parcă ar fi fost adusă drept o distracție garantată. Ivor i se adresase cu „Ming a mea", „micuța mea", vrând s-o facă să înțeleagă că se afla sub aripa lui.

Pe scurt, Ming nu-l plăcea deloc pe acest Ivor. La un moment dat, se întrebă chiar dacă era bine educat, așa cum pretindea.

Pe Ming n-ar fi deranjat-o dacă Ivor ar fi fost, de exemplu, mecanic într-un atelier oarecare, cu condiția să-i fi spus acest lucru. Dar nu mai putea să suporte snobismele lui Ivor Walters, care în opinia lui îi dădeau distincție.

Cu toate acestea, Ming nevrând să facă notă discordantă, încercă să se integreze atmosferei și se amuză alături de ceilalți, nevrând să le strice ziua.

Ivor îi întinse la un moment dat tabachera sa.

– Mai vrei o țigară? o invită el.

– Nu, mulțumesc, una mi-a fost de– ajuns.

El ridică indiferent din umeri.

– Eu înnod țigările.

– Nu cred că este bine pentru sănătatea ta, spuse Ming.

– Mă tem că-mi place tot ce nu este bun pentru mine, răspunse el, închizând tabachera și aruncându-i lui Ming o privire care avea, probabil, semnificație pentru altcineva. Din păcate nu și pentru ea, care nu știa să interepreteze acest gen de priviri. El îi observă privirea care poposise asupra unei embleme aflate pe reverul lui.

– Clubul de natație Thames. Am fost membru.

– Adevărat? întrebă Ming. Când avusese timp să facă toate lucrurile pe care pretindea că le-ar fi făcut? Era foarte tânăr.

Lipsa ei de entuziasm îl deranjă pe Ivor. N-o considera cine știe ce aventură pe această Ming. Nu se ridica la nivelul lui. Era cam ciudată, secretoasă.... Drăguță, da, poate. Avea ochi mari, minunați, albaștri, părul negru ca o cascadă. Curând o va vedea goală, poate îi va plăcea cum va reacționa și va ieși ceva din asta. Dar deocamdată nu prea avea valoare.

– Ce mai facem acum? întrebă Ivor pufăind.

– Ne mai învârtim până la masă, apoi eu mă duc cu Norman pe râu, zise Sallie.

– Mai bine, mormăi Norman.

Ivor se întoarse spre Ming.

– Facem și noi același lucru?

Ming, care adora râul, ar fi mers și singură. Chiar mai bine decât cu Ivor.

– Sigur, mergem, va fi grozav!

Se auzi dintr-o dată muzică izbucnind la maximum de undeva, nu se știe de unde.

Norman îi făcu semn lui Sallie:

– Hei, iubito, e perfect!

Sallie, cu brațele goale ridicate în sus, îl imită:

– Este chiar perfect!

Ming închise ochii și ea. Dar nu făcu asta din dorința de a asculta muzica. Nici măcar nu suporta pentru că era prea tare și prea zgomotoasă, adăugându-se la zgomotele deja deranjante ale zilei. Dacă voiau să asculte muzică, trebuia să fie ceva liniștitor, plăcut auzului, suav... oricum, muzică

clasică. Lui Ming îi plăcea muzica bună. Îi plăcea și ei să danseze ca și lui Sallie, dar îi displăcea muzica de dans care trebuia doar ascultată. Și mai ales tare, mult prea tare...

O, acest soare atât de strălucitor, apele râului care curgeau zglobiu la vale, copacii atât de verzi! Ceva, o componentă a sufletului ei tânjea după solitudine, după pace, sau poate după un bărbat, care nu semăna cu nici unul din cei prezenți.

Masa fu însoțită de multă veselie. Ieșiră la o mică plimbare în timpul căreia Ming simți că-i este rece și-și puse pulovărul pe umeri.

Era o seară frumoasă și se puteau vedea beculețele din copacii de pe pajiște, care în opinia lui Ming stricau peisajul; lui Sallie îi plăceau, fiind foarte vesele.

Dar când văzu că Sallie și Norman o iau în altă direcție, iar ea rămâne singură cu Ivor, Ming avu o senzație ciudată. Acesta băuse cam mult înainte și după masă, râdea prea mult, lungea nefiresc vorbele și nu mai ascundea deloc faptul că venise pentru ea la această petrecere. Îi luase mâna de câteva ori sărutându-i-o, iar ea simți ceva foarte neplăcut la atingerea buzelor lui. Nu-i plăcea deloc acest Ivor Walters. Ceva, nu știa ce anume, îi displăcea chiar foarte tare. Simțea că nu este o persoană de calitate, cum ar fi spus mătușa Prue.

Aflată din nou pe malul apei, cu Ivor lângă ea, Ming încercă să se relaxeze și-și strânse jacheta pe lângă corp, pentru a evita orice atingere cu acest bărbat.

Milioane de stele străluceau deasupra capetelor lor, iar Ming se gândi că era o noapte minunată în care era grozav să fie cu persoana iubită...

O invidia pe Sallie. Vesela și iresponsabila Sallie, era în felul ei îndrăgostită de acel Norman, pe care, de altfel, Ming îl considera cam prostuț. Dar Sallie nu vedea lucrurile astfel și chiar înainte de a se despărți, Sallie îi șoptise:

– Îți doresc distracție plăcută, Ming...uită de oribila ta mătușă și distrează-te!

Era o filozofie care i-ar fi plăcut lui Ming, dar nu se putea distra cum spunea Sallie, cu acest Ivor. Numai figura și vocea lui erau de-ajuns să-i strice ziua.

Urcară într-o barcă, așa cum făceau toți tinerii și porniră spre zone mai retrase, după cum observă ea imediat. Treceau multe bărci pe lângă ei. Auzea voci, vedea lumini, râsete, zgomotul făcut de vâsle în apă. Dar curând se făcu liniște, dovadă că rămăseseră singuri în zona aceea. Stelele se reflectau în apă ca niște diamante, iar ea atinse apa cu mâna lăsând urmele degetelor sale pe măsură ce înaintau. Tufișurile și copacii păreau foarte stranii în semiîntuneric. Din când în când se mai puteau zări contururile vreunei case, ale unei vite sau cal păscând solitari.

Iar Ming deveni dintr-o dată melancolică. Era ciudat, pentru că pornise plină de entuziasm în această escapadă. Dar se gândea la multe lucruri: privind în viitor nu vedea nimic altceva decât ani și ani de muncă în acel birou din strada Liverpool. Toată tevatura din acel birou, actele care trebuia dactilografiate de urgență, completarea dosarelor. Șefii erau prea ocupați pentru a mai avea timp să-și observe angajații, ceilalți funcționari la fel de obosiți și deprimați ca și ea... doar Sallie era mai veselă, mai antrenantă... De aceea acceptase această ieșire cu ea.

Acasă la mătușa Prue, unde era supravegheată cu strictețe, unde vedea cu proprii ochi cum decade tatăl ei, ascultând povestirile lui triste pentru că zilele lui cele mai bune apuseseră, urma aceeași rutină zilnică: mâncat, dormit...

Nu era viață, conchise Ming, privind spre cerul înstelat. Trebuia să existe și pentru ea o altă viață mai veselă, mai fericită, șansa de a-l întâlni pe bărbatul pe care-l dorea, de a se îndrăgosti de el și de a fi iubită. Dar unde? Când?

Ming oftă.

În clipa aceea, Ivor Walters se gândi că vâslise cam mult și lăsând vâslele deoparte, veni lângă ea. Apoi găsi un loc unde apa era mai puțin adâncă și traseră barca sub o salcie.

Ming admiră în tăcere luna ale cărei raze străbăteau printre ramurile salciei, apa care clipocea...

Dar Ivor îi strică pacea și liniștea venind prea aproape de ea, luându-i mâna, făcându-i mult prea clare intențiile sale de a face dragoste cu ea. Ming roși, trăgându-și mâna. Poate făcuse o greșeală să vină singură aici cu acest Ivor. Ar fi trebuit să intuiască singură că n-o adusese aici numai de dragul de a vâsli. Mai cunoscuse și alți bărbați, care în cele din urmă ajungeau invariabil la același lucru. Dar ea nu dorea nicidecum să facă dragoste cu acest individ care nu-i provoca emoții. Ivor nu-i plăcea deloc.

Cu toate acestea, îi era teamă să nu-l supere, pentru că ar fi stricat petrecerea celorlalți doi, Sallie și Norman, care probabil se simțeau foarte bine. De aceea îi permise să-i ia mâna în palmele sale mari, ba chiar zâmbi, când el îi spuse că

avea cei mai frumoși și mai albaștri ochi, cea mai frumoasă gură pe care o văzuse vreodată. Dar zâmbetul îi pieri când el se apropie prea mult, încercând s-o sărute pe gură.

– Nu, protestă Ming... nu, te rog, nu face asta!

Dar Ivor Walters se aprinsese deja după acest scurt contact, de atmosfera romantică și de întuneric. Continua s-o sărute cu forța, s-o prindă în brațe.

– Micuța mea, reuși el să îngaime, sunt foarte îndrăgostit de tine....Ming, ești o fată foarte frumoasă...

Ea încercă să scape împingându-l cu putere. Se temea de el, de brutalitatea lui, de apropierea lui.

– Eu nu vreau să te sărut, te rog să-mi dai drumul.

El începu să râdă, trăgând-o tot mai aproape.

– O, nu, Ming, n-am venit până aici numai ca să te sărut, sau ca să vâslesc pe apa asta blestemată. Vreau mai mult decât un sărut.

Vorbele lui o dezgustară teribil. Se înfurie și-l împinse cu toată puterea.

– Nu poți face așa ceva. Te rog să mă duci imediat înapoi.

El își pierdu răbdarea și încercă s-o prindă de mijloc cu orice chip. Ming îi simți brațele puternice dorind s-o imobilizeze. Barca se clătina destul de periculos, aplecându-se chiar. Ming luptă cu disperare să scape. În nici un caz nu-i va mai permite acestui individ nerușinat s-o mai sărute.

– Ești o bestie! exclamă ea.

Deodată, reuși să se elibereze din brațele lui și se ridică. Ivor vru s-o prindă de gleznele subțiri. Ming rămase o clipă disperată în picioare, cu brațele ridicate. Nu avea decât o singură soluție de scăpare și asta și făcu: sări din barcă,

sperând că malul era foarte aproape. Dar nu era chiar așa, și căzu în apă încurcându-se printre ramurile salciei și rădăcinile buruienilor de pe mal. Un șoarece de apă fugi speriat. Ming luă fără să vrea o gură de apă sălcie. Îl auzi pe Ivor strigând-o.

– Unde ești... prostuțo! Ming!

Nu-i răspunse. Tușind din lipsă de aer se luptă să ajungă la mal, unde se cățără, plină de noroi și cum puse piciorul pe pământ o rupse la fugă pentru a se salva. Nimic n-o mai putea face să revină în barcă, la acel individ oribil. Își va găsi cumva drumul spre hotel.

Udă la piele, tremurând cu toată căldura nopții, cu ochii în lacrimi, își îndepărtă părul de pe frunte și căută să se depărteze cât mai repede de acel loc. O, cât îl ura pe acest individ ca și sărutările lui! Ar fi vrut să scape și de senzația lăsată de buzele lui, pentru a nu-și mai aminti de el.

Continua să alerge în întuneric. Se afla pe o pajiște, departe de Shanley. Nu știa cum să găsească drumul înapoi spre hotel. Alergă mult timp așa, neștiind încotro se îndrepta. Deodată, se opri epuizată. Văzu prin întuneric, ceva, o formă ridicându-i-se în față. Se opri. Era ceva, un gard, o împrejmuire. Fusta i se lipea de picioare, sandalele erau ude și alunecau. Se simțea mizerabil. De fapt ce știa despre acest Ivor Walters? Norman spunea despre el că este băiat bun dar, poate că în fața unei femei era altfel. Toți erau băieți buni la început. Acum știa că acest Ivor era un individ mizerabil, cu care nu mai trebuia să iasă nici o fată.

Se uită cu ochii înroșiți de plâns la pajiștea pe care se aflau și câțiva copaci, din loc în loc. Ce se putea găsi la umbra

acestora? Ce altă amenințare? Ce dezolant era ce se vedea în fața ochilor ei! Nu se auzea nici un lătrat de câine măcar, nici un clopot de biserică...

În clipa aceea, un cal aflat pe pășune ridică încet capul și o zări. Fata nu-l văzuse și apariția lui neașteptată îi dădu fiori. Scăpă un strigăt și o porni din nou la fugă peste câmp cu inima bătând să-i spargă pieptul, de teamă. Fu nevoită să sară un gard, căzu și-și luxă glezna. Se ridică și, șchiopătând porni totuși mai departe, dând peste un drum destul de departe de malul apei.

Dar drumul avea destule meandre și după ce șchiopătă destul Ming nu zări nici lumini, nici altceva care să-i indice că se apropia de destinație. Fără să știe de ce, presupuse c-o luase în direcție opusă.

Totul o durea; capul, ochii, glezna, era obosită, șchiopăta. Frumusețea nopții de vară se transformase în tragedie pentru ea.

Era pe punctul de a ceda, când ajunse la prima casă. În lumina lunii văzu clar gardul de fier forjat, apoi casa. Nu se îndoia că la capătul acelei alei pietruite, străjuite de copaci, se afla o casă frumoasă. Se vedeau luminile aprinse.

În ultimul stadiu de epuizare și mizerie se forță să ajungă la poartă pentru a întreba unde se afla și cum putea ajunge la Shanley.

În clipa aceea, apăru un bărbat cu un labrador. Ming observă că era înalt, zvelt, îmbrăcat într-o haină de seară și fuma trabuc. Temându-se că va leșina, ceea ce i se mai întâmplase pe la șaisprezece ani, avu senzația că se prăbușește în gol, dar auzi o voce și se simți prinsă în brațe. Vocea era probabil a bărbatului în haine de seară.

– Dumnezeule, ce se întâmplă? Cine ești?

După aceea, Ming nu mai știu nimic.

Când își recăpătă cunoștința nu se mai afla în fața acelor porți, ci într-o casă necunoscută, în întuneric și răcoare. Era într-o încăpere cu mobilier frumos, ales cu gust, era întinsă într-un pat, sprijinită pe perne. I se păru când deschise ochii, că păși direct în cadrul unui film. Totul era foarte frumos. Văzu mii de volume pe rafturile unei biblioteci. Erau, desigur, legate în piele. Era o bibliotecă în formă de L, cu draperii verde închis la ferestre, cu sofaua și fotoliile din piele, cu un frumos covor chinezesc.

Se aflau multe vaze cu flori în încăperea aceea. Era discret luminată, cu aplice prinse în console. Lângă sofaua pe care se afla văzu o măsuță Chippendale, cu o tabacheră de onix, un pahar și un bol cu brandy.

Toate aceste lucruri frumoase, apărute dintr-o dată sub ochii ei uimiți, o lăsară fără grai. Nu zise nimic, privind încet la stânga și la dreapta ei, până când îl observă pe acel bărbat înalt, aflat la capul ei. Cel pe care-l văzuse înainte de a-și pierde cunoștința. El o adusese aici, așa cum era murdară, plină de noroi și o așezase pe această sofa, acoperind-o cu o cuvertură.

Se trezi privind dintr-o dată în ochii lui. Observă că nu era foarte tânăr, dar extrem de atrăgător, zvelt, îngrijit. Era un bărbat de vreo treizeci de ani. Avea părul castaniu, încărunțit prematur la tâmple, trăsături frumoase, privire inteligentă. Ochii îi erau cenușii.

El îi spuse:

– Ți-ai revenit?Tocmai l-am trimis pe Jackson să-ți facă o cafea. De asta ai nevoie. O cafea tare cu puțin brandy. Ești foarte udă și în pericol să răcești. Cum ai ajuns în apă?

Întrebarea lui o trezi brusc la realitate. Îi răspunse abia șoptit:

– Da, vin de la râu.

Bărbatul se apropie de sofa și o privi cu atenție.

– Am intuit corect? Ai avut un accident?

Ea încuviință, apoi roși, amintindu-și de insistențele lui Ivor. Dar acum nu mai trebuia să se teamă de Ivor. Iar de acest bărbat nu era cazul s-o facă. Părea atât de calm, liniștit, civilizat, altfel nu s-ar fi deranjat s-o aducă în casa asta minunată. Numai dacă ar fi putut să nu mai tremure, se gândi ea, dacă n-ar mai durea-o glezna. Nu-și putea concentra privirea. Începu să tușească.

– Îmi pare rău... începu ea, am deranjat...

El zâmbi. Ming nu mai văzuse un zâmbet atât de minunat. Îi luminase întreaga figură bărbatului care altfel părea un pic cam sobru, poate cam trist, poate dezamăgit.

– Nu-ți face probleme, biata de tine. Ești foarte ușoară. L-am rugat pe cel care are grijă de casă să mă ajute să te aduc aici. Soția lui este plecată și nu avea brandy, așa că te-am adus aici, unde am tot ce trebuie. Jackson îți va aduce o cămașă de noapte, până ți se vor usca lucrurile. A, uite-l cu cafeaua. Intră, Jackson, pune-o aici. Tânăra a avut un accident pe râu.

Servitorul, care o privi dezaprobator, după cum i se păru ei, trase masa mai aproape de sofa apoi se mai uită o dată dubios la ea.

– Adu o cămașă de noapte, Jackson, domnișoara trebuie să se schimbe imediat.

– Imediat, domnule, zise acesta.

Bărbatul se întoarse spre Ming.

– Îmi voi reveni imediat, murmură ea. Numai dacă m-ați putea duce înapoi la Shanley. Nu vreau să vă deranjez prea mult...

El îi răspunse:

– Nu mă deranjezi. Eu și Jackson ne cam plictiseam, așa că am fost fericiți să acordăm o mână de ajutor unei tinere încântătoare. Uite, bea cafeaua asta, am pus o gură de brandy în ea. Când te vei simți mai bine, vorbește-mi despre accident.

Ming se sprijini într-un cot și luă o înghițitură. Căldura ei o învălui imediat și se simți chiar stimulată dar nu-și putea reveni din tremur. Se lăsă înapoi pe pernă și încercă să fie politicoasă.

– Mulțumesc din tot sufletul, domnule...

– Mă numesc Barrisford. Julian Barrisford.

Și acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi înainte de a-și pierde din nou cunoștința. Numele lui păru să aibă un straniu și inexplicabil ecou, tot mai îndepărtat, apoi se cufundă în întuneric din nou, repetând numele lui: Julian Barrisford.

Capitolul 3

După vreo oră, Julian Barrisford se așeză în dreptul unei ferestre din biblioteca sa, privind afară la cerul plin de stele, la pajiștea luminată de lună. Briza adia aducând miresmele florilor din grădină. Iunie era întotdeauna luna cea mai plăcută la conacul Shanley. Îi plăcea mult locul acesta, pe care-l îndrăgise înainte de a-l cumpăra. Fusese cu puțin timp înainte de izbucnirea războiului, iar acum valoarea conacului crescuse foarte mult. La fel și costurile întreținerii acestuia; ele crescuseră direct proporțional cu scăderea veniturilor sale. Sistemul spoliant de impozitare îl lăsase, ca și pe alții, fără mijloacele necesare întreținerii unui astfel de conac. Avea nevoie de mult personal pentru a-l servi așa cum trebuia. Când fusese în Coreea, se gândise mereu la toate schimbările pe care le va face la Shanley, la întoarcerea acasă. O aripă era foarte veche și într-o stare nu prea bună, așa că trebuia renovată. Voise atunci să restaureze și încăperile Claudiei, să facă terenuri de tenis și un debarcader.

Cu amărăciune își aminti de aceste visuri și planuri, care-l ajutaseră să suporte mai ușor zilele și nopțile în Coreea. Își aminti de scrisorile pe care i le scria Claudiei, pline de vise de puștan. Trăise până atunci ca într-un paradis al proștilor. Dar cel puțin fusese un naiv fericit. Astăzi, însă... își întoarse privirea spre labradorul care stătea nemișcat lângă el.

– Asta a fost demult, bătrâne Frisby, se trezi spunându-i animalului, prietenul său. Era o altă viață. Tu nici nu te născusei pe atunci. Eu însă, da, cine știe pentru ce... uneori simt că n-aș regreta nici un moment dacă aș părăsi viața asta cât mai repede.

Labradorul dădu din coadă, apoi lovi podeaua cu ea, iar Julian începu să râdă. Cu mâinile în buzunare, începu să străbată încăperea cu pași mari, cu câinele după el. Deodată, Julian se opri și începu să vorbească singur:

– Acum mă întreb de ce naiba am oprit-o pe fata asta aici, în loc s-o trimit la spital. Cred că n-am făcut bine și văd asta în privirea lui Jackson, la fel și în a doctorului Bishop. Tu ce zici, Frisby? Oare mi-a fost milă de ea pentru că este mică și fragilă? Pare pierdută; nici nu-i știu numele. Dar n-aș putea s-o trimit la spitalul local.

Da, Julian nu avusese inima s-o trimită pe Ming unde să nu mai poată verifica felul în care era tratată. Întotdeauna se pierduse cu firea în fața femeilor mici de statură, suferinde, sau cu aerul acesta pierdut. Își aminti cum în copilărie aducea animale pierdute acasă și încerca să le păstreze cu toate protestele mamei și dădacei.

Chiar și Frisby era un animal de pripas și nu avea nimic din delicatețea unui câine de rasă. Fusese găsit în pădure de grădinar, cu un ghimpe în labă. Era un cățeluș aproape mort de foame, cu purici, murdar și părăsit. Julian, abia întors din Coreea, îl dusese la veterinar și-l vindecase de toate bolile, îl hrănise bine și acesta crescuse frumos. Mai șchiopăta și acum din cauza ghimpelui care-i fusese scos foarte târziu, dar era un adevărat dulău, devotat stăpânului.

Își aminti de acel copilaș din Coreea, pierdut de ai săi, care plângea de foame. Obosit peste măsură, Julian nu-l lăsase acolo unde-l găsise, ci îl dusese cu el câteva ore, până ajunseseră la un alt sat în care îi găsise o mamă adoptivă.

Julian se întoarse în încăperea în care se afla fata aceea necunoscută pe care o lăsase în grija unei asistente aduse de la spital spre a o îngriji. Doctorul îi spusese că fata putea face pneumonie.

– Dumnezeule, murmură Julian, acum știu de ce n-am trimis-o la spital. Într-un fel, fata asta avea ceva din aerul acelui copil coreean; avea ochii alungiți, părul mătăsos, închis la culoare. Era fragilă, delicată, și-l privise cu ochi mari speriați pe Jackson care o dusese într-o cameră de la etaj, îi scosese hainele ude și o acoperise cu o pătură groasă.

– Nu fi prea catolic, Jackson, îi spusese el. Suntem amândoi bărbați căsătoriți, nu-ți face probleme. Sau ai prefera s-o vezi murind de pneumonie, decât să-i schimbi hainele ude? Este o situație de forță majoră!

Jackson nu-i răspunse. Se duse să aducă apă caldă, iar Julian rămăsese să vegheze fata, fascinat de genele ei lungi, tenul ca o petală de floare. Se întrebase atunci ce se

întâmplase cu acel copil coreean. Amintirea lui îl urmărea chiar și acum, după atâta vreme. Probabil că și figura acestei tinere îl va urmări la fel dacă ar trimite-o la spital.

– Am o casă foarte mare, cu zeci de camere libere, foarte mult personal; fata asta poate rămâne aici până se pune pe picioare, apoi vom da de știre familiei ei, îi spusese doctorului Bishop.

Din fericire, doctorul adusese o asistentă care să aibă grijă de fată; cel puțin așa nu mai era nevoie să vadă mutrele pe care le făcea Jackson când îi cerea ceva legat de ea.

Julian Barrisford trecea prin momente grele, în care se întreba ce ar fi mai bine să facă în viață. Din nefericire, nu era ca alți bărbați, prea atras de slujba sa. Fusese militar de carieră și nu se stabilise de fapt nicăieri până la întoarcerea din Coreea, când începuse să lucreze la editura unchiului său. Era o afacere de mare anvergură. Unchiul Philip urma să iasă la pensie anul următor, iar atunci Julian urma să fie director executiv al editurii Camledge & Co, lucru care nu-l încânta prea mult.

Oare era ca mulți alți soldați, care nu-și găseau locul în viața civilă? Sau poate din cauza dezamăgirii în căsnicie?

Nu știa. Uneori nu-i păsa, căci se putea socoti mai norocos ca alții, pentru că avea ceva bani, o slujbă bună și această frumoasă casă, plină de amintirile de la mama sa.

Mama murise cât el se afla în Coreea. Fusese o femeie excepțională, iar pierderea ei fusese și mai grea din cauza atitudinii Claudiei. Simțise atunci că nu mai are pentru ce să se întoarcă. Nimic stabil, nimic care să-i hrănească spiritul.

Numai lucruri. Nimic de zis, erau lucruri frumoase și le aprecia. Mobila veche, toată argintăria mamei, colecțiile de artă, pe care Eleanor Barrisford le strânsese în timpul vieții. Și toate aceste cărți, pe care le adunase tatăl său, un iubitor de carte. Murise, din nefericire, încă de pe vremea când Julian studia la Oxford.

Julian continuă să străbată încăperea cu pași mari, oprindu-se doar pentru a-și aprinde pipa. Toate amintirile trecutului se concentraseră asupra lui în seara asta, își spuse cu amărăciune. Ce ciudat să găsească fata asta... care parcă apăruse din apele râului... misterioasă... foarte tânără... fascinantă pentru privire. Avea pielea albă ca laptele, ochii migdalați, părea atât de speriată...

– La naiba! exclamă Julian, trebuia s-o trimit la spital.

Poate mâine se va simți mai bine, pentru a le spune de unde apăruse și unde voia să ajungă.

Deodată, Julian tresări, amintindu-și vocea Claudiei care ar fi spus cu sarcasm:

– La naiba, Julian, de ce nu transformi conacul ăsta într-un azil pentru câinii pierduți, sau într-un orfelinat. Te-ai simți mai realizat așa. Cine te aude vorbind, nu poate crede c-ai luptat în Coreea.

Dar ce-am făcut în Coreea? se întrebă el. Am primit o medalie pentru că am cărat în spate un soldat rănit, riscându-mi astfel viața. De ce nu disprețuise Claudia chiar și acest gest? Pentru că-i adusese o medalie, iar ei îi plăceau distincțiile. Dar pentru că îngrijeai un biet cățel abandonat, sau vreun copil a cărui mamă fusese ucisă, nu puteai primi o medalie.... Claudia

aproba doar acele fapte care erau puternic motivate. Ea nu cunoștea bunătatea, lucru pe care el nu-l știuse până la întoarcerea din Coreea.

Își aminti din nou de trecut. O cunoscuse la o petrecere în Norfolk, unde mersese la o vânătoare. Gazda, Alicia Richards, era pasionată de alcătuirea perechilor. La vremea aceea, era un burlac care prezenta multe avantaje, iar pe atunci Claudia era în căutarea unui soț. Și i-l găsiră pe el. Julian se îndrăgostise imediat, considerând-o cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Era cu trei ani mai tânără ca el. Se spunea despre ea că a distrus multe inimi și a refuzat zeci de pretendenți, fiind cam greu de satisfăcut. Știa să vâneze, să se țină bine în șa, să pescuiască; era adepta sporturilor pe care el le adora. Dar nu-și închipuise că va ajunge să se însoare cu o astfel de femeie, până când Claudia nu-i luă mințile. Era plină de viață, cu multă energie fizică și mentală. Înaltă, zveltă, fără un pic de grăsime, cu mâini și picioare foarte mici, trăsături clasice, pleoape care ascundeau ochi ce știau să se uite la un bărbat, făcând-o să pară încărcată de dorință. Ochi verzi, păr castaniu, tăiat la baza gâtului. Claudiei îi plăcea să fie unică. Și desigur când intra undeva, lumea întorcea capul după ea.

O singură dată, Julian observase că ar fi o femeie dificilă, care tindea mereu spre perfecțiune. Dar apoi se îndrăgostise orbește și hotărâse să se însoare.

Avuseseră o scurtă logodnă. Claudia nu mai avea părinți și locuia în casa unei mătuși, lady Veering, o doamnă foarte bătrână cu chipul ca o mască și perucă blondă, pe care Julian n-o suporta, dar fusese nevoit s-o tolereze de dragul Claudiei. Aflase de la ea că trăise o viață de martiră, sacrificată mereu pe

altarul mătușii Agatha. Durase destul până lui Julian i se luase vălul de pe ochi și realizase că, de fapt, mătușa Agatha fusese martira.

Mai apoi, Claudia, tânăra cu care se căsătorise și Claudia soția lui deveniseră două ființe foarte diferite. Atât de incredibilă era diferența încât nici acum nu realiza cum putea o femeie să fie atât de rece, fără scrupule și calculată.

Își aminti de o scrisoare pe care i-o scrisese lady Veering și care-i parvenise prin intermediul avocatului său, chiar înainte de moartea bătrânei doamne. Julian o interpretase ca o răzbunare târzie împotriva celei care profitase de generozitatea ei.

„Mă tem că nu voi mai trăi pentru a te mai vedea, Julian, scria aceasta, dar sper că nu vei fi dezamăgit să afli că n-am ce să-i las Claudiei. Mi-a luat toți banii cât am fost în viață și m-a forțat să vând multe bunuri personale pentru a-i plăti datoriile. Nu cred că știi, dar îi place să joace pocher și să parieze. Asta îi curge în sânge. A moștenit acest viciu de la tatăl ei. El era un om de nimic, dar mama Claudiei, draga mea soră, m-a rugat să-i promit că voi avea grijă de Claudia și am făcut-o.

Am avut grijă de ea sperând că se va mărita cu vreun bărbat mai dur, care să scoată sufletul din ea, pentru că asta merită. Claudia este în stare să desfacă și pumnul unui mort, dacă știe că acolo se află vreo monedă.

Când te-a adus prima oară să te văd, am înțeles imediat că a găsit ceea ce nu merita, că ești prea blând și prea bine crescut pentru ea. Am vrut să te atenționez, dar atunci nu m-ai fi crezut, așa că te-am lăsat să descoperi singur.

Claudia te-a luat pentru bani și perspectivă, dar în principal pentru că ești un bărbat blând, cu suflet bun. Când nu va mai putea lua nimic de la tine, te va părăsi. Ascultă-mi sfatul și pune șaua pe ea dacă nu vrei să ajungi rău...."

Nu fusese o scrisoare plăcută și Julian se simțise dezgustat după ce o citise. La început, crezuse că erau doar minciuni, dar apoi începuse să se convingă singur. Încă din Coreea începuse să suspecteze că era ceva în neregulă cu căsnicia lui. Nici în luna de miere nu fusese prea grozav. Claudia răspunsese cu pasiune, dar ca o regină care acordă favoruri unui supus.

El, ca orice bărbat, se uita la ea ca la un diamant de mare valoare; acea femeie frumoasă, după care întorcea capul orice bărbat, era a lui!

Iar ea profitase din plin de generozitatea lui. Până și acest conac fusese cumpărat pentru că ei îi plăcea să locuiască pe malul unui râu. Julian îi făcuse daruri generoase.

Numai când începuseră să curgă facturile, el îi ceruse să fie mai prudentă. Fusese atunci primul moment în care o gheară ascuțită se ivi de sub o mănușă de catifea. Dacă nu primea tot mai mulți bani, Claudia se posomora și nu-i mai acorda nici o atenție. Îl acuza de meschinărie; Julian nu voia să ajungă la fundul sacului cu toată dragostea lui pentru soție, iar curând Claudia deveni o străină.

Ea răsuflă ușurată când îl văzu pregătit să plece în Coreea. El mai făcu alte gesturi generoase, îi mai plăti niște datorii, apoi plecă. Iar la prima permisie bucuria de a o vedea pe Claudia, casa, fu de scurtă durată.

În fața ochilor lui apăru o nouă Claudia, mai frumoasă ca oricând, mai amuzantă, mai spirituală. Dar între timp, mai căpătase o pasiune; cea pentru băutură și pentru bărbați cu care el nu putea concura. Se înconjurase de astfel de prieteni de la plecarea lui și-i aducea la conac în weekend, sau în apartamentul din Londra.

Julian fusese la început uimit, apoi dezgustat de cei cu care se însoțise Claudia. Erau niște paraziți, care vegetau în jurul ei, trăind de pe urma ei.

Claudia, care pentru el păruse cândva chintesența unei soții de calitate, suferise o cumplită metamorfoză. Consuma alcool cu disperare, pierdea nopțile și a doua zi dormea tot timpul până la cină, când își relua escapadele. Acest fel de viață îi afecta desigur sănătatea. Era mereu nervoasă, iar pentru Julian nu avea cuvinte bune, decât dacă voia ceva de la el. Când Julian încercă să-i spună că nu era bine ce făcea, ea îl acuză că are concepții învechite.

După o discuție generată de solicitarea lui Julian de a rămâne un weekend acasă, fără prietenii ei, ea îl amenință că-l va părăsi.

– M-am săturat de predicile tale! Vreau să-mi trăiesc viața!

Claudia era întinsă pe canapea când îi spuse aceste vorbe. Scrumiera aflată pe noptieră era plină de resturi de țigară. Ea îl privea cu acei ochi minunați de care se îndrăgostise Julian. Acum în ochii ei nu se putea citi decât ură.

Julian simți că și el o ura la rându-i. Această femeie îi furase și ultimele iluzii de a avea o viață conjugală decentă. Nu-i putuse oferi un copil, sau poate nici nu voise.

– Am ajuns în situația, dragă Claudia, în care nu-mi mai pasă dacă pleci sau stai.

– Poate vrei să divorțăm, poate ți-ai găsit altă femeie.

– Îți dai seama că acum sunt foarte prudent. Nu mă voi recăsători, mi-a ajuns ce mi-ai făcut tu. Nici nu vreau să divorțez, pentru că țin la numele și reputația mea. Ce faci tu, este problema ta.

Desigur, Claudia continuase să-i facă probleme, să-l forțeze să scape de ea. Julian nu mai prezenta interes pentru ea, dovedind că nu era chiar atât de bogat; prea repede ajunsese la fundul sacului.

Trăiseră separat în ultimele luni. Ea se afla la Londra, el la conac.

Apucase să-i spună Claudiei că nu se va mai recăsători, dar un bărbat nu poate trăi singur; știa asta.

Se deschise încet ușa bibliotecii și intră infirmiera.

– Scuzați-mă, domnule Barrisford, pacienta ar vrea să vă vorbească.

Julian o urmă. Urcând treptele scării care duceau în camera unde se afla Ming, simți ceva ciudat, fără a putea să-și lămurească despre ce este vorba. Intră pe vârfuri în încăpere. Asistenta o transportase pe tânără într-o cameră cu baie. Julian rămase lângă patul tinerei.

Figura ei mică, delicată, avea două pete roșii în obraji, iar ochii migdalați erau marcați de febră, tulburați. Respira greu.

– Te simți mai bine?

Fata încuviință.

– Ai fost foarte bun cu mine. Dar eu...

– Aș vrea să-ți știu numele, începu Julian....cred că ai tăi sunt îngrijorați...vreau să-i informez...

– Mă numesc Ming.

Ming. Era un nume neobișnuit, dar i se potrivea. Fata era parcă făcută dintr-o bucată de porțelan... delicată, cu aer oriental, cu acel păr minunat negru, cu ochii languroși. Se aștepta să-i vorbească folosind un accent străin. Dar ea vorbea o engleză curată....

– Ming Corally.

– Ming Corally, repetă el. Adresa? Numărul de telefon...

– Nu. Eu... fata se opri. Se vedea că nu putea să respire.

– Mai bine nu vorbi acum, zise Julian.

Ming căzuse din nou în acea stare de febră și delir.

– Du-te... nu vreau să te știu lângă mine... auzi Julian. El o privi ciudat. Din vorbele ei, realiză că fata era speriată. Cineva voise să-i facă rău.

– Ce tratament i-ați aplicat? o întrebă Julian pe asistentă.

– Penicilină la trei ore; se va face bine, nu vă faceți probleme. Va avea câteva momente mai rele, dar își va reveni destul de repede.

Julian ieși din încăpere. Ridică receptorul telefonului și luă legătura cu poliția.

– A încercat cineva să afle de o rudă numită Ming Corally? întrebă el.

Răspunsul fu negativ. Julian puse receptorul în furcă și începu din nou să străbată încăperea cu pași mari. Va trebui să aștepte până fata va putea vorbi din nou.

Fără să știe din ce motiv era curios să afle mai multe despre ea. Ming... ce nume frumos! I se potrivea. Din nou, Julian își aminti de copilul din satul acela coreean.

Era și normal că poliția nu fusese informată despre Ming Corally. Se petrecuseră două lucruri despre care Julian Barrisford nu avea cum să știe.

Când Ivor Walters se întorsese la prietenii săi, pregătise deja o versiune și nu avea oricum de gând să spună adevărul. Le spusese lui Sallie și Norman că se certase cu Ming iar aceasta plecase direct acasă.

– A luat trenul, zisese el. Când Sallie și Norman văzuseră că Ming nu se întorsese până târziu, crezuseră versiunea lui Ivor. Curând, Sallie se înfurie.

– Nu mi se pare frumos din partea lui Ming să ne strice astfel petrecerea.

Norman încuviință.

– Mai ales că eu și Norman aveam de gând să ne anunțăm logodna.

– Felicitări, murmură Ivor.

– O să-i spun eu lui Ming ce cred despre ea, când o s-o văd, zise Sallie. Dar pentru ce naiba v-ați certat?

– S-a înfuriat nu mai știu din ce motiv.

Se întoarseră cam plouați la Londra. Nimeni nu comentă absența lui Ming. Nimeni, în afară de mătușa sa.

Tom Corally nu mai avea cum să vegheze asupra fiicei sale, sau să-i pună întrebări. La ora șapte și jumătate în seara aceea, după ce citise ziarul, îl lăsase să-i cadă la picioare și ... murise de angină pectorală.

Asta în timp ce biata Ming lupta pentru propria-i viață, în casa lui Julian Barrisford.

***

Timp de patruzeci și opt de ore, Ming luptă cu pneumonia. Noaptea, după ce criza trecuse după cum spusese doctorul Bishop, Ming învinsese boala. Julian Barrisford, în pijama și papuci, se afla la ușa ei. Asistenta îl trimisese la culcare cu două ore în urmă, dar el revenise.

– Marea ei problemă este slăbiciunea, zisese doctorul Bishop. Nu este bine hrănită și cred că muncește prea mult.

Dar Ming reușise să învingă boala. Iar Julian se retrăsese din nou în camera sa, liniștit de data asta.

Dimineața primul lucru pe care-l făcu fu să afle adresa lui Ming. Probabil ai ei erau îngrijorați.

Ming se simțea mai bine. Se ridicase pe perne, cu toate că avea privirea obosită, cu ochii încercănați. Cu toate acestea încercă să-i zâmbească.

– Mă simt mai bine și nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot, murmură ea. N-ar mai trebui să mă ții aici.

– Doctorul Bishop a spus că va trebui să stai vreo zece zile. Ai scăpat de pericol dar nu de tot. Trebuie să-mi dai adresa, să comunic cu ai tăi.

– De când mă aflu aici?

– De două zile. Te-ai simțit prea rău ca să poți vorbi. Ai spus multe lucruri, dar fără sens pentru noi.

Tânăra îl privi speriată, după cum i se păru lui Julian. De ce se temea oare? se întrebă Julian.

Ming începu să-i vorbească despre tatăl ei... China... mătușa Prue...

Și el văzu totul cu ochii minții. Casa aceea sordidă din Streatham, în care fata era mereu cicălită, chiar dacă tatăl îi lua partea. Mătușa părea o brută.

Julian scrise adresa.

– O să trimit o telegramă, zise el.

Ming vru să mai spună ceva dar roși, transpiră, întrebându-se ce gândeau oare tata și mătușa.

De aceea, îi spuse:

– Cel mai bine ar fi să telefonezi la biroul unde lucrez, să ceri să vorbești cu prietena mea, Sallie Lawford. Ea îi poate transmite tatei că sunt bine.

– N-ai vrea să vorbești tu cu Sallie? zise Julian. Îți voi aduce telefonul aici.

– O, ar fi grozav! exclamă Ming.

Julian găsi imediat numărul și în clipa următoare Ming vorbea cu Sallie. Aceasta era uimită, iar Ming nu putea vorbi în largul ei din cauza lui Julian. Îi spuse pe scurt cum se purtase Ivor și ce se întâmplase de atunci la Shanley.

Sallie zise doar atât:

– Iar eu și Norman te credeam acasă! Știi, am fost cam supărată pe tine că ne-ai stricat petrecerea.

– Nu te-a sunat tata, cumva? o întrebă Ming.

Răspunsul fu negativ. Ming era uluită.

Oricum, Sallie îi promise să se ducă acasă la ea, să le spună ce se întâmplase cu Ming.

– Spune-i tatei că mă simt bine și sunt îngrijită cu multă atenție.

Cu acestea, convorbirea se încheie. Iar Julian se liniști acum când musafira lui luase legătura cu familia.

La șase și jumătate, Ming primi un telefon. Ridicând receptorul, ea spuse emoționată:

– Cred că este tatăl meu.

Dar Ming primi o lovitură puternică, așa cum numai Prudence Corally știa să dea. Cu vocea ei stridentă, pe care o auzi chiar și Julian Barrisford, aflat în dreptul ferestrei, îi spuse nepoatei sale:

– Sallie mi-a povestit că te-ai speriat de nu știu ce bărbat și ai căzut în râu. N-am mai auzit asemenea baliverne; desigur, nu cred o iotă.

Ming o întrerupse.

– Mătușă Prue, acest lucru chiar s-a întâmplat!

– De fapt, nu mă interersează, zise Prudence Corally, ai douăzeci și unu de ani și te poți păzi singură. De fapt, te-am sunat să-ți spun că n-o să-ți mai vezi tatăl.

Ming păli.

– De ce, mătușă?

– Pentru că exact în noaptea în care ai lipsit, a murit de inimă. L-am îngropat azi dimineață. Am fost singura care a însoțit coșciugul la groapă.

Ming nu-și găsea vorbele. Julian îi veni în ajutor. Prudence Corally continua să țipe în receptor.

– Nu încerca să-mi vinzi gogoși, Ming! Și te rog, nu mai veni în casa asta; îți vei găsi bagajele în gara Victoria. Îți voi trimite chitanța de la bagaj. Nu vreau să mai stai în casa mea, chiar dacă ești fiica fratelui meu... semeni mai mult cu acea...

Ming nu mai auzi nimic; scăpă receptorul din mână.

Julian îl prinse și i se adresă mătușii Prue:

– N-am avut plăcerea de a vă cunoaște, doamnă Corally, zise el furios, dar aș vrea să vă informez că nepoata dumneavoastră are o pneumonie severă, se află în casa mea, iar doctorul și asistenta....

El nu mai apucă să spună nimic.

– Dacă ești iubitul ei, poți s-o ții acolo. La revedere.

Julian se înfurie teribil. Simți aceeași neputință ca atunci când îl găsise pe bietul Frisby prins în capcană. O privi pe Ming, observă că tenul ei căpătase o paloare albăstrie și o chemă repede pe asistentă. Era evident că Ming, slăbită cum era, nu putea suporta un șoc.

Julian își turnă un pahar de brandy, apoi luă mai multe pături, pe care le duse în camera lui Ming.

Asistenta se străduia s-o aducă la normal pe Ming, care acum îl privea cu ochii mari, cu lacrimi rostogolindu-i-se pe chip. Fata asta avea de îndurat prea multă durere. Tatăl ei, cel mai bun tată din lume, se dusese... era imposibil de crezut, dar se pare că era adevărat.

Îl îngropaseră deja! Asta spusese cruda ei mătușă. Dacă l-ar mai fi apucat în viață, Ming s-ar fi rugat să nu creadă nimic rău despre ea.

Lacrimile amare continuau să curgă. Iar Ming să se gândească la ce o aștepta acum, într-o lume în care tatăl ei nu mai exista. Era complet singură și nu avea nici măcar un acoperiș deasupra capului. Ar fi vrut să fugă departe de acest loc, dar unde să se ducă? Cu ce bani?

Julian o văzu plângând și-l duru inima pentru acea biată fată, atât de greu încercată.

– Biata de tine, murmură el. Cum să ți se întâmple atâtea? Ce femeie blestemată! Ți-a dat vestea fără nici un menajament....

Ming închise ochii.

– Mătușa Prue m-a urât întotdeauna.

– De ce, draga mea?

– Din multe motive. Era geloasă pe mama, pentru că s-a căsătorit cu tata. Mătușa ar fi vrut să meargă cu tata în China, de aceea n-a iertat-o pe mama. Iar despre mine spune că semăn prea mult cu mama...

Julian făcu o grimasă.

– Dar din motivul acesta nu te poate da afară din casă!

Ming oftă.

– Mătușa Prue poate. Și pe tata l-a terorizat... Ming izbucni în plâns din nou.

Julian îi luă mâna mică în palmele sale mari. Începuse să înțeleagă ce-l făcuse să vrea s-o ajute, să fie Bunul Samaritean cu ea. Și pe măsură ce trecea timpul, înțelese că avusese dreptate.

– Încearcă să nu mai plângi, Ming, nu-ți face bine. Când te vei însănătoși, vei suporta totul mai ușor. Încearcă să nu-ți pierzi curajul. Lucrurile se vor aranja cumva. Și eu am primit astfel de lovituri de la viață. Nu știi niciodată ce se poate ivi...

Ea suspină:

– Să se ivească?

– Consideră-mă un prieten bun, Ming. Mâine te vei simți mai bine și poate vom găsi împreună o soluție la problemele tale. Această femeie blestemată încearcă să scape de veninul

acumulat scuipându-l spre tine, o ființă vulnerabilă. Dar nu numai acasă la ea poți locui, Ming. Vom găsi o soluție pentru tine, îți promit.

Vocea lui calmă și puternică aduse oarecare liniște în sufletul lui Ming.

– De ce să fii atât de bun cu mine, sunt o străină!

– Poate. Cu toate acestea, simt că te cunosc de când lumea, Ming. Te deranjează să-mi spui ce vârstă ai?

– Douăzeci și unu, murmură ea.

– Dumnezeule! Am crezut că ai cel mult optsprezece.

– Nu; după cum spunea mătușa, am vârsta la care trebuie să-mi port singură de grijă. Domnule Barrisford, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru grijă, pentru cuvintele bune, pentru tot. Nu știu ce aș fi făcut dacă aș fi ajuns la spital!

Julian se întrebă cum ar fi fost căsnicia lui dacă ar fi avut o soție ca Ming; bună, blândă supusă... și-o imagină pe Claudia pufnind disprețuitor privind-o pe Ming; o biată gâsculiță, dintr-o suburbie a Londrei.

Julian n-o suspecta pe Ming că ar fi făcut ceva rău și luase chiar de la început drept bune vorbele ei. O lăsă pe Ming să se odihnească și ieși din încăpere.

– Trebuie să facem ceva pentru copila asta, bătrâne Frisby; este ca și tine cândva, într-o urâtă capcană. O s-o ajutăm să iasă din ea.

Frisby fu desigur de acord; lătră o dată scurt, încuviințând dorința stăpânului său, apoi o rupse la fugă.

Capitolul 4

Trecură două săptămâni până când Ming putu să se ridice din pat și să coboare la parter, în salon.

Era patru și jumătate, într-o vineri după-amiază, iar Julian nu se întorsese încă de la birou. Afară, vremea era la fel de frumoasă.

Cu sentimente contradictorii, Ming ajunse într-o altă încăpere frumoasă, plină de cărți. Nu-și amintea decât că mai fusese o dată aici; probabil când fusese adusă.

Ming începu să se obișnuiască la gândul că tatăl ei nu mai exista. Julian reușise, de fapt, să-i transmită din filosofia lui de viață, acceptarea aproape fatalistă a tragicului.

Firma lui Julian, Camledge Publishing, avea nevoie de o dactilografă; de aceea, Julian îi explicase lui Ming că-i va putea oferi o slujbă, chiar pe St. James. Salariul nu era foarte mare dar era oricum dublu față de ce câștiga ea.

– Vreau să devii independentă, să nu mai depinzi de creatura aceea oribilă, mătușa ta, încheiase el cu un zâmbet.

Ming se obișnuise să se bucure de zâmbetul lui Julian, care făcea ca figura lui să se destindă subit, alungând toată suferința de pe chipul lui. De fapt, în aceste zile petrecute în casa lui, avuseseră multe discuții pe teme de viață, iar Ming începuse să-l admire pe Julian, ca să nu mai vorbim de recunoștința pe care i-o purta. Și-ar fi dat și viața pentru el.

În după-amiaza aceasta, stând la fereastră și așteptând să apară mașina care-l aducea pe Julian, Ming își aminti cuvintele asistentei aduse de doctorul Bishop de la spitalul din localitate:

– Cred că este mai bine să dispar de aici înainte să se întoarcă nevasta lui....

Sinistre cuvinte! Păcat că Julian era căsătorit cu o femeie despre care nu prea vorbea. În aceste zile ea nu apăruse niciodată. Nu putea fi din vina lui Julian.

Ming se întrebase adesea cum arăta această doamnă Barrisford. Probabil asistenta știa ceva, auzise probabil bârfe de la Jackson, singura persoană din casă pe care Ming n-o plăcea.

Probabil Jackson lansase zvonul că doamna Barrisford ar putea să apară pe neașteptate, s-o găsească aici pe Ming.

De aceea, ea decise să părăsească a doua zi conacul Shanley . Nu mai putea abuza de generozitatea lui Julian. Se va întoarce la Londra, va închiria o cameră și va începe lucrul la editura Camledge.

Ce fel de femeie avea Julian drept soție, dacă nu avea o căsnicie fericită? se întrebase Ming de sute de ori. Cum arăta?

Purtată de curiozitate Ming ieși din bibliotecă și se trezi într-un hol mare, unde rămase câteva clipe privind cu

admirație scara din lemn de cireș, cu balustrada sculptată, tablourile în ulei. Nu era nici unul al soției lui Julian, erau doar figuri din altă epocă.

Ming, care mergea pe vârfuri, vrând să nu facă zgomot, se trezi într-o cameră care era, se pare, un salon în care văzu două superbe candelabre din sticlă de Veneția. Ferestrele cu draperii de brocart dădeau spre pajiștea pe care o găsise Julian. Toate lucrurile din încăpere i se păreau foarte valoroase. Observă scaunele Regency, sofaua cu multe perne decorative; oglinda Louis Quatorze, covoarele de Buhara. Erau toate, de fapt, colecția doamnei Barrisford, mama lui Julian.

Deasupra șemineului văzu un tablou pe care-l privi îndelung, simțind instinctiv că aceasta era Claudia, soția lui Julian.

Era vechi de zece ani, executat de un renumit pictor al vremii.

Claudia era îmbrăcată într-o rochie de catifea gri cu mânecile lungi, strâmte, până la cot. Avea un zâmbet enigmatic, așa îl percepu Ming, iar părul îl purta strâns la spate într-o coadă.

Cu toată frumusețea femeii din tablou, Ming sesiză ceva care-i repugna. Îi dădea aceeași senzație pe care o avusese când o dusese tatăl ei prima oară la o grădină zoologică. Se uitau împreună la un șarpe încolăcit, care avea culori extraordinar de vii și frumoase. Acestea îi atrăseseră de fapt privirea lui Ming, care strigase: o tată, ce șarpe frumos!

Reptila se descolăcise, scosese o limbă ascuțită și pornise în viteză spre ea, ceea ce o făcuse pe Ming să plângă, să-i ceară tatălui să plece de acolo.

Tata râsese atunci, dar și acum Ming își amintea acea limbă ascuțită de șarpe. Iar acum, privind portretul soției lui Julian Barrisford avu aceeași senzație de teamă și de repulsie. Simțea că această Claudia avea mult venin și abia aștepta să-l scoată la iveală.

Înfiorându-se, Ming părăsi acel salon plin de lucruri atât de frumoase și se întoarse în bibliotecă. Se simțea atât de slăbită!

Se mai afla încă la fereastră când apăru Julian.

În clipa în care el intră în bibliotecă și labradorul sări în întâmpinarea lui dând din coadă, Ming simți cu totul altceva. Se simțea bine, protejată, în compania acestui bărbat. El o făcea să simtă că era bine, că era în viață.

– Ei, asta da, surpriză! exclamă Julian văzând că Ming părăsise patul. Ești încă slăbită, dar total diferită de acum două săptămâni, adăugă el râzând.

– Mă simt mai bine, zise Ming.

– Ce ai făcut azi? o întrebă Julian.

– M-am plimbat prin casa asta mare, am admirat tablourile...

– În salon sunt două tablouri minunate. Ai văzut acel Corot?

Ming roși, neștiind ce era acela un Corot.

Julian observă că fata era jenată de incultura și neștiința sa, așa că adăugă:

– Tabloul cu rama aurită, un peisaj cu copaci, umbre, funigei...

– O, da, l-am văzut, încuviință Ming. Ochii ei străluceau de interes, aflase ceva. Îi plăcea să afle lucruri noi de la Julian.

– Am văzut și tabloul acelei femei în catifea gri.

Figura lui Julian se schimbă.

– A, portretul soției mele, zise el.

– Mi-am închipuit că este doamna Barrisford, zise Ming.

– A fost făcut la Paris, la puțin timp după căsătorie.

– Este foarte atrăgătoare.

– Mda, mormăi el, cine știe cum mai este acum...

Deodată, Ming îl întrebă:

– Crezi c-aș putea pleca mâine la Londra?

– Cred că n-ar fi bine să te duci atât de repede în atmosera aceea poluată a orașului. A fost o căldură insuportabilă, cu tot aerul condiționat.

– Cu toate acestea, trebuie să plec.

– De ce te grăbești, Ming?

Ea îi evită privirea, mușcându-și buzele nervoasă.

– Mă aflu aici de prea mult timp și am abuzat de amabilitatea ta.

– Dragă copilă, sunt singur aici, în toată casa asta, cu o armată de servitori care nu are mare lucru de făcut. De ce nu vrei să mai stai? Cel puțin până-ți găsești o slujbă.

Ming izbucni:

– Sunt convinsă că soției tale nu i-ar face plăcere să afle că...

Cu țigara în gură, cu mâinile în buzunare, Julian o privi amuzat. Cu cine discutase copila asta? Cine-i sădise în suflet astfel de temeri? Lui nu-i păsa ce ar putea crede Claudia. Ea refuzase să-și împartă viața cu el, așa că nu mai avea dreptul să decidă cine putea sta sau nu la conac.

Iar el se simțise incomparabil mai bine de la sosirea fetei în această casă; era ca și cum ar fi îngrijit un copil bolnav... dar vorbele lui Ming aruncară o lumină diferită asupra lucrurilor. Se temea de ce ar putea spune Claudia. Biata copilă!

– Nu crezi c-ar trebui să plec de acum?

Julian fu impresionat, ca de obicei. Aruncă țigara și se apropie de ea.

– Micuță Ming, începu el, nu cred c-ar trebui să pleci de aici până nu ești complet restabilită, numai pentru că eu am o soție. Ea nu mai vine pe aici. Nu suntem în termeni prea buni, ea preferă viața de la Londra și prietenii ei. Nu este geloasă pe mine. De fapt, n-o interesez deloc! Iar dacă prin absurd ar apărea aici, nu cred c-ar deranja-o să te vadă!

– Dar și asistenta a plecat! insistă ea. De fapt, Ming nu voia să părăsească conacul Shanley. Mai precis, nu mai voia să-l părăsească niciodată pe bărbatul care o salvase. Îl adora. Dar fiind crescută în atmosfera puritană a casei mătușii Prue, era încă prizoniera acelor idei învechite. Nevoind să-l supere pe Julian, adăugă: eu știu că nu sunt probleme, dar ceilalți...?

Biata Ming! oftă Julian. Probabil avea dreptate. De obicei, oamenii sunt gata să tragă concluzii pripite. De ce n-ar face-o și Claudia? Dacă ar fi aici să afle!

Julian se încruntă.

Ming, care îl urmărea cu privirea, observă că pe chip îi apărură urmele unei dureri pe care de obicei reușea s-o ascundă.

– Cred că ai dreptate, Ming, zise el în cele din urmă. Oricum, nu cred că reputația ta ar avea de suferit dacă ai mai rămâne încă patruzeci și opt de ore. Între timp, o voi ruga pe doamna Trench să-ți găsească undeva o cameră onorabilă.

– Ești neașteptat de bun cu mine, zise Ming, întrebându-se de câte ori îi mai spusese asta.

El făcu un gest cu mâna cum că n-ar fi contat și sună pentru ca Jackson să-i aducă ceaiul. În timp ce discuta cu Ming, deveni brusc conștient că i-ar lipsi foarte mult această mică făptură fragilă, lipsită de apărare, atât de ușor de afectat de viață. Nu mai era o străină pentru el. Era diferită de celelalte femei pe care le cunoscuse. Nu se bucurase de o educație aleasă, probabil, dar era mult mai interesantă ca oricare alta. Părea demodată, crescută într-o atmosferă cu idei învechite.

Se simți puțin descumpănit să constate că-i va lipsi această tânără și mai ales că nu era dispus să revină la solitudine, să-și găsească doar câinele și servitorii la întoarcerea acasă.

– Te-ar deranja, Ming, dacă aș lua legătura cu prietena ta s-o invit să stea aici cu tine?

– Sallie n-ar accepta această invitație. Cred că mama ei gândește lucruri oribile despre mine, la fel ca mătușa mea. Iar Sallie nu și-ar putea părăsi slujba.

– Ei bine, curând vei părăsi această cușcă a leului, draga mea Ming, și vei duce o viață respectabilă într-o pensiune, găsită de doamna Trench, voi avea grijă de asta chiar de mâine.

Ming simți că Julian este iritat de insistențele ei. Se gândi că era mai bine să tacă, să nu mai spună nimic pentru că greșise.

După două sau trei minute, Julian o privi și văzu că fusese afectată de vorbele lui. Dacă ar fi știut, n-ar fi spus nici o vorbă care s-o supere!

– Uite ce este, Ming, zise el. Ascultă sfatul meu și nu te mai lăsa influențată de hipersensibilitatea ta. Asta te va face foarte nefericită. Învață să iei mai ușor viața și oamenii, așa cum fac eu.

– Dar nu cred că tu îi iei mai ușor! Altfel ai fi cinic!

Vorbele ei îl făcură să râdă.

– Mulțumesc, draga mea, eu chiar am crezut că sunt cinic. Oricum, nu vreau să mai suferi, Ming. Nu vreau să te mai știu vulnerabilă. El cită un vers: „calcă atent, pentru că sunt visele mele cele pe care le calci". Cred că Yeats la tine s-a gândit când le-a scris. Tu trebuie să fii atentă, pentru că reușești doar să-mi risipești visurile, draga mea.

Ming nu-i înțelese vorbele în totalitate, dar reținu numele poetului, pentru a cumpăra un volum, imediat ce ajungea la Londra. Cu multă simplitate, ea îl rugă:

– Mi-ai putea cita mai mult?

Julian întinse mâna și mângâie câinele aflat lângă el.

– Nu știu dacă-mi mai amintesc prea bine versurile, de pe vremea când eram student la Oxford, dar pentru tine voi încerca:

O, cum îmi amintesc noaptea, luna și stelele
Când mi-am pus haina sub picioarele tale...
Sărac fiind îți pot oferi doar visurile mele,
Calcă încet pe ele...
Ai grijă de visurile mele..."

– Superb! exclamă Ming.

– Da, încuviință Julian, Yeats este de un romantism aparte. Dar tot insist să fii atentă la picioarele cui îți vei pune visurile.

Ming ar fi vrut să continue discuția lor, dar se opriră auzind zgomotul făcut de roțile unei mașini.

– O, exclamă Ming! Ai musafiri. Ar fi mai bine să mă duc în camera în care am stat, să mă așez înapoi în pat, nu mă simt

prea bine. Ming nu continuă observând cum figura lui Julian exprima dintr-o dată consternare. Privind afară văzu și ea un tânăr cu părul lung blond, cu chip de efeb, care coborî din mașină dând mâna unei doamne într-un taior gri și o pălărie mică la care avea prins un buchet de flori albe. Ming o recunoscu imediat pe Claudia, iar Julian zise:

– Minunile nu vor înceta niciodată să existe. În seara asta, am onoarea unei vizite din partea soției mele!

Julian îl urmări cu inima strânsă pe Jackson, care se îndreptă spre holul mare de la intrarea casei, pentru a-i deschide ușa Claudiei. Și, după cum presupuse el, celui mai recent amic al acesteia.

Nu avu timp să se gândească la ce-i va spune despre Ming Corally.

Claudia intră în conac. Era încă frumoasă, cu toate că se îngrășase în ultimii doi ani, iar tenul îi era afectat de băutura în exces.

Se apropie de Julian ca și când s-ar fi despărțit de el doar de câteva minute, îi întinse o jachetă pe care o avusese pe braț, apoi își scoase pălăria.

Julian zise:

– Nu te așteptam. De ce n-ai sunat să cer să ți se pregătească ceva de mâncare?

– Nu-mi este foame. Nu vreau decât să beau ceva.

Julian o privi curios. O ura pe această Claudia, care nu putea trăi fără alcool. Fără a-i răspunde, aruncă o privire celui care o însoțea și care-i ducea în brațele câinele. Ce creatură detestabilă! Semăna cu câinele pe care-l ducea. Avea părul lung și era prea elegant și parfumat pentru un bărbat.

Claudia îi spuse:

– Ozzy, te rog s-o duci pe Mitzi afară.

Tânărul clipi des privindu-l pe Julian.

– Ai văzut-o pe Mitzi? Nu ți se pare frumoasă?

Julian strânse din buze, disprețuitor.

– N-am avut plăcerea de a cunoaște pe nici unul din ei.

Claudia căscă plictisită.

– Ozzy, acesta este soțul meu. Va trebui să fii atent cum te comporți aici. El este dedat muncii și disciplinei.

Ozzy zâmbi ca un heruvim.

– Ce pasionant! Claudia dragă, ce zici, Mitzi n-ar vrea să bea ceva?

Julian răspunse în locul soției sale:

– Mitzi mai poate aștepta, am de discutat cu tine, Claudia.

– Bine, zise aceasta. Nici n-am venit bine și vrei să-mi ții o predică; să nu te mire că nu prea vin să te vizitez.

Julian era conștient că atitudinea refractară a soției sale se datora reținerii sale în a pune la picioarele ei întregul lui capital. O luă de braț și o introduse în bibliotecă.

– Julian, dacă m-ai adus aici ca să-mi spui că nu-ți plac prietenii mei, plec direct la Londra.

– Poți să bei liniștită și aici, Claudia, numai să nu te aștepți să-ți plătesc eu băutura. Cât privește cel mai recent iubit al tău, chiar nu mă interesaeză. Nu știu de ce ai ales această ezitare între sexe drept iubit.

– Ozzy este un excelent pianist și un bărbat amuzant. Este fiul celui de al unsprezecelea duce de St. Finnygan.

– Căruia nu pot decât să-i fiu recunoscător pentru că l-a produs pe acest Ozzy... de ce ai venit Claudia?

Ea ridică din umeri.

– Era prea cald în apartament și mi-am spus că m-aș simți bine o noapte aici pe râu.

– Așadar, se presupune că va trebui să am grijă de pianistul cu față de homosexual ca și de pudelul lui, pentru ca tu să poți respira aerul curat de la Shanley?

Ea începu să râdă apoi își pudră nasul.

– Ești atât de dulce, Julian! Nu știi cum să faci să mă simt bine, ori de câte ori te văd!

– Era mai bine dacă nu apăreai cu celebrul pianist și pudelul lui!

– Mulțumesc foarte mult, dar Mitzi este a mea.

– Va trebui să fii atentă, să n-o muște Frisby.

– A, n-a murit încă bruta aia?

Julian răbufni.

– Acest câine este companionul meu; este mult mai credincios decât...

Claudia izbucni într-un râs isteric.

– Mai credincios ca soția, voiai să spui, nu? Dar nu este adevărat! Îți sunt foarte credincioasă, Julian! Nu mă interesează Ozzy, fizic vorbind; admir muzica lui și faptul că mi se supune de bunăvoie. Îmi plac sclavii. Bărbații nu mă interesează.

Julian nu mai zise nimic. Poate Claudia spunea adevărul. Cunoscând-o bine, știa că era interesată de cei cu care se asocia, pentru a obține avantaje de pe urma lor. Claudia era prea isteață să riște un divorț, până nu era sigură ce va obține de la el. De aceea, o ura. Ar fi respectat-o mai mult dacă l-ar fi părăsit pentru alt bărbat și nu pentru bani.

Julian își aminti de Ming.

– Ei, dacă tot ești aici, să vedem ce-ți pot oferi de mâncare.

– De băut ai ceva?

– Puțin vin.

– Foarte bine, să mergem în bibliotecă să bem un cocteil.

– Claudia, aș vrea să cunoști o persoană care se află în bibliotecă.

Claudia își trecu mâna nervoasă prin păr.

– Nu-mi spune că vicarul este aici!

– Nu, este o tânără.

Claudia se opri și-și privi lung soțul. Apoi, izbucni în râs.

– Dumnezeule, ce moment nepotrivit mi-am ales să-i fac o vizită iubitului meu soț! L-am prins cu alta! N-aș putea suporta asta!

– N-am o relație amoroasă cu această fată, Claudia, ridică Julian tonul pentru a o aduce la realitate.

Claudia continua să chicotească.

– Atunci, cine este?

– O domnișoară pe care o cheamă Corally.

– N-am auzit de ea. Este de pe aici?

– Nu. Este o copilă, puțin cam naivă, aș zice.

– Hai, Julian, confesează-te. Ce făceai tu cu o copilă cam naivă, aici la conac? E prietena ta? Cui îi pasă?

– Nu este prietena mea! exclamă Julian roșind și n-am nimic de mărturisit. Era indignat de atitudinea Claudiei care punea în umbră relația lui cu acea ființă inocentă care era Ming. Îi povesti cele întâmplate.

Claudia nu zise nimic ci continua să-și muște buzele, care altădată aveau o curbă fascinantă, iar acum căpătaseră duritate, chiar urâțenie. Credea fiecare cuvânt rostit de el. Era sătulă de felul în care se ocupa de copiii părăsiți, de animalele

fără stăpân, și altele de genul acesta. Felul în care arăta Julian, farmecul lui, încetaseră de mult să existe pentru ea. La început, el păruse un bărbat extraordinar când îi promisese să-i dea mulți bani de cheltuială. Dar avea un caracter prea puternic și era prea critic și pisălog. O enerva chiar și faptul că mai credea în legătura sfântă a căsătoriei și nu făcea ceea ce făcuseră foarte mulți prieteni ai lor: să divorțeze.

Claudia era convinsă că Julian o adusese din bunătate pe această fată în casă. Dar dacă fata era frumoasă, iată un prilej să arunce o piatră în direcția celui care aruncase prea multe în ea.

– Ce act de caritate mai veritabil decât să adăpostești această făptură timp de două săptămâni! Pleacă de acum?

– Da.

– Acasă? Are rude?

– Ți-am spus că i-a murit tatăl în noaptea în care a ajuns aici. Mătușa ei nu mai vrea s-o primească acasă.

– O, voi încerca să fiu ca o mamă pentru ea, îl persiflă Claudia. O să-l pun pe Ozzy să-i cânte la cină.

– Te rog să te porți cuviincios, Claudia, începu Julian.

– Bine, își pierdu aceasta răbdarea, fără vorbe deșănțate, du-mă la ea să sărbătorim faptul că ne-am reîntregit familia.

Julian făcu prezentările, mai rușinat ca oricând.

Ming, biata de ea, era chiar îngrozită.

Tremura și o privea pe Claudia care era îmbrăcată cu o toaletă epatantă Piere Balmain, în timp ce ea părea sărăcăcioasă. Era o biată dactilografă, îmbrăcată într-o fustă modestă spălată de mii de ori, cu sandale uzate. Cu toate acestea, pentru Julian părea o floare în comparație cu Claudia.

Claudia îi întinse mâna lui Ming.

– Așadar ea este micuța miss Corally; îmi pare bine că te-ai vindecat de pe urma acelei pneumonii. Iar soțul meu a putut să te ajute.

Cuvintele Claudiei erau pline de bunăvoință, dar Ming continua să tremure speriată. Nu văzuse o femeie atât de elegantă, ca doamna Barrisford. Cu toate acestea, chipul ei și mâinile cu degetele lungi și foarte reci îi amintiră de șarpele de la grădina zoologică. Ming era convinsă că femeia asta era plină de venin în spatele vorbelor binevoitoare pe care i le adresase.

Ming îi mulțumi, dar înainte să mai apuce să spună ceva, Claudia suna după băutură.

– Pregătește-mi camera mea și o alta pentru domnul Allardeen, îi spuse ea lui Jackson.

– Imediat, doamnă, răspunse acesta.

– Căldura asta mă doboară, zise ea aruncându-se într-un fotoliu.

Ming se uita de la Julian la soția lui.

– Eu nu beau, îngăimă ea. Vă rog să mă scuzați... aș prefera să mă întorc în pat, doar dacă doamna Barrisford nu crede c-ar trebui să iau primul tren spre Londra.

– Cu siguranță, nu va spune asta, interveni Julian.

– A, da, sigur că nu voi spune! întări Claudia. De ce să pleci, numai pentru că am venit eu? Stai aici să-i amuzăm pe Ozzy și pe Mitzi.

Ming îi aruncă o privire disperată lui Julian. Acesta înțelese mesajul și interveni:

– Este a doua oară când Ming se dă jos din pat, nu se simte bine încă.

Claudia dădu ochii peste cap, apoi izbucni într-un râs isteric.

– I-auzi! Speriată de moarte și nu bea cocteil! Ce i-ai făcut, Julian? N-am văzut pe nimeni să pară mai vinovat.

Julian roși de furie.

– Dacă continui în aceeași idee, Claudia, ies din casă!

– O iei și pe miss Corally cu tine? Ming! Ce nume divin! Pare o piesă de porțelan. Te felicit pentru alegere, Julian. Este foarte frumoasă, sau mai precis ar fi, dacă ar ști să se îmbrace.

– Faci aceleași observații inutile și răutăcioase, Claudia. Ming este o tânără drăguță și...

– Da, Ming este o fată foarte drăguță și cred c-a fost o companie foarte plăcută pentru tine în ultimul timp... Când a plecat asistenta?

– Ieri.

Claudia făcu repede un calcul. Asta însemna că Julian și protejata lui fuseseră singuri o noapte întreagă în casă.

– Jackson abia se mișcă, zise ea. A, uite-l pe Ozzy cu Mitzi, cred că moare de sete, bietul de el.

Julian se întoarse dezgustat spre fereastră, cu mâinile în buzunare.

Era o zi superbă de vară, plină de frumusețe și miresme. Grădina conacului era o splendoare la această oră, înaintea apusului. Dar Claudia și pianistul ei îi distruseseră pacea.

Și-o imagină pe Ming plângând în camera ei, fără s-o consoleze cineva. El trebuia să rămână aici, să asculte trăncănelile Claudiei, să numere paharele pe care le dădea pe gât.

Deodată, Julian se ridică.

– Mă duc cu Frisby la plimbare, anunță el.

Mitzi începu să dea din coadă, Ozzy încercă să zică ceva, dar Julian trecu repede pe lângă ei urmat de Frisby.

Claudia se ridică.

– Dragul meu! i se adresă ea lui Ozzy. Puritanul meu soț cred că are o idilă!

Ozyy își dădu ochii peste cap.

– Iubito! Ce tot spui acolo? Nu poate fi adevărat!

– Tocmai am cunoscut-o. O cheamă Ming, nu bea, nu fumează... mă întreb pentru ce mai trăiește... va trebui să am o discuție cu credincioasa mea slugă Jackson. Ca de obicei, o să-i dau un bacșiș substanțial, dacă poate să-mi dovedească...

– Ce să dovedească, iubito?

– Că soțul meu nu este chiar așa cum vrea să fie considerat de lume. În acest caz mi-aș putea redobândi foarte repede libertatea, aș căpăta o treime din ce mai are Julian și...

– Și apoi ce, iubito? Desigur, te-ai mărita cu mine, nu?

Claudia știa foarte bine ce avea în minte. Fratele mai mare al lui Ozzy se afla într-un sanatoriu din Suedia și sănătatea i se deprecia cu fiecare zi. Asta însemna că Ozzy va deveni viconte Allardeen. Iar Ozzy era un pic cam prostuț....

Asta doar dacă ea-și putea obține libertatea.

Jackson le aduse alte băuturi.

– Aș vrea să vorbim Jackson, îi spuse Claudia. Ozzy, o mai duci o dată pe Mitzi afară?

După ce Ozzy execută ordinul, Claudia îl privi lung pe Jackson:

– Acum, aș vrea să aflu, zise ea, confidențial desigur, ce este cu tânăra pe care am găsit-o aici?

Capitolul 5

Ming se afla în pat, citind un roman din biblioteca lui Julian, dar gândurile îi rătăceau aiurea. Nu se simțise prea bine de la sosirea neașteptată a soției lui și a acelui tânăr care o însoțea. Nu putea să înțeleagă cum o femeie care se bucurase de dragostea unui bărbat ca Julian Barrisford, putea să-l înșele fără scrupule.

După ce realiză că nu putea citi nimic, Ming lăsă deoparte romanul. Simțea că la conac se vor întâmpla lucruri rele datorate prezenței celor doi indivizi.

Soarele se îndrepta spre apus. Prin fereastra deschisă se auzea cântecul păsărilor care se întorceau la cuiburi. Le ascultă cu multă dragoste, chiar dacă era dezorientată și descumpănită. Nu văzuse niciodată până acum un loc mai frumos ca acest conac, și-și dorise ca viața ei de până acum, în tumultuoasa Londră să rămână undeva în urmă, să i se deschidă perspective noi.

Ce plină de contraste este viața! își spuse ea. Ce exemplu mai grăitor poate fi decât diferența dintre bunătatea pe care i-o arăta Julian și suspiciunile oribile aflate permanent în mintea mătușii Prue? Ming închise ochii. Cu cântecul păsărilor în gând, reuși să adoarmă.

Se trezi peste o oră, când bătu cineva la ușa ei.

Ming aprinse lampa de pe noptieră și spuse:

– Intră!

Poate era Julian, care-i aducea cina. Dar nu era așa. Era una din servitoarele care nu depășea niciodată limita bucătăriei; singura excepție fusese în ziua liberă a lui Jackson, când aceasta îi adusese mâncarea. Fata intră speriată în camera lui Ming.

– Mă scuzați, miss, zise ea, domnul m-a trimis să vă aduc asta. Vine și dânsul mai târziu.

Încă somnoroasă, Ming îi zâmbi fetei care era cam de aceeași vârstă. O chema Rosy.

– Dar Jackson unde este, Rosy? o întrebă ea.

Rose se uită speriată în jur.

– A plecat.

– A plecat! repetă Ming, uimită.

– Da, și-a luat și bagajele. Nu și-a luat rămas bun de la nimeni, știm doar că s-a certat cu domnul.

Ming se întrebă cum putea cineva să se certe cu Julian.

– Dar când am fost în salon se comportau normal, zise Ming.

Rosy începu să chicotească. Abia aștepta să poată pălăvrăgi cu cineva.

– Domnul a venit la mine și mi-a spus să vă aduc eu mâncarea și părea supărat, nervos. Bucătăreasa, care-l cunoaște de mult, mi-a spus că nu l-a văzut niciodată așa.

Inima lui Ming începu să bată foarte repede.

– Dar cu Jackson ce s-a întâmplat?

– Bucătăreasa a spus că este legat de dumneavoastră, dar nu știu despre ce este vorba.

Ming roși, stânjenită.

– Cu mine? Rosy, spune-mi ce s-a întâmplat!

– Nu știu decât că bucătăreasa a început să pregătească o cină de patru persoane, apoi a apărut domnul nervos și l-a anulat, apoi doamna a plecat cu tânărul acela... După toate astea a apărut Jackson și i-a spus:

– Voi lua primul tren spre Londra. Bucătăreasa l-a întrebat din ce cauză și el i-a spus: vei afla foarte curând. La fel și tânăra din camera de sus, din cauza căreia se întâmplă toate... apoi a spus ceva ce nu pot să repet, miss.

Ming rămase ca paralizată. Toate temerile începuseră să prindă contur. Claudia și companionul ei plecaseră, iar Jackson fusese nevoit să părăsească și el conacul din cauza ei.

Rosy observă că Ming purta un capot de mătase pe care se aflau inițialele CB. Claudia Barrisford. Își spuse că nu era frumos că Ming purta lucrurile doamnei. Dar probabil că domnul Barrisford i le împrumutase, așa că era păcat să nu profite de ocazie.

Ming trecu fără un cuvânt pe lângă Rose; trebuia să afle ce se întâmplase.

Rose fugi după ea, rugând-o să se întoarcă, iar Ming realiză că se simțea foarte rău și că va leșina.

Rose, văzând că făcuse o greșeală, se năpusti spre bucătărie pentru a nu fi trasă la răspundere.

Julian Barrisford se întorcea de la cea de a doua plimbare făcută cu Frisby, dorind să scape de prezența soției sale și a lui

Ozzy. Plecase pentru că nu mai putea suporta starea de încordare și nu voia să dea ochii cu Ming fără să se fi calmat.

Se întrebase în timpul acestei plimbări de ce naiba n-o omorâse pe Claudia. Și acum simți pornirea de a o strânge de gât și de a o face să-și retragă spusele. Claudia îl privise speriată dar Ozzy cu vocea lui pițigăiată, intervenise.

– Dă-i drumul, altfel chem poliția...

Cuvintele lui Ozzy îl făcuseră să revină la realitate. Nu avea nevoie de intervenția poliției la conac. Mai ales să-i apară numele în ziare...

Ura faptul că trebuia să-i spună lui Ming ce se întâmplase. Dar apoi se gândi că era bine s-o facă mai repede și să ia o decizie împreună cu ea.Tocmai atunci o văzu coborând scara. Privind cum se agață cu disperare de balustrada scării, Julian realiză că fata va leșina curând.

– Rose mi-a spus că au plecat toți și asta din cauza mea.

Julian strânse din dinți.

– Du-te înapoi în pat, Ming, încă nu te simți bine.

– Dar trebuie să știu...

– Du-te în camera ta și voi veni eu mai târziu să vorbim.

Ming îl ascultă și făcu calea întoarsă. Apoi călcă pe poalele capotului prea lung pentru ea și căzu. Julian porni repede spre ea și o prinse în brațe ca pe un copil neajutorat. Lăsă deoparte furia față de cei care-l supăraseră.

Ce mică și slabă era fata asta, se gândi el. Trupul ei mic și slab îi reaminti de cel al copilului coreean din acel sat părăsit.

Dar Ming nu era un copil. Avea forme feminine, frumos conturate. O așeză încet pe pat acoperind-o cu pătura.

Tocmai când vru să plece, o auzi pe Ming gemând:

– Ce am făcut? O, Doamne ce am făcut? Ming încetă să aibă semnificație pentru Julian ca femeie. Deveni în ochii lui copilul care avea nevoie de ajutor. Era sarcina lui s-o .

Se aplecă asupra ei și-i spuse cu blândețe:

– N-ai făcut nimic. Nu ai nici o vină. Nici măcar eu nu sunt vinovat decât de faptul c-am fost un prost. Puteam să evit situația asta dac-o rugam pe asistentă să mai stea, dar nu mi-a trecut prin minte că soția mea ar putea să se poarte astfel. Dar acum, înainte de orice altă discuție aș vrea să mănânci. Te rog să te servești singură în timp ce eu mă voi duce în salon să beau ceva.

– Nu, spune-mi mai întâi ce s-a întâmplat, te rog...

– Ming, și eu vreau să beau ceva; după aceea voi reveni să discutăm.

El reveni cu două pahare; unul cu whisky pentru el și altul cu un brandy pentru Ming.

După ce luă o gură de brandy, Ming se forță să mănânce din friptura acum rece, iar el să-i povestească.

Claudia îl acuzase de infidelitate. Îl amenințase că va înainta o reclamație că Ming Corally era femeia cu care o înșela soțul.

Jackson fusese mituit să întărească spusele stăpânei sale, că Julian își petrecuse ultima noapte cu Ming. Că-i găsise împreună dimineața când venise cu micul dejun.

– Ar fi trebuit să prevăd asta, Jackson s-a arătat de la început ostil.

– Nici mie nu mi-a plăcut prea mult, dar a fost un servitor foarte eficient, așa că l-am păstrat aici. Dar cred că soția mea îl are la mână cu ceva. Am făcut o mare greșeală că am lăsat asistenta să plece.

Ming se simțea foarte rău.

– Dar de ce face doamna Barrisford toate astea?

– Pentru că vrea să scape de mine.

– De ce ar vrea asta?

– Pentru că nu mai vreau să-i plătesc datoriile mari pe care le face și să aprob viața pe care o duce de când m-am întors din război. Mă urăște de mult timp, dar până acum cred că n-am realizat cât de profundă este ura ei.

– Nu înțeleg cum te poate urî cineva! exclamă Ming.

– Firea omenească este foarte ciudată, draga mea, este greu de spus de ce oamenii se iubesc sau se urăsc.

Ming izbucni în lacrmi.

– Îmi pare atât de rău! Ai făcut atâtea pentru mine, iar prezența mea aici ți-a adus numai necazuri!

– Ming, copila mea iubită, scoate-ți asta din minte. Eu trebuie să-ți cer scuze că m-am comportat prostește. Ar fi trebuit să păstrez asistenta aici, dar n-am realizat că astfel aș putea să-ți fac rău. Te-am implicat fără voia mea în ceva ce aș fi vrut să evit.

– Nu are nici o importanță ce mi se întâmplă, acum când tata nu mai există!

– Te înșeli, Ming. O tânără trebuie să-și păzească reputația. Mă tem de clipa în care îți va ajunge numele în ziare. O să mă duc să discut cu Claudia mâine; este ahtiată după bani și o voi mitui pentru ca să nu menționeze numele tău.

– Julian, cred că ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut! exclamă Ming printre lacrimi. Dar tu ai un nume de protejat, nu este bine ca lumea să creadă că ți-ai înșelat soția.

– Dacă Jackson își menține declarația, n-am de ales.

Ming spuse, cu un glas disperat:

– Nu m-am gândit că se va întâmpla asta când am aranjat acea ieșire cu Sallie.

Julian își scoase pipa din gură.

– Sigur că nu! Cred că regreți c-ai acceptat invitația!

Ea îl privi cu ochi triști.

– Nu regret c-am venit aici. Nu voi regreta niciodată că te-am cunoscut, Julian. Ești unic ...

– Draga mea copilă, sunt copleșit de vorbele tale.

– Sunt spuse din inimă, zise Ming.

Julian îi zâmbi și în clipa aceea toată frumusețea și inocența acestei fete ajunseră la el străbătând ceața aceea groasă, urâtă, de nesiguranță, de minciună, de îndoială, pe care Claudia o urzise în jurul lui. Începu să simtă ceva minunat față de Ming Corally. Deveni conștient de frumusețea ei. Amanta lui! Erau cuvinte grele spuse de Claudia și confirmate de Jackson.

Julian era un bărbat tânăr, care-și reprimase sentimentele și trăirile de multă vreme. Un bărbat a cărui căsătorie era un eșec. Ce putea fi mai frumos decât să se afle în compania acestei copile care era evident că-l adora? Era singură pe lume.

Iar o dată ce Claudia va lansa campania împotriva lui și a lui Ming, toată lumea se va aștepta ca ei să rămână împreună.

Pentru un scurt moment de nebunie, Julian se îndreptă spre ea; Ming stătea cu capul sprijinit de perne și-l privea cu ochii ei albaștri inocenți, plină de adorație. Ar fi fost a lui. S-ar fi topit în îmbrățișarea lui.

Ming nu avea experiență cu bărbații, cu excepția unor întâlniri cu câțiva tineri mediocri și a aventurii cu Ivor Walters pe râu. Dar nu rămase oarbă la flacăra care izbucni deodată în ochii lui Julian. Știa că este îndrăgostită de el. Atât de

îndrăgostită, încât ar fi făcut orice pentru el. Dar momentul acesta trecu și Julian își recăpătă controlul. Se îndepărtă de patul ei.

– Ming, ești prea frumoasă, prea caldă, prea dulce. De aceea, trebuie să plec de aici. De ce să ne dăm pe mâna unei femei cum este soția mea? Nu trebuie să se întâmple așa ceva. Te voi feri.

Julian ieși.

Ming rămase extaziată la gândul că-l iubea cu pasiune pe acest bărbat. În clipa în care Julian îi luase mâna în palmele sale, ar fi vrut să-l prindă cu brațele după gât, să nu-i mai dea drumul niciodată. Julian plecase pentru că nu mai îndrăznea să stea cu ea.

Ming oftă și-și îngropă fața în pernă. Era prima ei dragoste. Era capabilă să și moară pentru el. Dar după ce trecură clipele și extazul momentului se mai risipi, începu să gândească rațional. Cum putuse să-și dorească dragostea lui Julian?

Chiar dacă Claudia Barrisford ar obține divorțul, ea, Ming, n-ar putea să aibă un rol în viața lui Julian. Când va părăsi Shanley, nu va trebui să-l mai vadă vreodată. Chiar și el va dori să scape de ea, să uite de această întâmplare urâtă din viața sa.

***

Claudia Barrisford se trezi în apartamentul său dimineața următoare din cauza telefonului, care suna în același timp cu soneria de la intrare.

Răspunse mai întâi la telefon, încă ametită după petrecerea la care participase cu Ozzy. Nu reușea să se trezească după o astfel de petrecere decât a doua zi după-amiaza, când i se mai limpezea mintea.

Unde naiba era Betty, femeia de serviciu, care trebuia să ajungă dimineața înainte de ora nouă?

– Alo! zise Claudia cu vocea răgușită din cauza băuturii și fumatului.

– Sunt eu, draga mea, auzi glasul lui Oswald Allardeen. Cred c-o să mă urăști că te-am trezit, dar trebuia s-o fac.

– Ce naiba vrei la ora asta? Abia ne-am despărțit, dragă Ozzy.

– Am vești senzaționale, Claudia dragă. Raymond a murit ieri; i-am trimis tatei o telegramă de condoleanțe. Fratele meu a avut o hemoragie care i-a fost fatală.

Claudia rămase fără cuvinte. Veștile date de Ozzy erau de importanță capitală pentru ea. Nu s-ar fi așteptat ca fratele lui Ozzy să moară atât de repede. Asta însemna că Ozzy era acum viconte de Allardeen, moștenitorul direct al ducelui.

Soneria de la intrare continua să sune insistent.

– Așteaptă un moment, Ozzy, te rog, zise Claudia disperată.

Își trecu repede o mână prin păr și se privi în treacăt în oglindă. Doamne, ce priveliște sumbră avu în fața ochilor! Cearcăne, obrazul buhăit. Arăta oribil! Dar unde naiba era Betty? Se grăbi spre ușa de la intrare. Apartamentul era încă plin de fum, de miros de băutură după petrecerea de noaptea trecută. Iar vremea era atât de caldă la Londra și tocmai de aceea se dusese la conac, să respire puțin aer curat. Dar lucrurile nu merseseră așa cum dorise ea. Nu se așteptase ca norocul să-i surâdă prin intermediul acelei fetișcane, Ming Corally.

Deschise ușa de la intrare unde găsi un bilet de la Betty, o femeie responsabilă, pe care Claudia o plătea destul de bine.

Astăzi, din nefericire, femeii îi fusese imposibil să vină la serviciu. Când ridică privirea, Claudia îl văzu pe Julian.

– Tu! exclamă ea.

După privirea cruntă pe care i-o aruncă, se temu că acesta venise să se răzbune.

– Nu cumva ai venit să mă împuști?

– Nu fi proastă, Claudia, am venit să discutăm despre divorț.

Ea se destinse vizibil.

– Mergi în salon și fă-te comod, spuse ea.

Între timp, ea se duse înapoi în dormitor, dornică să audă ce mai avea Ozzy de spus.

El n-o mai reținu mult, pentru că trebuia să prindă avionul spre Irlanda.

– Lucrurile sunt foarte simple, Ozzy dragă. Vreau să-mi recapăt libertatea, dar fără să fiu găsită vinovată. Mă gândeam să te însoțesc în Irlanda, unde șederea la castel în aer liber mi-ar prinde bine.

– Draga mea, ideea este minunată. O s-o rog pe mama să-ți trimită o invitație. Știi că nu suport să stau departe de tine, Claudia; o dată ce vei fi liberă, voi putea să-ți ofer mai mult...

Claudia realiză că triumfase. Se și vedea vicontesă de Allardeen, viitoare contesă de St. Finnygan. Cei bătrâni aveau deja o vârstă respectabilă; erau trecuți de șaptezeci de ani. Ozzy fusese născut la bătrânețe. Ai lui îi puseseră la dispoziție cam tot ce aveau, cu toate că el lăsa de dorit din punct de vedere al caracterului; oricum, vor accepta bucuroși să se însoare, chiar și cu o femeie mai bătrână.

Claudia se duse în salon unde o aștepta Julian, aflat cu spatele spre ea.

În ultimele zece minute, așteptând să apară Claudia, privise dezgustat prin încăpere. Cândva îi făcuse plăcere s-o ajute pe Claudia să mobileze apartamentul din strada Mount; nu pentru că ar fi aprobat gusturile ei bizare, pentru că el prefera viața la țară, ci pentru că voise să-i facă o plăcere.

Dar ea avusese grijă să-i înăbușe aceste impulsuri și atmosfera pe care o găsi în această casă era de-a dreptul respingătoare. Duhnea a aer stătut și miros de țigară, ca și de parfum. Florile aflate în glastre sau ghivece păliseră din lipsă de aer.

Iar Claudia, îmbrăcată în capotul de satin, nu mai avea nici un farmec pentru el. Figura îi era complet ruinată. Cu toate acestea, pe figura ei se putea citi o mare satisfacție. Probabil că avea o reușită la care nu se mai așteptase.

Julian o întrebă:

– Persiști în ideea divorțului?

Ea îi zâmbi și se prăbuși pe canapeaua Regency.

– Ai o țigară? Am rămas fără!

Julian îi întinse tabachera.

Ea îi zâmbi din nou, de parcă erau foarte buni amici.

– Să intrăm în subiect, Claudia. Intenționezi să divorțezi pe baza mărturiei credinciosului tău servitor?

– Ce lucruri teribile spui, Julian!

– L-ai mituit pe Jackson, nu?

– Vezi ceva deosebit la o femeie care vrea să divorțeze de soțul ei care trăiește pe față cu o fată foarte tânără care îi mai și îmbrăcă rochiile?

– Gata, să nu continuăm discuția asta stupidă, o întrerupse Julian. Jackson știe cum au stat lucrurile chiar de la început.

L-ai mituit, iar el a reacționat, asta este. Foarte bine, o să-i dejoc planurile. Cât despre tine, n-are rost să joci rolul soției înșelate...

– Dacă vei face asta, vei stârni atâta vâlvă... mărturia lui Jackson este de-ajuns.

– Îl pot da în judecată pentru mărturie falsă, Claudia.

– Cine să-ți susțină cazul? Va fi cuvântul tău și al fetei împotriva lui. Chiar și bucătăresei i s-a părut ciudat că fata a rămas în casă după plecarea asistentei căreia, probabil, i s-a părut indecent să mai rămână.

La naiba cu toate aceste femei cu mintea bolnavă! se gândi Julian. Toate păreau să fie împotriva lui și a nefericitei Ming. Iar când Jackson va povesti toate astea în fața tribunalului, cine putea să dovedească contrariul?

Claudia avea dreptate; să încerce să dovedească contrariul, ar fi însemnat publicitate și asta ar fi înrăutățit situația lui Ming.

Se decise să-i spună Claudiei cu ce scop venise în dimineața asta.

– Tu vrei bani mereu, Claudia, nu?

– Niciodată nu-mi prisosesc!

– Presupun că ai datorii, ca de obicei. La ce sumă se ridică?

– De ce te-ar interesa? Doar nu vrei să divorțăm și să continui să-mi plătești datoriile? Prefer libertatea și un sfert din bunurile tale.

– Uite ce este, Claudia, dacă intenționezi să divorțezi, mergi înainte, fă toate demersurile. Ai comis o crimă și ai determinat un individ care nu gândește să te ajute în acest scop; pe mine mă interesează doar această tânără inocentă care va fi victima complotului tău.

Claudia flutură din gene.

– Continuă cu divorțul, Claudia. Mă bucur să scap de tine. Reputația mea nu contează, dar ai afectat onoarea unei ființe nevinovate.

– Nevinovate! exclamă Claudia. Cum va reacționa judecătorul când va declara Jackson ce a văzut când i-a adus micul dejun?

Julian își încleștă apoi descleștă mâinile.

– Bine, ai câștigat. Eu și Ming eram singuri atunci. Te voi ruga să accepți niște bani, cu condiția să nu tragi această fată în mizeria unui divorț. Să-l oprești și pe Jackson de la comentarii inutile.

Claudia deschise ochii mari.

– Dumnezeule! exclamă ea, dar ești chiar îndrăgostit de fata asta!

Inima lui Julian începu să bată mai tare. El nu se gândise până acum c-ar putea fi îndrăgostit de Ming.

– Ceea ce spui este desigur un nonsens. Ce datorii ai, Claudia?

– Vreo patru mii. Tocmai mi-am comandat o blană nouă pentru toamnă.

Claudia îl privi lung. De fapt, oferta lui era tentantă. Lui Ozzy nu-i putea cere deocamdată să-i plătească datoriile. Era bine dacă intra în familia Finnygan fără un maldăr de chitanțe neplătite. Și de fapt ce conta pentru ea că nu se menționa numele lui Ming Corally atâta timp cât își recăpăta libertatea și banii? Dar nici partea din banii lui Julian pe care o va moșteni nu mai conta prea mult pentru că urma să se mărite cu Ozzy. Oricum, era mai bine să pozeze ca victimă în acest proces de divorț.

– Foarte bine, Julian, zise Claudia privindu-l printre gene. Facem un târg. Îmi dai, să zicem cinci mii de lire, apartamentul pentru care vei plăti întreținere și toate costurile, și a treia parte din venitul tău. Tu rămâi cu Shanley și restul. Plus reputația nepătatei tale Ming.

El tăcu o clipă. Din punctul lui de vedere, era o afacere proastă, nici măcar din punct de vedere legal nu era profitabilă. Dar dacă voia să salveze reputația lui Ming, era singura cale. Făcu repede un calcul mental. Venitul lui după impozitare era de cincisprezece mii de lire. Capitalul lui era investit în firmele pe care le conducea. Iar anul viitor, când unchiul său se va retrage, va prelua Camledge, ceea ce va însemna o retribuție mai mare.

Pe de altă parte, nu știa cum va primi unchiul Philip vestea divorțului. Era bătrân și cu toate că era o persoană încântătoate de care Julian se simțea foarte atașat, avea vederi foarte limitate în privința divorțului.

Când Julian îi spusese că trăiau separat, el îi recomandase să fie văzut mai des cu soția sa. Nu avusese curajul să-i spună acestuia ce fel de femeie era Claudia, dar fusese nevoit să admită că nu mai exista cale de întoarcere. Îi mai promisese să apară cu Claudia la reuniunile de familie sau cine de afaceri unde erau invitate și soțiile.

Iar vestea acestui divorț îl va afecta teribil pe bătrânul unchi. N-avea rost să-i spună adevărul. Acesta l-ar fi categorisit drept un Donquijote pentru că încerca să salveze reputația lui Ming.

Philip Barrisford se căsătorise de tânăr, dar soția îi murise la scurt timp și de atunci nu-și refăcuse viața. De fapt, nu era

defel interesat de femei. Și nici n-ar înțelege de ce voia nepotul său să salveze reputația unei fete oarecare.

Oricum, trebuia să-i spună că divorța.

Vor fi desigur discuții cu bătrânul. Cinau împreună o dată pe săptămână la club și nu voiau să se înstrăineze. Financiar, și el va fi foarte afectat de acest divorț, dar va încerca să reducă cheltuielile la Shanley. Nu-l va înlocui pe Jackson. Poate le va concedia pe bucătăreasă și pe Rose.

Dar Claudia câștigase. Nu-i mulțumi pentru înțelegere când Julian acceptă condițiile ei. Acceptă să nu facă public numele lui Ming. Dar când acesta îi sugeră că s-ar putea căsători după divorț cu Ming, își pierdu cumpătul și ridică glasul la ea.

– Înțelege o dată pentru totdeauna că nu există nici un fel de relație între mine și fata asta! Este un copil. O respect; n-a avut nici o șansă de la viață și nu vreau să fie victima lipsei tale de scrupule. Eu voi respecta promisiunea mea iar tu pe a ta. Dacă menționezi numele ei, nu vei vedea nici un ban, Claudia, să-ți fie clar! Voi spune lumii întregi că ești...

Claudia nu-l văzuse pe Julian într-o asemenea stare. El nu dăduse niciodată dovadă că i-ar fi curs sânge prin vine. Chiar și scurtele lui momente de pasiune aveau o doză de rezervă care pe ea o înfuria. I-ar fi plăcut să aibă și asupra lui controlul pe care-l avea asupra lui Ozzy.

– Nu ridica glasul la mine, Julian! Este utima oară când avem o discuție decentă! Nu ne putem despărți prieteni?

– Noi n-am fost niciodată prieteni și tu știi asta. Nu vreau să te mai văd vreodată. Vom comunica prin intermediul avocaților.

Julian ieși trântind ușa.

Pe stradă, se gândi cum va reacționa lumea la auzul veștii despre divorțul lui. Probabil își va pierde respectul oamenilor din subordine. Poate și unchiul Philip va lăsa banii unei instituții caritabile, cine știe? Nu putea însă să-l îndepărteze din firmă pentru că Julian moștenise acțiunile tatălui său.

Se gândi să discute cu doamna Trench, o funcționară care lucra acolo de pe vremea tatălui său, care-l adora, așa cum făcea de altfel și restul personalului și s-o roage să-i găsească lui Ming o cameră decentă undeva, pentru că nu se mai putea pune problema ca Ming să lucreze la firmă.

Desigur, femeia se va întreba dacă dragul de Julian avea o relație cu Ming Corally, dar va fi de acord cu ea, căci acea soție imposibilă a lui nu-i putea aduce fericire.

Femeia îi dădu deja două adrese; una era a unei pensiuni din Golders Green și alta a uneia din Southampton unde locuise chiar doamna Trench.

Julian luă adresele și-i mulțumi doamnei Trench, care-l privi peste ramele ochelarilor.

– Nu arătați prea bine, domnule Julian.

– Mă doare capul. Unchiul a venit?

– Da, domnule, tocmai a întrebat de dumneavoastră.

Capitolul 6

În aceeași dimineață, în timp ce Julian și unchiul său discutau pe tema apropiatului său divorț, Ming își lua și ea partea. Înainte de plecare, acesta îi lăsase un bilet.

„Voi fi plecat toată ziua, dar seara vom discuta. Capul sus!
Julian“

Rosy îi adusese biletul fără a-l însoți de obișnuitul ei chicotit. De fapt, avea ochii roșii și se vedea că plânsese.

– Ai pățit ceva, Rose? Nu arăți prea bine, îi spuse Ming.

– Da, datorită dumneavoastră, miss, mi-am pierdut slujba.

Ming, care abia se trezise după un somn liniștitor fără vise, se trezi brusc. Inima începu să-i bată tare, ca la apropierea unei catastrofe.

– O, Rose ce tot spui? Ce rol am avut eu?

Rose lăsă privirea în jos.

– O, nu mă mai întrebați! Ar trebui să știți! Mama a fost chemată aseară de bucătăreasă, care i-a spus că nu mai trebuie să lucrez aici, nu este un loc pentru o tânără ca mine!

Ming, amintindu-și vorbele lui Jackson, încercă s-o liniștească.

– Jackson a mințit, Rose!

– Mama a spus să vă aduc micul dejun și să plec imediat, să nu mai stau de vorbă cu dumneavoastră, miss.

Ming păli.

– Tu și mama ta vă înșelați în privința mea, Rose. Iar eu nu vreau să stai de vorbă cu mine. Domnul Barrisford va discuta cu tine, sau cu mama ta, bănuiesc.

– Mama îl cunoaște pe domnul de când era mic, dar nu este de acord cu ce face el. Și bucătăreasa pleacă o dată cu mine.

Cafeaua și pâinea prăjită cu unt începuseră să se răcească, dar lui Ming nu-i păsa.

– Ați discutat cu domnul Barrisford? Știe că plecați?

– Nu. Bucătăreasa îi lasă un bilet, nu vrea să asiste la scene neplăcute.

Ming oftă. Ce șoc pentru Julian când se va întoarce seara și va constata că nu mai avea personal!

Dintr-o dată, n-o mai plăcu pe Rose.

– Te rog, pleacă și lasă-mă singură!

Rose se duse la bucătărie unde nu mai găsi pe nimeni. Bucătăreasa își împacheta șorțurile pentru că fiind o femeie foarte religioasă nu suporta să mai trăiască în casa aceasta.

Ming bău cafeaua și încercă să rontăie un sandviș. Privi apoi în jur la încăperea aceasta frumoasă în care reușise să revină la viață.

Era evident acum că trebuia să părăsească acest conac, fără a-l mai aștepta pe Julian.

Dar după ce se îmbrăcă, constată surprinsă că era foarte slăbită. Această pneumonie o secase de puteri; nici nu prea mâncase, căci nu avusese apetit. Iar șocul de ieri... Trebuia să plece numaidecât la Londra, să-și găsească o slujbă.

Dar numai când ajunse în holul mare de la intrare realiză că nu putea ajunge la Londra. Nu avea bani, nu avea nimic de fapt. Își pierduse poșeta în incidentul cu Ivor Walters.

Într-o stare de confuzie, încercă să stabilească ce era mai bine pentru ea. Nu avea prieteni în Shanley, iar la Londra doar pe Sallie Lawford. Avea de luat salariul pe o săptămână de la birou, dat atât. Tatăl ei nu-i lăsase nimic pentru că și el era înglodat în datorii, iar cu mătușa Prue nu voia să mai ia legătura.

Fusese aruncată în vâltoare fără nici un mijloc de subzistență.

Frisby o mirosi, apoi începu să se gudure. La un moment dat încetă observând că fata avea ochii plini de lacrimi. Ming îl mângâie pe creștet. Îi va lipsi acest câine, care era suportul moral al lui Julian.

Nu știa ce să facă. Va continua să se umilească cerându-i bani de transport lui Rose. Aceasta o privi cu curiozitate vădită. În sinea ei, recunoștea că această miss Corally nu părea o fată rea, așa cum spunea mama. Și era atât de tânără și... prost îmbrăcată, își spuse Rose.

– Tocmai plecam, zise Rose.

– Unde este bucătăreasa? întrebă Ming.

Tocmai în momentul acela, femeia intră în bucătărie. Era o femeie solidă, roșie la față. Privind-o pe Ming, roși și mai tare.

– Înțeleg că ați plecat de aici din cauza mea, începu Ming. Dar și eu plec chiar în clipa aceasta așa că nu are rost să plecați și dumneavoastră. Nu mi se pare corect să-l lăsați pe domnul Barrisford fără nici un ajutor.

Bucătăreasa pufni.

– Nu este problema mea dacă stați sau nu, miss, răspunse bucătăreasa. Fiecare este liber să facă ce dorește; n-am de gând să rămân la Shanley , aș vrea să am referințe de la oameni respectabili.

Ming încercase să-și păstreze calmul, dar vorbele femeii o scoaseră din nou din sărite. Începu să tremure.

– Faceți o greșeală, Jackson v-a mințit, nu știu cu ce scop.

– Nu vreau să discut despre asta, miss, o întrerupse femeia, vădit disprețuitoare. I-am lăsat un bilet domnului Barrisford în care am scris și suma pe care mi-o datorează, mi-o poate trimite acasă. Am vorbit și cu sora mea care lucrează la vicar și ea mi-a spus că nu trebuie să mai stau aici.

– Dar greșiți foarte tare, doamnă, încercă Ming.

– Oricum, sunt decisă să plec, insistă bucătăreasa cu încăpățânare. Ea fusese bună prietenă cu Jackson și primise prin intermediul acestuia o bancnotă de la doamna Barrisford pentru ca să părăsească aceasta casă, în semn de protest. Bucătăreasa era convinsă că nici doamna nu era mai bună ca soțul ei și Ming, dar decisese să lucreze la oameni care aveau o viață normală de familie, într-o casă decentă.

Ming înțelese că era inutil să insiste, dar nu putu să nu mai încerce o dată:

– Greșiți, doamnă, repetă ea; oricum, și eu plec chiar acum din această casă. Problema este că n-am nici un ban. Ați putea să-mi împrumutați bani să ajung la Londra? Vă jur că vă voi returna acești bani, imediat ce ajung.

Vocea îi pieri. Rose vru să spună ceva dar vorbele refuzau să iasă. Miss Corally voia bani de la ea să ajungă la Londra? De ce nu-i cerea lui?

– Îmi pare rău, miss, dar nu am bani de împrumutat, zise bucătăreasa. Va dura până ce voi primi salariul datorat de domnul Barrisford.

Cu aceste cuvinte, își luă sacoșa și-i făcu semn lui Rose s-o însoțească.

Ming nu se simțise niciodată mai rău, mai umilită ca acum. Ce putea face? Trebuia să aștepte întoarcerea lui Julian. Privi în jur prin încăperea goală, apoi se duse din nou în hol, unde Frisby o ruga din priviri să-l ducă la plimbare.

Începu să plângă, simțindu-se neajutorată. Picioarele refuzau s-o mai poarte. Numai dacă nu s-ar fi simțit atât de slăbită!

Nu avea de ales, trebuia să aștepte întoarcerea lui Julian. Între timp, se gândi să-i fie cumva de ajutor acum când nu mai existau servitori în această casă. Puse la loc lucrurile risipite prin bibliotecă, șterse praful, iar când termină era deja epuizată. Se duse la bucătărie, unde mâncă niște pâine cu brânză, își făcu un ceai și se așeză în scaunul bucătăresei să-și recapete puterile.

Privind pe fereastră, observă că afară se adunau nori negri. Frisby veni lângă ea, să-i țină companie. Fără să vrea, slăbită

încă de boală și de efortul depus la curățenie, adormi. Se trezi doar când auzi soneria de la intrare. Se uită pe fereastră și văzu un taxi afară. Începuse ploaia cu niște stropi foarte mari.

Se grăbi să deschidă ușa.

– Sunteți miss Corally? o întrebă femeia care venise cu taxiul. Eu sunt doamna Trench, poate domnul Barrisford v-a vorbit despre mine.

Ming se simți dintr-o dată mai bine.

– Desigur; dar vă rog, poftiți înăuntru.

– Domnul Barrisford m-a trimis să stau cu dumneavoastră, să nu fiți singură pentru că dânsul întârzie.

Ming o conduse în salon.

Eva Trench o studie cu curiozitate feminină pe cea pentru care domnul Barrisford își stricase reputația. Eva trecea drept o bună psihologă și o cunoscătoare a firii omenești. După o singură privire în ochii aceia mari, ea deveni sigură că Ming nu era decât o adolescentă inocentă și speriată.

– Te rog să nu te sperii de mine, draga mea, zise Eva. Sunt aici într-o vizită de prietenie și voi rămâne și peste noapte, așa că ar fi mai bine să anunț personalul că...

– Nu mai există nimeni în casă în afara mea, au plecat toți de dimineață.

Eva Trench își scoase pălăria lăsându-și liber părul grizonant. Ming observă că avea niște ochi albaștri foarte frumoși și blânzi. Privind-o, Ming realiză că dacă mama ar mai fi trăit, ar fi vrut să arate ca doamna Trench.

– Din ce cauză au plecat? întrebă Eva.

– Bucătăreasa și servitoarea au spus că din cauza ... mea. Jackson, majordomul, a făcut afirmații mai dureroase.

Eva Trench știa desigur și făcu eforturi s-o facă pe biata Ming să nu se mai gândească la asta.

– Ming, întrucât suntem doar noi două în această casă mare, să încercăm să vedem ce se poate face. Și începură să caute așternuturi pentru doamna Trench; aceasta se duse la bucătărie să pregătească ceva de mâncare.

– O, doamnă Trench, credeți că vor divorța? Nu este normal...

– Sunt aproape convinsă că lucrurile nu vor ajunge până acolo. Eu și domnul Julian putem constata că nu ești genul de fată care ar distruge o familie.

Ming oftă.

– El este cel mai grozav bărbat de pe lume și n-aș face nimic care să-l afecteze. Nu știu cum o poate face soția lui!

Eva Trench strânse din buze disprețuitor.

– Nu voi pierde vremea spunându-i ce cred despre ea; oricum, nu-i ajunge nici la degetul mic!

Ming se simți încurajată.

– Dar chiar ar trebui să divorțeze?

Eva Trench, care discutase cu Julian înainte de a pleca spre conac, aflase că acesta avusese o discuție cu unchiul său. Acesta ridicase vocea la Julian, care ieșise roșu ca racul din birou. Mai apoi, Julian i se confesase doamnei Trench, spunându-i că unchiul său voia să trimită după Claudia să

încerce s-o convingă să renunțe. Dar Julian îi interzisese. Știa că era inutil și că asta ar duce la alte scene penibile. Nu-i spusese unchiului, desigur, că divorțul ar fi continuat oricum, pentru că era o posibilitate bună pentru Claudia de a câștiga bani frumoși de pe urma lui.

Eva mai auzise că unchiul lui Julian îi spusese că nu va mai fi primit în casa lui sau la club. Iar asocierea lor în viitor va fi sub semnul întrebării.

Când Eva îl întrebase pe Julian dacă se mai putea face ceva, el o rugase să se ducă la conac să stea cu Ming, să încerce s-o facă să se simtă nevinovată.

Julian urma să cineze la club cu avocatul său Kenneth Brunskill și se va întoarce noaptea la conac.

Eva Trench nu avea alte informații, mai precis nu deținea toate informațiile. Cu toate acestea, singurul gând care o anima era să-l ajute pe Julian.

– Va trebui să așteptăm, să vedem ce se mai întâmplă, draga mea, zise Eva.

Ming oftă.

– Cred că da.

– Oricum, după masă vom discuta despre un loc în care să stai.

Și avură o discuție foarte plăcută în bibliotecă, cu Frisby așezat pe covor la picioarele lor, cu urechile ciulite, așteptând să audă mașina stăpânului.

Se lăsase întunericul, iar Ming privind mereu afară putu să vadă luminile bărcilor care treceau pe râu. Păsările își încetaseră cântecul. Carul Mare se putea vedea foarte bine pe

cer la această oră. Atmosfera era romantică și misterioasă, aici la conac. Ming asculta vocea calmă egală a Evei Trench care-i organiza viitorul.

Vor pleca amândouă de dimineață la Londra, unde Eva se va ocupa de ea și o va duce să locuiască la pensiunea din South Kensington despre care-i vorbise și lui Julian.

– Nu este luxoasă, dar este foarte curată, iar proprietara este o veche prietenă a mea, care are la rândul ei trei fete și te va primi cu dragoste.

– Sunteți atât de bună, doamnă Trench... dar cu cei voi plăti? Nu am o slujbă acum și din câte înțeleg nici nu voi mai avea slujba promisă de domnul Barrisford.

– Așa este, întări Eva. Cu toate acestea, nu trebuia să-și facă probleme pentru că ea va rezolva și acest aspect.

– Până acum ai practicat dactilografia și stenografia, nu?

– Da, numai asta știu să fac, recunoscu Ming rușinată.

– Și nu te plictisește? Eu n-aș rezista prea mult cu o astfel de slujbă, zise Eva.

– Desigur, mi-ar plăcea să fac alte lucruri, dar nu sunt în poziția în care să-mi pot permite să aleg, zise Ming cu tristețe.

– Și ce-ai vrea să faci? insistă Eva, curioasă să afle ce avea în minte această fată atât de deosebită de toate cele de vârsta ei.

– Nu mi-aș dori să fiu dactilografă toată viața, vânzătoare sau manechin dacă aș arăta corespunzător pentru un astfel de post, nu mă interesează îmbrăcămintea, viața socială activă. Eu ador copiii. Mi-ar plăcea să fiu educatoare într-o grădiniță.

– Dumnezeule! exclamă Eva, dar ești tu însăți doar un copil!

– Îmi plac copiii foarte mult, deși n-am avut șansa să îngrijesc vreunul. Oricum, visez să am familia mea cu mulți copii, într-o bună zi.

Eva aprecie gândurile lui Ming Corally. Și ea își dorise să aibă copii, dar nu fusese atât de norocoasă. Poate copila din fața ei va fi scutită de frustrările și dezamăgirile prin care trecuse ea în încercarea de a face copii.

– Vom vedea; ai pregătire de secretară, așa că pe moment un astfel de post ar trebui să ocupi. Bănuiesc că nu ți--ar plăcea o slujbă de guvernantă, de exemplu.

Ming o privi gânditoare:

– Mi-ar plăcea mai mult decât să lucrez într-un birou și să plec acasă în fiecare seară apoi să fiu singură.

Eva Trench își mai aprinse o țigară și o privi lung pe fată. Ming Corally era o ființă specială. Nu era de mirare că Julian își făcea probleme pentru ea. Ar fi fost mai simplu să rezolve problemele ei dacă ar fi fost mai dură.

După câteva minute, Eva o trimise la culcare.

– Nu uita că ești în convalescență, că ai nevoie de multă odihnă.

– Vă mulțumesc din suflet pentru tot ce faceți pentru mine. De fapt, ar trebui să fiți supărată pe mine că i-am cauzat atâtea probleme domnului Barrisford.

– Nu este vina ta, nu-ți mai face reproșuri, zise Eva.

Ming nu putu să închidă un ochi în noaptea aceea, din cauza gândurilor negre; nu-și făcea probleme pentru ea, ci pentru Julian, care trebuia să treacă printr-un divorț.

Julian lua masa cu avocatul său. Ce va trebui să facă el în continuare? Ming era conștientă de dragostea care înflorise pentru el și de faptul că îi simțea lipsa. Nu voia să părăsească această casă fără să-l mai vadă o dată.

Rămase trează cu urechile ciulite să audă mașina lui.

Eva Trench se dusese și ea la culcare, iar liniștea se lăsase asupra conacului. O dată Frisby lătrase și ea alergase la fereastră să vadă mașina lui Julian, dar acesta se lăsa așteptat. Ceasul de pe peretele camerei bătu ora unsprezece; probabil Julian rămăsese la Londra.

Fusese foarte bun și atent cu ea trimițându-i-o pe Eva Trench; dar se temea că va fi pusă în situația de a nu-l mai vedea vreodată. Se gândi apoi că îi făcuse prea multe probleme și Julian se hotărâse s-o lase în grija doamnei Trench. Fu cuprinsă de dezolare. Îi era foarte greu să nu-l mai vadă niciodată pe Julian. Nu mai avea pe cine să iubească. Tata murise și astfel Julian Barrisford devenise totul pentru ea.

Disperată, se furișă în bibliotecă.

În clipa în care aprinse lumina, Frisby se ridică de pe covor, începu să se întindă, apoi veni în întâmpinarea ei.

– Și tu îl aștepți, dragul meu Frisby... amândoi am fi în stare să-l urmăm până la capătul pământului... dar tu ai mai mult noroc... o să rămâi cu el până la moarte, în timp ce eu n-o să-l mai văd niciodată!

Frisby o privea cu ochii lui mari, înțelegând că era vorba despre o nefericire.

Numai dacă ar fi știut ce să citească! Astfel ar pătrunde mai ușor în lumea lui Julian. Deodată începură să-i strălucească ochii. Văzuse un volum cu poeziile lui Yeats. Era ceva ce cunoștea oarecum... el îi citase câteva versuri și-i vorbise despre poetul englez.

Luă o hârtie și un creion și începu să copieze poezia recitată de Julian.

„Dar eu sărac fiind am numai visurile mele...
Le-am pus deja la picioarele tale...
Mergi încet pentru că pe visurile mele calci..."

Oftând, împături hârtia și o puse în buzunar.

Apoi se cuibări într-un fotoliu și începu să citească. Se strădui să asimileze cunoștințele care-l absorbiseră pe Julian, pe care le înțelese fără efort, apreciind faptul că o astfel de poezie era sursa de inspirație pentru un bărbat ca el.

Clipele trecură, iar ochii ei obosiră încercând să memoreze cele mai frumoase versuri și somnul o cuprinse, deși în camera ei refuzase să vină.

Nu auzi mașina lui Julian. El însuși se simțea foarte obosit, pentru că după cina cu avocatul său acceptase invitația acestuia de a merge la apartamentul acestuia. Nu avea de ce să se grăbească la Shanley. O trimisese acolo pe Eva Trench și discutase cu Kenneth toate aspectele divorțului de Claudia. Kenneth nu era de acord ca, doar pentru a păstra nepătat

numele lui Ming, Julian să accepte toate cererile Claudiei. Dar Julian insistase pentru a-l scuti pe unchiul său de vâlva care s-ar fi făcut în jurul acestui divorț.

Lătratul lui Frisby o trezi pe Ming, care încă buimăcită de somn, sări în picioare.

El îi spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici la ora asta, Ming?

Dar înainte ca ea să-i poată răspunde el se aplecă și luă de pe jos cartea lui Yeats, pe care ea o scăpase când se ridicase în grabă. Observă că ea citea Yeats. Biata fată! Își aminti și el versurile pe care i le recitase și-și spuse că multe visuri îi vor fi călcate în picioare înainte de a ieși din situația grea în care se afla.

– Ai citit poezie în loc să dormi, copilă? o dojeni el.

Ming roși, căutând în van să găsească un răspuns potrivit.

În timp ce Ming se străduia să găsească un răspuns adecvat, Julian consideră că era mai bine să răspundă în locul ei.

– Cred că poți adormi mai repede dacă citești câteva rânduri, zise el.

Ea se bâlbâi:

– Cred că... da.

Deși obosit și deprimat, Julian se lăsă invadat de căldură și simpatie față de făptura din fața sa. Era un copil. Apoi își aminti uneltirile murdare ale Claudiei... În alte condiții, n-ar fi rămas insensibil la farmecul copilăresc al lui Ming, care-i amintea mereu de acel copil coreean, pe care-l salvase. Tânăra din fața lui avea ceva de floare orientală; apariția ei îl încânta și intriga, în egală măsură.

– Fugi și încearcă să mai prinzi câteva ore de somn, Ming, o îndemnă el, așa cum ar fi făcut cu o școlăriță.

Ming ezită. Ardea de curiozitate să știe ce se întâmplase cu el.

– Te rog, spune-mi, s-a rezolvat ceva?

Julian se opri lângă labradorul său.

– Stai puțin, bătrâne, o să ieșim imediat, îi spuse el. Da, s-ar putea spune că s-au stabilit niște lucruri, zise el.

– Va fi un divorț?

– Da, Ming.

Julian observă cum fata pălește.

– Dar nu este normal...

– Draga mea, Kipling spunea că în dragoste și în război totul este normal. Din nefericire, între mine și soția mea există o stare conflictuală de mai mulți ani; eu nu pot trece peste niște principii educaționale. Ea poate, așa că va câștiga. Cu toate acestea, am ajuns la o înțelegere, iar Claudia nu va menționa numele tău. Poți fi liniștită, așadar.

Ming trase aer în piept.

– Și atunci, dacă nu precizează numele meu, ce va face?

– Va spune că este vorba despre o femeie, dar aceasta nu va avea nume.

– Oh! exclamă Ming. De ce o lași să te împroaște cu noroi?

Julian începu să-și caute pipa. Evită s-o privească. Nu voia s-o mintă, dar nici să-i spună adevăratul motiv. De ce naiba să apară în ochii ei cu un aer donquijotesc, încercând să-i salveze ei onoarea, o necunoscută? Ca să nu mai vorbim despre implicațiile financiare...

– Nu-mi pune prea multe întrebări, Ming, zise el, cu vocea unui om căruia îi dispăruse căldura și bunăvoința. Nu vreau să-ți faci probleme în privința mea. Vei reveni în viața reală și vei uita că am existat.

Ming se simțea teribil de rău și-l privea cu ochii ei mari, aproape ieșiți din orbite, albă ca o coală de hârtie. Ar fi vrut să strige: nu mă îndepărta de tine, Julian! Voi muri dacă voi fi departe de tine și nu te voi mai vedea! Te iubesc mai mult ca orice pe lumea asta; de fapt, ești singurul om pe care-l iubesc.

Dar desigur, nu zise nimic. Îl auzi pe Julian spunând:

– Capul sus, Ming! Putea fi mai rău. Claudia ar fi putut să refuze și ți-ar fi menționat numele.

Ming își mușcă buzele și-și încleștă pumnii. Julian nu înțelegea că ar fi fost capabilă să se lase târâtă în noroi numai să-l poată vedea în continuare, să-l poată ajuta în felul ei....

Julian o întrebă:

– Îți place doamna Trench?

Ming reveni la realitate.

– O, da, mulțumesc. A fost foarte bună cu mine, îți mulțumesc că ai trimis-o.

Julian se simți dintr-o dată foarte obosit. Simțea nevoia să doarmă.

– Trebuie să-l duc pe Frisby la o scurtă plimbare, zise el, deși sunt istovit. Rose știe că suntem trei la micul dejun?

Ming îi explică despre plecarea lui Rose și a bucătăresei. Julian roși de furie.

– Ce poveste! Ce buni creștini și ce luminați sunt oamenii aceștia ! Bucătăreasa este o femeie fără pic de minte, iar Rose

nu se află prea departe de ea. Voi discuta cu părinții ei mâine dimineață; dacă astfel gândesc despre mine, să elibereze și casa în care locuiesc de atâția ani.

– Dragul meu, toate astea din cauza mea!

– Nu te mai învinui! exclamă Julian. Trebuie să devii conștientă că nu este vina ta, ci ești doar o făptură inocentă care a nimerit într-un loc nepotrivit.

– Cred c-ar fi mai bine să mă duc la culcare, zise Ming.

– Noapte bună, Ming și, încă o dată, nu te mai învinui degeaba. Lucrurile se vor aranja cumva.

Pentru Ming, faptul că pleca și nu-l mai vedea pe Julian era tot ce putea fi mai rău.

– Și nu te voi mai vedea niciodată?

Julian o privi lung, neștiind în ce scop fusese pusă întrebarea.

– Ai aranjat ceva cu doamna Trench legat de viitorul tău?

Ming își șterse lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraz.

– Problema locuinței se pare că este aranjată. Mai rămâne cea a slujbei, iar Eva mi-a promis că se va rezolva și asta.

– Mă bucur că te-am lăsat pe mâini bune, Ming. Iar când lucrurile se vor rezolva, vom lua legătura.

Ming nu putu să-și ascundă prea mult adevăratele sentimente. Fu atât de afectată de faptul că nu-l va mai vedea o vreme, încât izbucni necontrolat:

– O, domnule Barrisford, de ce nu te pot vedea în continuare?

Folosirea numelui lui legat de acel strigăt izbucnit din pieptul lui Ming, îl copleșiră pe moment. Era uluit când fata

își întoarse spre el fața udă de lacrimi. Nu-și imaginase ce simte copila aceasta față de el. Nu-și închipuise că se va atașa de el într-un timp atât de scurt.

– O, Dumnezeule, exclamă el, ce este de făcut?

I-ar fi fost ușor să răspundă la acele emoții și sentimente pe care ea le punea pe tapet. S-o strângă la piept, dar asta însemna că-i dădea Claudiei ocazia de a o distruge pe Ming.

Julian se trezi sfâșiat de porniri omenești, de dorința de a o alina pe fata din fața lui, dar fu nevoit să-și controleze sentimentele.

Se apropie de ea și o prinse după umeri, cum ar fi făcut un frate mai mare.

– Ming, nu trebuie să-ți faci speranțe false în ceea ce privește situația asta sau eu. Mă bucur că vrei să mă mai vezi. Și mie mi-ar făcea plăcere să ne vedem; ești o făptură foarte plăcută și orice bărbat s-ar mândri cu tine, dar nu este momentul ca vreun dram de afectivitate să apară între noi. Este esențial să nu ne vedem o vreme.

Lacrimile de pe obrajii lui Ming se uscaseră deja, dar durerea din frumoșii ei ochi albaștri, nu. Julian lăsă să-i cadă brațele pe lângă corp. Nu-i venea să creadă ce citea în ochii lui Ming, că era îndrăgostită de el. Dumnezeule, ce situație! Iar lui nu-i trebuia prea mult pentru a-și îndrepta spre ea inima căreia îi refuzase orice sentiment în ultimul timp. Era frumoasă, generoasă, încântătoare, tot ce nu fusese Claudia niciodată și tot ce și-ar fi dorit el de la o femeie. Educația era un lucru pe care Ming îl putea căpăta, cu puțin efort.

Tânăra asta era făcută pentru dragoste, mai ales pentru dragostea protectoare pe care el simțea nevoia să i-o acorde.

Julian fu nevoit să facă față situației nou create. N-o iubea în clipa aceasta pe Ming Corally nici altă femeie. Iubise fără a primi nimic prea mulți ani și fusese dezamăgit de femeia pe care o alesese drept soție.

Cu un oftat, Julian rupse tăcerea:

– Este o situație grea și știu că nu ești fericită, Ming, dar nu te voi abandona. Voi ține legătura cu tine prin doamna Trench și dacă va fi posibil să ne vedem, o vom face, desigur.

– Dacă... dacă am continua să ne vedem ar fi ceva rău...

El îi evită privirea.

– Nu chiar rău, dar am fi la cheremul indiscreților. Sunt mulți care abia așteaptă să aibă un motiv de bârfă. Nu trebuie să fii implicată în această afacere murdară și pentru asta trebuie să stai departe de mine, Ming.

Ming lăsă capul în jos, iar el nu putu să îndure durerea ei. Nimeni nu putea să nu îndrăgească o făptură atât de frumoasă, delicată ca Ming.

– Draga mea, nu te voi lăsa să ieși din viața mea definitiv numai pentru a satisface capriciile soției mele. Vom găsi o cale să ne vedem când și când. Încearcă să fii tare, între timp. Pari extrem de obosită și nu cred că te-ai recuperat de pe urma bolii.

Lui Ming îi era teamă să răspundă, simțind că nu mai are aer. Ieși repede din încăpere, închizând ușa în urma sa. Cu ochii plini de lacrimi se împiedică pe scări. Când ajunse în camera sa se întinse pe pat și plânse mult timp fără a mai fi deranjată de nimeni.

Julian fusese iarăși foarte bun cu ea. Ming își aminti vocea lui și felul în care fusese prinsă după umeri pentru a fi consolată. Nu-și amintea decât: draga mea copilă, nu te voi părăsi...

„Draga mea copilă"... Da, era ca o copilă pentru el. Dar îl iubea cu dragostea unei femei....inima ei era capabilă de sentimente profunde, de dăruire totală...

Poate tocmai din dragoste simțea nevoia să-l răsplătească pentru bunătatea lui.

Oare acum, după ce trecuse avalanșa de evenimente legate de Claudia, de cupiditatea lui Jackson, Julian n-o considera o povară? El nu era genul de bărbat care s-o îndepărteze cu gentilețe, ce-i drept, din viața sa, apoi să-și continue viața ca și cum nimic nu s-ar fi întânmplat.

Ming zăcu toată noaptea cu ochii deschiși până când, spre dimineață, epuizată de plâns și durere adormi, dar nu înainte de a lua o decizie.

O va însoți pe doamna Trench la Londra chiar a doua zi. Dar nu se va instala în acea încăpere aranjată de doamna Trench, pe care probabil, o va plăti Julian. Lui Julian nu-i va mai îngădui să facă nimic pentru ea.

Încercă să-și contureze un plan în minte. Era o decizie înspăimântătoare cea pe care trebuia s-o ia pentru că nu avea bani și nici prieteni care s-o ajute în acest moment de restriște. Deodată, își aminti de familia Seller, cuplul care locuia lângă mătușa Prue. David era inginer, iar soția sa Molly, o femeie extrem de agreabilă. Când ieșeau, ea avea grijă de fiica lor de

optsprezece luni, Margaret. Își amintea cu plăcere acele nopți în care dormea la căldură, lucru de care nu prea se bucura în casa mătușii Prue.

Poate o vor ajuta să-și găsească o slujbă, o vor recomanda altei familii. Îi va suna imediat ce va ajunge la Londra, după ce va scăpa de doamna Trench.

Dormi până la ora nouă, când luă micul dejun cu Julian și noua sa prietenă, doamna Trench. Julian nu avea cum să le ducă până la Londra, pentru că trebuia să treacă pe la tipografia din Ditton, iar ele se duseră la gară. Încă o dată, înainte de despărțire, o asigură pe Ming că va avea grijă de ea prin intermediul doamnei Trench și că vor ieși împreună într-o seară.

– Te rog să mă suni la birou peste o zi sau două, să-mi spui dacă te simți bine acolo unde te-a instalat doamna Trench. Tot ea se va ocupa de o sumă de bani pentru început, nu poți pleca la Londra fără bani.

Ming roși. Nu voia să accepte bani din partea lui.

Julian șopti:

– Capul sus, Ming, știu că-ți este greu. Pentru mine te rog să nu-ți faci probleme, mi-ai făcut un mare serviciu; acela de a mă face conștient că este cazul să-mi recapăt libertatea.

Ming șopti cu vocea înecată de lacrimi:

– Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, mai ales pentru că ai avut grijă de reputația mea.

– Fugi să nu pierzi trenul, zise Julian. Ne vom vedea curând.

Cu inima strânsă, Ming o însoți pe doamna Trench la tren.

Ea pregătise până și un bilet pe care i-l întinse acesteia argumentând că se duce la toaletă.

Înainte ca doamna Trench să apuce să pună vreo întrebare, Ming se pierduse deja în mulțime.

Eva citi biletul, uluită:

„Dragă doamnă Trench,

Să nu mă considerați recunoscătoare sau ingrată; am apreciat tot ce ați făcut pentru mine. Dar nu pot accepta camera rezervată, vreau să dispar din viața domnului Barrisford cât mai repede. M-am gândit toată noaptea; este cel mai bun lucru pe care-l pot face. Nu vă faceți probleme pentru mine, voi apela la prieteni; vă rog, explicați-i totul domnului Barrisford, care a fost prea bun cu mine, lucru pentru care-i mai mulțumesc o dată.

Și dumneavoastră vă mulțumesc și nu încercați să mă găsiți, este mai bine așa."

Ming Corally.

O, prostuțo! își spuse Eva Trench.

Era o greșeală din partea lui Ming. Ea ar fi ajutat-o chiar dacă Julian nu s-ar fi implicat. La cine se ducea acum? Doamna Trench începu s-o caute prin sălile gării, prin cabinele de telefon, chiar.... Ming nu mai era în zonă, așa că Eva Trench se duse la birou cu inima strânsă din cauza bietei fete. Se întrebă cum va primi Julian vestea că Ming dispăruse de sub nasul ei.

Capitolul 7

Aflată în gara Victoria, Ming folosi biletul primit de la mătușa Prue pentru a-și recăpăta un cufăr mare pe care tatăl ei îl adusese din China și o valiză la fel de ponosită, pe care se aflau multe etichete. Erau de fapt valizele tatălui ei, care-i aminteau de faptul că acesta nu se mai afla în viață iar ea era astfel singură pe lume. Îi mai auzea și acum glasul drag, puțin răgușit din cauza tutunului:

– Acesta este hotelul în care mi-am petrecut ultima vacanță cu iubita ta mamă. Sau: vezi locul acesta, Ming? Era undeva, în Hong Kong... într-o zi, te voi duce acolo...

Iar acum el nu mai era, nici draga ei mamă, iar ea nu avea decât relicvele trecutului.

Se întrebă ce lucruri îi pusese mătușa Prue în acele valize și cât de cinstită fusese cu micuța ei avere. Nici măcar nu știa ce va face cu aceste bagaje. Se gândi la doamna Trench, sperând că aceasta n-o va considera nerecunoscătoare.

Intră într-o cabină de telefon și formă numărul familiei Seller. Molly, care răspunse, nu fu neprietenoasă cu ea.

– Dumnezeule, Ming, tu ești? Chiar aseară am discutat cu David despre tine, ne întrebam ce ai pățit. Am întrebat-o pe miss Corally dacă știe ceva despre tine, dar mi-a spus că nu are vești. Nici la moartea bietului tău tată n-ai fost, Ming!

Ming îi povesti pe îndelete totul și Molly află că fusese bolnavă și că Prue Corally se comportase înfiorător. Ming încheie povestirea spunându-i că nu acceptase oferta lui Julian Barrisford și că trebuia să facă față vieții singură.

Apoi o rugă pe Molly să-i dea niște referințe, s-o ajute în găsirea unei slujbe, ca guvernantă.

Doamna Seller știa că Ming fusese foarte atentă cu micuța Margaret. Ea îi spuse despre moartea tatălui lui Ming și înmormântarea acestuia. Acum Ming știa unde se află mormântul lui. Ming mai află și că Prue Corally vânduse casa în care locuise cu fratele și nepoata sa la un preț destul de bun.

– S-a întâlnit cu David la oficiul poștal, zise Molly, și i-a spus că a luat și pielea de pe cei care au cumpărat-o, o familie cu copii mulți, fără bani. S-a dus la Hastings cu Pixie. De ce nu vii la noi, Ming, să stai câteva zile, până-ți găsești o slujbă? Poate ți-o vom găsi chiar noi.

Molly, care era o femeie bună, îi sugeră că ar putea avea grijă de Margaret, pentru ca ea să aibă puțin timp liber.

Ming puse receptorul în furcă și scăpă un strigăt de bucurie. După tot răul, se arăta lumina și pe strada ei!

O sună apoi pe Sallie Lawford, care fu bucuroasă s-o audă.

– M-am logodit cu Norman, zise ea, ne vom căsători anul viitor.

– Sallie, mă bucur pentru tine!

– I-am spus șefului nostru că te-ai îmbolnăvit și el a fost de acord să-ți plătească salariul restant pe ultima săptămână.

– Sallie, după cele întâmplate, vrei să mai fim prietene?

Sallie începu să râdă.

– Ming, îți sunt prietenă adevărată. Apropo, cum este noul tip?

Ming roși. Tip! Julian nu putea fi numit astfel. El care pentru ea era la fel de inaccesibil precum stelele, minunat și misterios. Dar n-avea rost să-i explice asta lui Sallie. Ming deveni conștientă de distanța care se afla acum între ea și amica ei Sallie, după zilele petrecute în casa lui Julian Barrisford.

Luându-și rămas bun de la Sallie, alergă spre sala de bagaje pe care decise să le recupereze mai târziu în acea după-amiază.

Se duse direct la birou, unde fu întâmpinată de Sallie și Teddy Bence, un alt funcționar care făcuse totul pentru a se împrieteni cu ea. Acum îl studie prin comparație cu Julian și observă că era îmbrăcat cu un bun-gust îndoielnic, că părul îi era cam nespălat.... și multe altele.

În timp ce discuta cu Sallie și ceilalți colegi, Ming se simți ca un pește pe uscat. Era deprimată, deși încerca să glumească și ea cu ceilalți. Julian îi răpise pentru totdeauna plăcerea de a mai agrea un alt bărbat; iar când își amintea de Shanley, grădina, casa, Frisby labradorul...

Nu știa cum va suporta să-și trăiască viața de acum înainte, fără el, fără tot ce-l înconjura.

Le era recunoscătoare foștilor colegi de serviciu pentru felul în care o primiră, pentru atenția lor. Domnul Fox acceptă minciuna ei privind boala, ca și demisia ei, și-i dădu salariul pe o săptămână, dar nu se oferi s-o angajeze din nou.

– Sunt conștientă că n-am fost o dactilografă prea bună, recunoscu ea.

Tânărul Fox se întrebă însă cum naiba nu observase ce bucățică bună era această Ming Corally, cu ochii albaștri, părul negru, Claudette Colbert în miniatură. Ming plecă de la birou cu ultimul salariu, așa că avea ceva de cheltuială.

Când ajunse pe strada Streatham, unde locuise din copilărie, se simți epuizată fizic și psihic. Furtuna care amenințase cu o zi în urmă Shanley amenința acum Londra; nu era aer, era foarte cald. Ming descoperi cu tristețe că era foarte slăbită; desigur, nu avusese parte de o convalescență corespunzătoare, dar revederea cu colegii ar fi trebuit să-i facă bine.

Ajunse la familia Seller a căror casă i se păru înghesuită și lipsită de confort, comparată cu Shanley, dar oricum se putea simți ca acasă.

– Ai slăbit mult, Ming, constată Molly, ochii ți s-au dus în fundul capului. Cred că din cauza pneumoniei.

Ming încuviință. Molly n-avea de unde să știe că totul se datora iubirii disperate pentru acel bărbat.

Despachetă, găsi o rochiță de bumbac și se îndreptă spre bucătărie spre a-i fi de folos lui Molly, așa cum promisese.

– Ce vară! exclamă Molly, ce căldură! Dar cum n-ai ajuns la spital, dacă ai avut pneumonie? o întrebă ea brusc.

Ming roși. Nu putea spune adevărul, altfel trebuia să menționeze numele Claudiei Barrisford. Îi povesti câte ceva lui Molly, fără amănunte, desigur. Și asta nu pentru că Molly ar fi suspectat-o de ceva rău. Dar când observă că fata nu vrea să-i povestească tot ce se întâmplase la Shanley, Molly îi spuse:

– Ei bine, dacă nu vrei să spui totul... du-te acum la Margaret, cred că trebuie schimbată!

Fericită că scăpase de interogatoriu, cu capul cuprins de o durere violentă, se duse în camera fetiței care plângea. O ridică în brațe cu ochii scăldați în lacrimi și și-o lipi de piept; ce zi teribilă avusese! Iar necazurile ei nu aveau să se termine prea curând, pentru că nu se putea aștepta la nimic bun.

Se întrebă dacă făcuse bine rupând orice legătură cu Julian. Va afla despre el doar când va citi în ziare despre divorțul lui. Și-l aminti stând la Shanley cu Frisby alături. Avu tendința de a pune mâna pe telefon, să sune la conac, să-i vorbească. Simțea că stătuse prea mult timp departe de el. Îl iubea. Îl iubea cu pasiune, fără speranță, cu o iubire care o devora încetul cu încetul, pe care n-o va diminua nici timpul.

Îngriji fetița, apoi închise lumina, își șterse lacrimile și se duse la bucătărie, rugându-se ca Molly să nu mai pomenească de Julian.

Oricum, trecu din nou prin coșmarul de a povesti totul lui David când veni acesta acasă.

David Seller era un tip isteț, plăcut, glumeț, care purta ochelari cu lentile foarte groase din dosul cărora ochii lui inteligenți străluceau către soție și prieteni.

Margaret și Molly erau doar o parte din viața sa; cealaltă era dedicată televiziunii.

– Ți-ai găsit un tip bogat dincolo de râu? glumi el.

Ming roși, lăsând capul în jos.

– Nu vei afla nimic de la ea, tace ca o stridie.

David, care nici nu-și imagina ce durere se afla în sufletul lui Ming, îi puse întrebări hazlii, culminând cu:

– Ming, prietenul ăsta al tău are televizor?

Când Ming clătină din cap, David îl șterse pe Julian de pe lista persoanelor interesante.

– Nu-l înțeleg, zise el. La banii lui, ar putea avea ceva foarte bun. Tu i-ai putea trezi interesul, eventual.

Ming zâmbi. Nu-l vedea pe Julian interesat de spectacolele de televiziune. Nu-i păsa câtuși de puțin de muzica modernă și avea un singur radio la bucătărie și un gramofon cu discuri foarte bune în bibliotecă.

După ce o mai ajută pe Molly, Ming reuși să scape și să se retragă în camera în care Molly îi instalase patul de campanie al lui David.

Trecând mai târziu prin fața acestei încăperi, Molly auzi suspine înăbușite și deschise ușa. Văzu chipul lui Ming scăldat de lacrimi și o iertă pentru reticența de a-i vorbi despre Julian și încercă s-o consoleze. Acceptă că fata plângea moartea tatălui său.

– Biata de tine, zise ea, nu te-a răsfățat viața. Tocmai am discutat cu David, care a început să se descurce foarte bine la magazin; astăzi a vândut trei televizoare și-mi spunea că mi-aș putea permite un ajutor în casă. Ar trebui să ai grijă de Margaret și să mă ajuți și pe mine câte puțin. Ce zici?

David spune că ne-am putea permite să-ți dăm o liră pe săptămână; este adevărat că dacă te-ai duce în altă parte ai putea câștiga mai mult....

Ming ascultă cu recunoștință; familia Seller era bună cu ea, oferindu-i casă, masă și salariu. Iar faptul că trăia în casa unor prieteni, era mai mult decât dacă ar fi primit mai mulți bani de la oameni necunoscuți.

Molly Seller văzu că Ming, deși recunoscătoare, nu se arăta foarte grăbită să accepte, și realiză că poate o luase pe nepregătite, așa că-i spuse că după o lună, dacă nu-i convenea, putea să refuze slujba.

După ce plecă Molly, Ming rămase cu ochii ațintiți în tavan, neștiind la ce să se gândească mai întâi. De fapt, toate gândurile ei zburau spre Julian.

După o noapte de nesomn, se trezi devreme, pregăti ceaiul, cafeaua și le duse prietenilor ei micul dejun. Molly fu încântată.

Ming o privi cu jind pe Molly, care acum își putea permite să stea mai mult în pat dimineața. Observând cât de fericiți erau alături de Margaret, Ming își spuse că probabil viața de familie era ceva foarte frumos, mai ales când exista și un copil.

Și asfel începu prima zi de lucru pentru Ming, pe o vară fierbinte. Noroc că Molly, văzând că Ming era atât de slabă și palidă, o trimitea la prânz să se odihnească o oră.

Cu toate neajunsurile, Ming se bucura de Margaret, un copil minunat. Seara, cei doi Seller se puteau duce acum la prieteni pentru că aveau cu cine lăsa fetița.

Poate că slujba asta era plictisitoare, prost remunerată și fără viitor, dar Ming simțea că nu-și pierde timpul degeaba.

Adesea, se întreba dacă Julian Barrisford și Eva Trench mai erau îngrijorați de neașteptata ei dispariție în gara Victoria.

Când Julian află vestea de la Eva, fu supărat pe Ming la început, pentru că-i crea și alte probleme pe lângă cele existente. Apoi, când citi scrisoarea ei către Eva Trench și înțelese ce-o făcuse să reacționeze astfel fu extrem de afectat.

– N-o putem lăsa să dispară fără urmă, îi spuse el Evei. Unde se putea duce fata asta?

– Sincer vorbind. nu știu. Nu are pe nimeni, în afara acelei teribile mătuși de la Streatham, unde nu se poate întoarce. Mi-a mărturisit că-i plac mult copiii, poate a apelat la vreo agenție de plasare. O să telefonez la cele mai importante, să aflu dacă a solicitat o slujbă.

Julian fu dezamăgit când după vreo câteva ore, Eva Trench reveni cu un răspuns negativ.

– Cum se descurcă oare? Nu are nici un ban! se întrebă Julian.

În pofida eforturilor făcute de Eva Trench, Ming nu era de găsit.

Iar Julian nu merse până la a angaja un detectiv particular pentru a o găsi pe Ming Corally, a cărei dispariție rămase un mister.

Cu toate acestea, nu suporta ideea că nu știa unde se află Ming. Îl urmărea amintirea ochilor ei mari, a feței ei palide, cu acei ochi mari în care se citea disperarea... fata asta lăsase o amprentă asupra vieții lui.

Julian fu condamnat la singurătate și la multe probleme personale care durară până toamna.Tot astfel se simțea și când primii fulgi căzură peste Shanley.

Acel târg sinistru făcut cu Claudia avusese repercusiuni nefericite, printre care cea mai importantă și greu de suportat era înstrăinarea de unchiul său.

Phillip Barrisford continua să dezaprobe divorțul nepotului său, cu care nu mai avea decât relații stricte de serviciu.

Poziția financiară a lui Julian se înrăutăți datorită sumei mari solicitate de Claudia pentru a nu face public numele lui Ming, ca să nu mai vorbim de regresul în care se afla editura.

Julian deveni brusc conștient că trebuia să vândă Shanley, dar iubea prea mult acest conac pentru a renunța la el. Scosese portretul Claudiei de pe peretele din bibliotecă, pentru că nu mai suporta să-i vadă figura de vulpe.

Viața la Shanley nu mai era ușoară. Reușea încă să plătească grădinarul și o bucătăreasă. Eva Trench îl sfătuise să închirieze un apartament în oraș pentru a mai scuti din cheltuieli. Conacul era acum gol, mare și plin de năluci, dar acolo se afla Frisby, care-l aștepta mereu cu dragostea lui necondiționată.

De la anunțul divorțului care apăruse în ziare și datorită bârfelor risipite de mama lui Rose și de fosta bucătăreasă lui Julian îi fu destul de greu să mai găsească personal. Lumea credea că el se purtase rău cu Claudia.

Câteodată, se judeca aspru c-o lăsase pe Ming să plece. Ar fi putut să-și lege viața de a ei, să se căsătorească, s-o facă a lui. Dar nu încercase s-o facă, nici măcar nu-i trecuse prin minte.

După ce fata dispăruse, simți că nu avusese rost să facă acele sacrificii de a o salva pe Ming de Claudia.

În martie, se judecă procesul. Claudia își respectă promisiunea și nu pomeni numele lui Ming. Ea primi o treime din averea soțului, iar Julian se întoarse sărac la Shanley, dar cu promisiunea că peste șase luni va fi un bărbat liber.

Viața nu-i oferea nici un fel de bucurii zilele acestea. Iar gândul la Ming nu-i dădea pace. Unde se dusese? Ce se întâmplase cu ea?

Când veni vara din nou, Julian se simți cuprins de o dorință nebună de a o găsi pe fata cu ochii albaștri, care era responsabilă de schimbarea din viața sa.

Dădu un anunț într-un ziar de mare tiraj, cerând ca Ming Corally să trimită adresa la care se afla la o căsuță poștală.

***

Ming Corally văzu anunțul lui Julian din The Times, după ce trecu ea însăși printr-o perioadă ciudată, dureroasă, de încercări, de renunțări. Se simțea ca și cum ar fi trăit viața altcuiva, fără a participa la bucurii, realizări, împliniri. Trăia o viață searbădă, ca de robot. Iar când își citi numele în ziar „Ming Corally, te rog imediat ce vezi acest anunț să iei legătura cu căsuța poștală X", se afla acolo unde Julian nici nu visa. Era departe de Anglia, se afla în balconul unui hotel de lux din Roma.

În fața ei, la masă, stătea un domn solid, cu o figură jovială, păr grizonant și ochi albaștri care semănau cu ai lui Ming. Era un domn elegant îmbrăcat, care-și mânca tacticos micul dejun. Ming, la rându-i, era și ea foarte cochetă, în taior alb, cu un buchet de violete la rever.

Înainte să-i fie adusă corespondența din Anglia, Ming privea visătoare, așa cum făcuse în ultimele săptămâni, panorama Romei, orașul etern, care nu înceta s-o încânte. Când văzuse prima oară orașul, ajunsese la concluzia că era

cel mai frumos oraș din lume, mai ales la această oră a dimineții când toate clădirile și monumentele de artă erau scăldate de lumina soarelui, care era altfel ca la Londra, mai luminos, mai puternic.

În fiecare zi vizitase muzee, biblioteci, opere de artă, nu obosea să acumuleze informații și cunoștințele pe care Roma i le oferea cu generozitate. Făcuse același lucru la Florența, Veneția și înainte la Paris.

Lumea deschidea în fața lui Ming o comoară nesfârșită. Voia să învețe, să afle, să se informeze. Nu mai era Ming Corally ignoranta, care pornise să facă turul Europei cu nouă luni în urmă.

Ceea ce văzuse până acum îi produsese mare bucurie, dar acum, citind acel mesaj din Times toate păliră. Știa ce însemna acel mesaj, fără să fi fost menționat vreun nume. Știa că bărbatul a cărui imagine o însoțise peste tot, al cărui spirit o determinase să scape de ignoranță, să se înconjoare de cărți, picturi celebre, statuete, de toate comorile de artă ale lumii, se afla la baza acestui mesaj.

– Unchiule Albert, zise Ming, ne putem întoarce imediat la Londra?

Bărbatul căruia Ming i se adresase astfel o privi pe deasupra ochelarilor cu rame de aur.

– Desigur, draga mea. Nu-mi pasă unde mergem, sau ce facem. Banii nu contează. I-am făcut și acum trebuie cheltuiți.

– Ești un om minunat, unchiule! Viața mea a devenit o poveste de când ai apărut! Niciodată nu-ți voi putea mulțumi îndeajuns pentru tot ce ai făcut. Simt că nu-ți place Londra, cu ceața aceea imposibilă, poate ar trebui să mai rămâi aici.

– Nu mă interesează Roma în mod special, dar parcă m-aș duce la Monte Carlo. De altfel, cred că și tu mi te vei alătura curând, pentru că Londra nu are farmecul necesar pentru a te reține.

– În acest caz, dacă nu te superi voi cere să se schimbe biletele de avion.

– Foarte bine, draga mea, zise unchiul Albert cu un zâmbet. Ai cumva probleme, Ming?

Ming roși.

Avea fața foarte odihnită acum, paloarea fusese înlocuită de bronzul Mediteranei. Dormise mult, mâncase bine, văzuse locuri frumoase și toate acestea avuseseă darul s-o transforme într-o tânără care strălucea de sănătate, de care unchiul era foarte mândru. Oriunde mergea, lumea întoarcea capul după ea. Albert îi oferise bani, lăsând-o să cheltuie pe toalete, pălării, cei mai buni croitori... Oriunde mergeau, Ming era în centrul atenției.

Ming era o companioană foarte plăcută, care nu se plictisea și era mereu interesată de tot ce vedea. Setea ei de cunoaștere îl amuza. Un singur defect avea această nepoată: n-o interesau deloc bărbații. Ar fi fost firesc să vrea să aibă un prieten, să meargă la dans, la petreceri. Nici căsătoria n-o atrăgea. Era evident că nu și-l putea scoate din minte pe acel Barrisford. Albert știa tot ce se întâmplase, iar Ming nu-i ascunsese că el fusese cel care o făcuse să aprecieze arta.

Când se întâlniseră prima oară, el îi spusese:

– Te rog să alegi un cadou care ți-ar plăcea, Ming.

Iar ea nu alesese cercei cu diamante sau vreun colier de perle așa cum ar fi făcut orice tânără, ci o carte. Poemele lui

Yeats. Albert insistase după aceea ca fata să cumpere un șirag de perle veritabile pentru a le înlocui pe cele false și uzate pe care le avea.

Ming se duse în camera sa; era o încăpere mare spațioasă, frumos mobilată și decorată, plină de cărți și flori.

Ming nu mai era săracă acum. Nu mai putea spune că avea doar visuri, cu toate acestea doar visurile contau pentru ea. Visurile și amintirea lui Julian.

Se așeză la măsuța de toaletă pieptănându-și părul, trecând în revistă tot ce i se întâmplase în ultimul an. La două săptămâni de când începuse să lucreze la familia Seller, apăruse unchiul Albert.

Albert Eduard Springer era un celibatar convins a cărui singură rudă era ea, Ming. Dusese o viață aventuroasă, pierduse chiar și două mine de aur din Australia, cumpărase și vânduse orice, de la vite până la grâne. Era un individ genial, care transforma în bani orice atingea.

Împlinise șaizeci de ani când hotărâse s-o rupă cu trecutul și se întorsese la Londra s-o caute pe fiica lui Babe. Găsise urma lui Tom Corally imediat după moartea acestuia și după aceea totul decursese ușor.

Precum Cenușăreasa, Ming plecă la Paris cu el, să înceapă o viață nouă plină de lux ca nepoată și moștenitoare a lui Alber Springer.

Dar fusese o Cenușăreasă fără Prinț, își spuse ea cu un zâmbet amar. Cu toți banii, viața ei era searbădă.

Oriunde călătorise ceruse ziarele din Anglia, urmărind veștile despre divorțul lui Julian. Numele ei nu fusese menționat, ci numai al Claudiei, care obținuse o treime din

averea soțului, editorul Julian Barrisford. Dar cu ce preț pentru Julian fusese evitat numele ei? Nu știa. De multe ori se simțise tentată să-i scrie, dar n-o făcuse.

Scrise o telegramă către acea căsuță poștală:

Indiferent cine este „ căsuța poștală X“ trebuie să știe că miss Ming Corally se află în prezent la Roma și se va întoarce la Londra pe data de 15 septembrie. Adresa ei este Saville Court 21.

Acea săracă și ponosită Ming era acum proprietara unui apartament pe care unchiul Albert i-l cumpărase imediat ce se întâlniseră.

Ming alesese singură apartamentul care dădea spre Tamisa și avea mobilă stil, covoare și tablouri de valoare.

Cu toate acestea, își dorea totuși o casă la țară, cu grădină.

Se întoarseră la Londra pe o vreme splendidă, când orașul era scăldat în lumina soarelui, iar inima lui Ming bătea cu puterea anticipării ca persoana care o voia să fie Julian.

Unchiul Albert o lăsase la apartament și plecase cu treburi, așa că Ming intră singură în apartamentul ei splendid și deschise toate ferestrele pentru ca aerul proaspăt și lumina soarelui să intre în voie, așa cum făcea și la Roma.

Văzu imediat corespondența și începu să caute înfrigurată un semn de la el. Dar nu găsi nimic și entuziasmul începu s-o părăsească. Poate fusese o greșeală...

Se duse în dormitorul ei și se privi în oglindă. O privi pe noua Ming care strălucea de sănătate, de frumusețe. Își scoase pălăria și-și pieptănă părul negru, lung.

Începu să cutreiere apartamentul, apoi se opri în bibliotecă, privind cu ochi îndurerați cărțile pe care le acumulase. Clasici, proză, poezie, cărți pe care și Julian le avea.

Își dori să nu se fi întors la Londra. Se simți tentată s-o sune pe Eva Trench....

Apoi sună telefonul și ea răspunse:

– Alo?

O voce de femeie... o voce pe care Ming și-o amintea foarte bine, vocea Evei Trench.

– Tu ești, Ming Corally?

Cu ochii strălucind de bucurie, ea răspunse:

– O, doamnă Trench... da, eu sunt, Ming.

– Ce faci draga mea, după atâta vreme?

– Bine....totul s-a schimbat de când nu ne-am văzut... Nici nu poți ghici ce s-a întâmplat!

– Trebuie să-mi povestești totul... noi am primit răspunsul tău, Ming.

Inima lui Ming începu să bată mai tare. Doamna Trench vorbea la plural.

– Așadar, tu ai dat acel anunț? întrebă ea cu emoție.

– Domnul Julian m-a rugat s-o fac în locul lui.

– Asta înseamnă că vrea să mă vadă?

– Dorește asta de foarte mult timp, dar știi că ai făcut greșeala de a te rupe de noi.

– M-am purtat ca o nerecunoscătoare, nu?

– De fapt, eu l– am apreciat ca un act de curaj din partea ta. Unde ai plecat, Ming?

Ming îi spuse în câteva cuvinte doamnei Trench cum se schimbase viața ei.

– Vezi așadar c-am fost extrem de norocoasă, conchise ea.

– Draga mea, meriți norocul ăsta! zise Eva.

– Am vrut să-ți scriu de mii de ori, dar mi-am dat seama că nu este bine. Prespun că divorțul este terminat....

Eva începu să-i povestească și ea ce se întâmplase de la dispariția ei. Claudia se măritase imediat ce se pronunțase divorțul cu un bărbat cumplit, căruia îi spunea Ozzy.

Dar veștile despre Julian nu erau la fel de bune. Era tot mai slab, părea bolnav. Ruptura dinte el și unchiul său se adâncise. Shanley era scos la vânzare pentru că nu-și mai putea permite întreținerea unei astfel de case. Iar Julian nu mai avea de unde să facă rost de bani; poate la moartea unchiului său va mai primi ceva, dar acesta era încă în putere.

– Nu pot crede că vinde Shanley! Adora acest conac!

– Da, a fost o decizie greu de luat, dar singura. Va trebui să ceară un preț destul de bun. Poate îl va cumpăra cineva care vrea să facă acolo un hotel.

Ming era îngrozită.

– Unde este Julian acum?

– Locuiește în casa grădinarului deocamdată, singur, părăsit.

– Și Frisby?

– A fost dintotdeauna alături de Julian.

– De ce vrea Julian să mă vadă, Eva?

Eva Trench păru că răspunde cu greutate la întrebare. De fapt, nici ea nu prea știa răspunsul corect. Îi spuse că acesta voia s-o știe bine, pentru ca să nu-și mai facă procese de conștiință de când fata dispăruse.

– Nu trebuia să-și facă probleme pentru mine, îngăimă Ming auzind vorbele Evei. Dar acum, unde este Julian?

– În fosta casă a grădinarului. Este mereu foarte obosit, dar acum, de când a primit mesajul tău de la Roma parcă a prins viață.

– Iei legătura cu el în seara asta?

– Îl voi suna să-i spun noutățile; va fi foarte fericit.

– Spune-i să vină să mă vadă, Eva. Și pe tine te rog să vii să luăm masa împreună.

– Ce straniu sună! Ming mă invită la masă...

După ce-și luară rămas bun, Ming recăpătă tristețea din priviri, gândindu-se că Shanley va fi vândut curând. Iar dragul ei Julian trăia în casa grădinarului... Se învinovăți spunându-și că dacă n-ar fi fost ea Julian ar fi dus aceeași viață cu care era obișnuit și n-ar fi ajuns în această stare...

Cum va reacționa acum, aflând că Ming era o moștenitoare bogată? Va veni s-o vadă? Îi va auzi vocea acum după atâta timp?

Apăru unchiul său, transpirat de căldura de afară.

– Este mult mai cald aici ca la Roma draga mea, zise el aruncând pe masă revista Country Life.

– O, ai adus tocmai ce voiam să citesc! exclamă Ming.

– Sunt anunțuri pentru multe case bune. Ți-e dor de viața la țară, draga mea?

Inima lui Ming începu să bată mai tare.

– Una dintre cele mai frumoase case din Anglia este de vânzare, unchiule, murmură ea.

– Cumpăr-o, dac-o vrei! zise unchiul Albert.

Ming citi prezentarea casei lui Julian:

„Conac stil Queen Anne, cu panel original, scări din lemn de trandafir... galerie de muzică... zece dormitoare... patru băi...“

Capitolul 8

Când auzi povestea lui Ming și a unchiului ei bogat, Julian nu se miră deloc, ci fu chiar fericit pentru ea și schimbarea în bine.

Când se gândise să dea acel anunț în ziar pentru a o găsi pe Ming, se gândise și la această posibilitate. Ce succesiune stranie de evenimente...Steaua lui Ming abia răsărea, pe când a lui se afla la apus...ea era bogată și el sărac...

– Părea fericită? o întrebă el pe Eva.

Eva nu putea să-i răspundă la întrebare; n-o văzuse pe Ming, nu știa nimic despre viața ei particulară, constatase doar că Ming evoluase mult, se emancipase. Vorbea ca o tânără care a călătorit mult.

Julian se arătă dezamăgit.

– Nu-mi spune că banii au reușit s-o strice...

Eva îi spuse însă că fata era la fel de dulce ca întotdeauna și abia aștepta să-l vadă.

– O s-o sun mâine, promise el.

După ce închise, i se adresă labradorului:

– Ei bătrâne, ce este de făcut? Am găsit-o, este foarte bogată... cine ar fi crezut că roata se va întoarce?

Julian regreta decizia de a o căuta. Rezultatul căutărilor lui era că n-ar fi trebuit să-și facă probleme, Ming evoluase mai bine decât și-ar fi închipuit el.

O sună și vocea ei de copil îi readuse multe amintiri. Imediat, ea spuse:

– Vei veni să mă vezi?

– Sigur că da! Când?

– Ce-ai zice să cinezi cu mine și unchiul? Este un restaurant foarte bun aici, în clădire, ne va trimite mâncarea în apartament.

– Acum eu gătesc pentru mine și Frisby!

– Abia aștept să-l văd și pe el!

– Trebuie să vii cu unchiul tău la Shanley, asta dacă nu vând între timp.

– Ai cereri?

– Da, de la niște americani bogați, pe care-i voi urî din toată inima.

Ming știa cu câtă durere se va despărți Julian de Shanley. Seara trecută, unchiul Albert îi spusese că poate cumpăra conacul, dacă vrea, ca să nu ajungă pe mâna unora care să-l transforme în hotel. Dar deocamdată lui nu-i va spune nimic.

Faptul că Julian îl ura deja pe noul proprietar spunea foarte multe. Nu-i va spune nimic legat de intenția ei de a cumpăra Shanley.

Unchiul ei era plecat când sosi Julian. Ming petrecuse mult timp în fața oglinzii, pentru că era foarte emoționată să-l revadă și asta îi dădu o stare foarte proastă. Se schimbă de trei ori, întrebându-se ce toaletă o avantaja. În cele din urmă, alese o rochie gri de mătase, cu niște flori estompate, pe care o cumpărase de la casa Dior, în prima vizită la Paris. Era de o croială desăvârșită, cu un decolteu parțial acoperit de trei rânduri de perle. Se machiase discret.

Privind-o, Julian avu senzația că în fața sa se afla o străină îmbrăcată cu bun– gust desăvârșit, dar atât.

Julian o privi lung apoi se uită în jur. Ming îi urmări privirea care poposi inevitabil asupra rândurilor de cărți.

– Da, sunt cărțile tale preferate acolo; primul volum cumpărat a fost al lui Yeats.

Julian, impresionat de vorbele ei, îndrăzni s-o privească în ochi. Dumnezeule! Cum se schimbase! Cum înflorise! Trecuse un an de când nu se mai văzuseră, iar Ming se maturizase.

– Nici nu-ți pot spune ce fericit sunt că te revăd, Ming; nu știi cât de îngrijorat am fost când ai dispărut fără urmă.

– Sper c-ai înțeles motivele mele?

– Le-am înțeles, desigur, și am considerat că te-ai comportat minunat.

Ea îl privi în tăcere o clipă, cu inima bătând puternic.

I se părea incredibil că Julian se afla aici cu ea. Nu se schimbase prea mult, doar că arăta după cum spusese și Eva Trench slăbit și descurajat, parcă. Ming întâlnise mulți bărbați în voiajurile ei prin Europa, dar încă o dată fu impresionată de felul în care arăta Julian, de grația lui, de aerul lui distins. Cât

ar fi vrut să-l întrebe mai multe despre viața lui! Ming se arătase foarte stăpână pe sine la început, dar acum se simțea neajutorată.

Julian îi spuse:

– Te felicit, Ming, pentru toate astea. Ce bine pentru tine că unchiul tău te-a salvat la timp! Nu știam adresa mătușii tale, dar nu mi-aș fi închipuit că te afli atât de aproape!

– Da, am avut noroc că m-a găsit unchiul. O să-ți placă, va veni imediat.

– Da, abia aștept să-l cunosc, dar aș vrea să-mi povestești despre tine, călătoriile pe care le-ai făcut...

– Și eu abia aștept să aud veștile tale, admise Ming.

Albastrul ochilor ei îl uimea, îl încânta. Nu-i uitase niciodată privirea. Ochii ei îl fascinaseră. Julian simți dintr-o dată că viața îi oferea încă o șansă prin intermediul acestei fete frumoase. Viața merita trăită. Se închistase prea mult timp, mult prea mult se detașase de plăcerile vieții, le îndepărtase chiar și pe cele două prietene fidele, Eva Trench sau Joanna, soția prietenului său Brunskill. Realiză dintr-o dată că avea mare nevoie de dragoste, de tinerețe, de frumusețe. O găsi extrem de atrăgătoare pe această nouă Ming și inima îi bătu tare, simți chiar nevoia s-o atingă. Apoi vraja se rupse și apăru unchiul ei.

Pentru Ming, fusese un moment periculos, dar trecusse.

După ce se făcură prezentările, unchiul lui Ming le oferi de băut, iar Julian începu să se simtă bine în prezența celor doi.

Ming observă că unchiul Albert îl plăcu pe Julian.

Li se aduse și mâncarea, iar în ora următoare discuția se desfășură într-un mod foarte plăcut pentru toți, iar Ming avu ocazia să-i demonstreze lui Julian ce mult se schimbase, acumulând foarte multe informații.

Mai apoi, unchiul Albert, plin de tact, părăsi încăperea lăsându-i pe tineri să discute în voie. Ming nici nu observă că erau singuri; ea îi arăta lui Julian o copie ilustrată a poemelor Christinei Rossetti, pe care o cumpărase de la Florența.

Ming era entuziasmată ca un copil care-și arăta darurile. Fusese întotdeauna o copilă încântătoare, care nici măcar nu încerca să ascundă că Julian fusese cel care-i dăduse o orientare.

– Ai achiziționat cărți valoroase, Ming, nu pot decât să te felicit pentru alegere, zise el.

– O, dar n-ai văzut colecția de articole de sticlă! Am adus-o de la Veneția, unde pe Canal Grande se află ateliere renumite cu piese unice. O, Julian, aș fi vrut să fi avut și tu măcar jumătate din norocul meu! exclamă ea.

– Eu am grădina și mă mulțumesc cu cultivarea florilor mele dragi, zise el făcând un gest larg. Mă simt bine cu ceea ce fac acum, Ming.

– Dar n-ai renunțat la muzică sau lectură.

– Nu, n-o voi face niciodată.

Ming oftă.

– Lectura a fost singurul lucru care mi-a adus satisfacții de când am început să-l însoțesc pe unchiul Albert, i se confesă Ming.

– Se pare că ai găsit răspunsul la problemele vieții, draga mea. Dar n-ai găsit un bărbat care să-ți placă?

Ming lăsă în jos frumoșii săi ochi și clătină din cap.

– De ce nu? continuă Julian. Cred că toți bărbații te găsesc extrem de atrăgătoare.

Ming ridică repede capul, iar Julian putu să citească răspunsul și singur de pe gura ei ca o floare. Ming era foarte aproape de el. Îi simțea parfumul delicat și nu mai putea nega că acea copilă care-l atrăsese de la început, devenise o femeie foarte frumoasă.

Julian privi repede în jur de parcă atunci ar fi devenit conștient că se aflau singuri în cameră.

– Unde este unchiul tău?

Ming îl privi cu ochii ei mari.

– Cred că s-a dus la culcare, căldura îl obosește.

Inhibițiile lor dispărură. Julian simți că este îndrăgostit de Ming. O prinse în brațe și o sărută. Fu un sărut lung, pasional, la care ea răspunse cu toată ființa. Trupul ei se topi în îmbrățișarea lui Julian. Îl prinse după gât cu brațele ei frumoase, trăgându-l mai aproape.

El simți că niciodată un sărut nu i se păruse atât de intens; era amețit de emoție când, în cele din urmă, ridică încet capul și-și trecu mâna prin părul mătăsos. Îi șopti:

– Doamne, ce frumoasă ești, Ming! Iubita mea, micuța mea Ming!

Ea ar fi vrut să vorbească, să-i poată spune că era cel mai minunat bărbat din lume, că trăia doar ca să-i alunge tristețea din priviri, să-l facă să uite căsătoria nefericită cu Claudia. Dar

vorbele refuzau să se facă auzite. Era copleșită de acel sărut neașteptat, de brațele lui puternice care-i făcuseră inima să bată foarte tare, într-un ritm anume. Era momentul pentru care se născuse, pe care-l așteptase toată viața.

Nu putea face altceva decât să rămână în brațele lui cu ochii închiși, ținându-l după gât.

Julian nu avea ce să-i ofere în afară de o reputație ruinată. După acel moment de extaz reveni la realitate spunându-și că nu avea rost și nici voie s-o iubească.

Ming era o tânără foarte bogată acum, ceea ce complica mult lucrurile, pentru că lumea ar fi început să bârfească pe seama eventualei lor căsătorii.

Se retrase încet din brațele ei, pasiunea se destrămă și nu rămase decât sentimentul zădărniciei.

– Ai fost întotdeauna bună cu mine, Ming. Iar acum, în mod special. Îți mulțumesc. Mă vei ierta dacă plec acum?

Ea îl privi uimită, fără să înțeleagă.

– De ce faci asta, Julian?

– N-ar fi trebuit să te sărut, dar ești atât de frumoasă, încât n-am putut să mă controlez. Iartă-mă, Ming. Mă grăbesc, să nu pierd trenul spre Shanley.

Ming vedea fericirea sfărâmându-se în mii de bucăți.

Sărutul fusese dat sub impulsul momentului... Julian n-o iubea, n-o sărutase din dragoste. De fapt n-o iubise niciodată. Fusese o nebunie din partea ei să creadă că se putea schimba. Inima ei iubitoare fu cuprinsă de durere și umilință. Dar n-avea ce face, avea și ea mândrie. Cu glas scăzut, spuse:

– Desigur, înțeleg că vrei să prinzi trenul, Julian...

Durerea din glasul lui Ming nu rămase nesesizată de bărbatul, care era mai mult ca oricine, sensibil la suferințele altora. Ming era îndrăgostită de el, ceea ce ar fi trebuit să-l flateze. Știa că-l iubea încă de pe vremea când se afla în casa lui și sperase tot timpul că dragostea ei dăinuise în anul în care trecuse de la anonimat la bogăție. Și el o iubea. Simțea acum dorința s-o ia în brațe, să nu-i mai dea drumul.

Dar mai presus de toate, Julian nu voia s-o știe nefericită. Ming avusese parte de prea multă durere în viață. În situația dificilă în care se afla, n-o putea cere de nevastă și nici nu se cădea s-o facă. Dar nici nu făcuse încercarea de a fugi de ea, așa cum ar fi trebuit. Se simțea atras irezistibil de ea, de a o privi, de a fi cu ea.

Ming îl privi confuză, văzând că nu pleacă, așa cum spusese. Julian nu se putea desprinde de ea. Ming izbucni:

– O, Julian, te iubesc atât de mult!

El își pierdu capul din nou, luat pe nepregătite de declarația ei.

O prinse din nou în brațele sale. O sărută din nou cu pasiune, era ca o nouă reafirmare a dragostei lor.

– Ming, totul ne este potrivnic. Ar trebui să mă lași să plec, iubita mea, să plec cât mai am puterea s-o fac.

– De ce spui asta? De ce spui că n-ar trebui să mă săruți? De ce vrei să te iert? Te iubesc prea mult Julian, te-am dorit dintotdeauna...

Julian o simți cum tremură și mângâie cu duioșie capul lipit de pieptul său. Numai o brută ar fi rămas insensibilă la vorbele ei.

În timp ce Julian căuta vorbele potrivite pentru a-i răspunde, ceva care să nu-i provoace durere, s-o facă să înțeleagă că n-ar iubi-o, Ming ridică spre el minunații ei ochi albaștri.

– Și tu mă iubești puțin, Julian, nu? Cred că da, deși nu știu de ce o faci...

Julian roși.

– Dumnezeule, ce interpretări! Nici n-ai idee cât te poate dori un bărbat!

– Nu vreau să mă dorească orice bărbat, ci tu.

Julian o strânse din nou la piept, apoi o eliberă și se depărtă de ea scuturând din cap.

– Și eu te iubesc, Ming, cred că ești conștientă. Dar nu te pot cere în căsătorie dintr-o mie de motive. N-am dreptul s-o fac.

– De ce, Julian? Eu mă ofer ție. Ar trebui să-ți fie rușine să mă respingi!

– Nu! strigă el. Ar trebui să fii mândră pentru că te comporți firesc; dar aș ajunge să nu mai valorez nimic în proprii mei ochi dacă aș profita de tine.

– Ce este rău? Spune-mi, vreau să aflu! Este pentru că... din cauza familiilor noastre? Ming simțea că-i este foarte greu să exprime trăirile ei, dar el o înțelese.

– N-are nici o legătură cu poziția socială, Ming. Faptul că familia mea a avut statut social confirmat, că mi s-au oferit posibilități de educație, nu înseamnă că nu te pot cere de

soție. Când ai apărut în casa mea și nu aveai bani, anul trecut, te găseam foarte atrăgătoare, dar nu te iubeam. Eram încă soțul Claudiei. De fapt, nu iubeam pe nimeni.

– Dar ai făcut eforturi disperate să-mi salvezi reputația! izbucni Ming.

– Exact, încuviință el. Dar acum situațiile noastre sunt diferite; tu ești moștenitoarea unei mari averi, iar eu nu am dreptul să te cer de soție.

Ming făcu o ultimă încercare.

– Julian, vrei să te însori cu mine? Spune-mi adevărul, te rog.

– Da, admise el. Apoi se corectă repede: dar n-am de gând să te cer.

– Numai pentru că eu am bani acum, iar tu ești într-o situație dificilă?

– Da, și la asta se mai adaugă faptul că ești foarte tânără, iar eu sunt un bărbat divorțat.

– Dar este absurd și cred că ești necinstit cu mine. N-am crezut că mă iubești. Anul care a trecut nu m-am gândit decât la tine, că poate vei ajunge să mă iubești. Iar acum nu poți renunța la mine doar pentru că se întâmplă să am niște bani, sau că sunt mai tânără. Iar tu nu ești chiar sărac.

– Așa este. Mai am ceva rămas, dar foarte puțin și oricum, va trebui să vând Shanley. Ca să divorțez de Claudia, am renunțat la o sumă destul de mare!

– Și asta din cauza mea! Înseamnă că-ți sunt datoare!

– Ming, tu știi să argumentezi situația cu multă înțelepciune și prezinți lucrurile foarte tentant, dar nu te voi cere de soție. Imaginează-ți ce va crede unchiul tău despre

mine: acest individ n-a făcut nimic pentru a-mi regăsi nepoata, decât după ce a aflat că este o bogată moștenitoare!Toată lumea va crede la fel.

– Ce-ți pasă ce va crede lumea?

– Îmi pasă, Ming, pentru că am niște principii. Poate sunt un încăpățânat prost, dar trebuie să acționez conform acestor principii pentru a fi împăcat cu mine.

– Așadar, numai pentru că sunt moștenitoarea unchiului Alfred pierd tot ce-mi este mai drag?

Julian clipi de câteva ori. Se simțea foarte tentat să treacă peste convingerile sale, s-o ceară de soție. Dar în mintea sa se ridicau alte bariere insurmontabile. Cum să împace ideile sale cu căsătoria?

Ming observă că el ezită și păli din nou. Se depărtă, îndreptându-se spre un lampadar aflat în fața unei ferestre; îl aprinse și începu să se joace cu franjurii acestuia.

– Cred că de fapt nu ești tentat să te însori cu mine. M-am umilit îndeajuns. Poate ar fi bine să ne luăm rămas bun.

Julian nu suporta să se despartă de ea. O dorea cu disperare, așa cum o dorise în toate lunile de depărțire. Numai la gândul că s-ar putea îndrăgosti de alt bărbat se scutură ca de o idee rea. Dar vechile inhibiții începură iar să-i dea târcoale. Făcu un pas spre ea, apoi se opri.

– Înainte de plecare aș vrea să știi, Ming, că te iubesc cu disperare, dar...

– Dar îți pasă mai mult de ce va spune lumea... termină ea cu amărăciune.

– Nu este așa, protestă el. Între noi se află doar conștiința mea, Ming.

Ming se întoarse spre el.

– N-am de gând să cer unui bărbat să lupte împotriva conștiinței sale, zise ea. Am spus deja foarte mult, dar mă declar înfrântă.

– Ming, iubita mea, încearcă să înțelegi...

– Încerc, dar asta nu face lucrurile mai ușoare.

– Nu pot suporta gândul că n-am să te mai văd, m-am simțit minunat alături de tine!

– De ce m-ai căutat, Julian? Asta n-a adus fericire nimănui!

– Ming, draga mea copilă, nu putem rămâne prieteni?

Ming ar fi vrut să-i dea un răspuns dur, dar văzându-i chipul marcat de suferință, voința ei se topi din nou. Nu știa decât că-l iubește, că ar face orice pentru el, indiferent cu ce preț, ar renunța chiar și la mândria personală.

Se îndreptă spre el cu căldura și francheța pe care el părea să le adore, îl prinse după gât cu ambele brațe și-i spuse:

– Să fim prieteni? Să fim! Să nu ne luăm rămas-bun, n-aș suporta!

– Vom găsi o soluție Ming, vei vedea... Julian sărută lacrimile din frumoșii ei ochi, îi netezi părul, o sărută pe obraji.

– Acum chiar trebuie să plec, iubito. Mulțumesc pentru totul. Ai făcut extrem de mult pentru mine. Nu cred că este ceva mai minunat pe lume ca dragostea ta. Numai gândul la tine mă face să-mi recapăt încrederea. Ajută-mă, Ming! Dă-mi răgazul necesar; nu mi-am revenit de la pronunțarea divorțului, sunt conștient că multe s-au datorat prostiei mele.

Dar suportă-mă, Ming, te rog, dă-mi dragostea ta, vino într-o zi în casa grădinarului cu unchiul tău să-l vezi pe Frisby, vă voi primi cu ce voi avea mai bun.

Ea încuviință cu lacrimile gata să izbucnească. Încercă să-l înțeleagă, să conștientizeze că refuzul lui avea la bază binele ei mai ales, și nu gura lumii.

Dar în seara asta nu mai putea să lupte. Era o nebunie să-l lase pe Julian să iasă din viața ei, să-i piardă prietenia. Iar el părea să aibă nevoie de ea.

– Noapte bună, dragă Julian, reuși să murmure.

Julian plecă, iar ea închise ușa în urma lui, se duse spre fereastră și lacrimile începură să-i curgă în voie. Se simțea înfrântă, ura acest apartament luxos și banii unchiului Albert. Banii lui stăteau acum între ea și Julian. Dacă era săracă, ar fi cerut-o de soție.

Dacă aș fi săracă, își aminti ea, aș avea doar visurile mele, dar acum sunt bogată și ce am? O Julian, pășește cu atenție, calci pe visurile mele!

Ming începu să plângă disperată.

Capitolul 9

După câteva zile, Ming luă Rollsul unchiului său și porni spre Streatham. Își amintise că era aniversarea soților Seller; cumpără o mulțime de cadouri și se duse să-i vadă. Faptul că era bogată n-o făcea să-și uite vechii prieteni, care fuseseră atât de buni cu ea.

Trecu prin fața casei în care locuise cândva la mătușa Prue, dar nu simți nici o strângere de inimă. Ar fi trebuit să se simtă foarte bine acum, când mergea într-un Rolls, purta o toaletă costisitoare și avea un inel cu un diamant care valora cât casa. Nu mai era acea timidă care avea doar două rochițe și acelea cusute de o croitoreasă de cartier, Ming care se grăbea în fiecare dimineață spre slujba ei umilă și neînsemnată.

Realiză cu tristețe că nu era mai fericită acum. Banii și locurile pe care le văzuse o ajutaseră să înțeleagă viața mai profund, dar acest lucru atrăsese după sine o mare tristețe, reflectă ea. Toate canalele de percepție însă duceau la Julian Barrisford. Fără el, nimic nu mai avea valoare sau frumusețe.

O dată ajunsă la familia Seller, oferi tuturor daruri, pe care șoferul le aduse de la mașină.

Molly, cu muntele de daruri în brațe, începu să le despacheteze fericită, îngropându-se realmente în vrafurile de ambalaje, cu ochii strălucind de bucurie.

– Ming! Ai cheltuit o avere pe cadourile astea! exclamă Molly.

Ming, care o ținea pe Margaret în brațe, simți că era un moment, poate singurul, în care banii unchiului Albert aveau semnificație, pentru că prin ei își făcuse prietenii fericiți.

– Draga mea, zise David. De ce nu te mai îngrași puțin? Ți-ar sta mai bine dacă ai avea trei-patru kilograme în plus! Cât mai stai la Londra? Mă gândeam să vii să-ți gătească Molly! zise el râzând.

– Din păcate, unchiului Albert nu-i prea place la Londra, mai ales pe timp de iarnă, așa că bănuiesc că vom migra spre ținuturi cu climă mai blândă.

Molly oftă.

– Aș fi vrut să văd cum ar reacționa mătușa ta care te-a chinuit văzându-te așa cum ești acum, zise ea.

Dar gândurile lui Ming nu erau la mătușa Prue...

– L-am revăzut pe Julian, le spuse ea.

– O, exclamă Molly fericită, a revenit în viața ta?

– Într-un fel, da, zise Ming.

– Noi am citit în ziare despre divorțul lui Julian. S-a desfășurat fără prea multă vâlvă, totuși.

– Da, zise Ming, Julian a plătit și încă mai plătește pentru a-și recăpăta libertatea. Iar de la mine nu vrea să accepte nimic... nici măcar dragostea mea!

– Tu îl mai iubești, Ming?

– Da, Molly, recunoscu Ming, am fost îndrăgostită de el și acum mi-am pierdut capul cu totul.

– Ești o ființă aparte, Ming, loială tuturor prietenilor, constată Molly. Știu că l-ai iubit mult, dar am crezut că de când ai început drumurile prin Europa ai cunoscut alți bărbați mai interesanți. Ești foarte frumoasă și acum și bogată.

– Chiar, Ming, când îl vei alege pe bărbatul potrivit? interveni David.

Ming se simți mizerabil. Singurul bărbat pe care-l iubea, nu voia să se căsătorească.

– Îți promit că dacă mă voi căsători cândva, David, voi cumpăra un televizor performant, iar tu mi-l vei instala.

După ce părăsi familia Seller, Ming ajunse într-o lume de lux și bogăție. O invitase pe Eva Trench la Claridge. Era prima lor întâlnire de la acea zi memorabilă, când o lăsase pe Eva s-o aștepte în gara Victoria.

Eva Trench era la fel de încântătoare și elegantă ca în trecut. Ea o găsi extraordinar de schimbată pe Ming. Ochiul ei format trecu rapid peste silueta fetei la fel de zveltă, îmbrăcată într-un costum foarte elegant, galben, cu pălărioară neagră, mănuși, poșetă și cizme negre. Ce diferență față de vechea Ming! Maniere alese, până și vocea i se schimbase în bine...

– Nu mă surprinde că Julian a fost uluit de felul în care arăți, Ming, mărturisi ea în timpul mesei.

– Chiar așa? Ți-a spus asta? o întrebă Ming.

– Da, mi-a spus că te-ai schimbat extraordinar, dar mai ales că ai studiat, ai citit mult .

Ming se juca nervoasă cu paharul.

– A mai spus și altceva? o întrebă ea fără a o privi.

– Că i-a făcut mare plăcere să te revadă, că și unchiul tău este o persoană încântătoare, că se bucură că ți s-a schimbat soarta.

Ming își mușcă buzele. Eva observă că dincolo de ceea ce lăsa să se vadă, Ming ascundea o suferință. Dragostea lui Ming pentru Julian era ceva foarte frumos, își spuse Eva Trench, dar de ce părea Ming nefericită?

– Nu renunți, draga mea, nu-ți schimbi sentimentele prea ușor, nu?

– În ceea ce-l privește, nu mă voi schimba niciodată, mărturisi Ming.

– De fapt, noi n-am discutat ce simți pentru el. Te deranjează dacă te întreb direct: îl iubești, Ming?

– Da, îl iubesc, zise Ming cu simplitate.

– El știe asta? o întrebă Eva.

– Nu ți-a spus nimic în acest sens, Eva?

– Nu. Îl cunosc de când era copil, dar n-am discutat aceste aspecte ale vieții cu el.

– Ei bine, zise Ming cu un surâs amar. El știe prea bine că-l iubesc, i-am spus când ne-am revăzut, n-am ascuns că vreau să mă mărit cu el.

Eva își aprinse țigara, gânditoare.

– Draga mea, dacă toți oamenii ar fi atât de direcți ca tine n-ar mai exista inimi zdrobite; mulți își ascund sentimentele și rău fac!

– Faptul că i le-am spus chiar eu nu mi-a adus nimic bun. Julian nu vrea să-și lege viața de a unei moștenitoare bogate. Este prea mândru.

– Așa deci... bietul Julian! A pierdut foarte mulți bani, din cauza acelei femei blestemate și nici editura n-a avut un an prea bun. Iar unchiul lui s-a comportat neașteptat de tiranic. În total, lui Julian nu i-a mers bine deloc, s-a închis în sine, iar faptul că a scos Shanley la vânzare a fost picătura care a umplut paharul.

– Știu asta, zise Ming.

– În același timp, îmi pare rău că nu v-ați înțeles. Știu că Julian era foarte atras de Ming pe care a cunoscut-o la Shanley și sunt sigură că se va îndrăgosti și de noua Ming.

Ming roși.

– Cred că și el mă iubește, dar acum acești bani blestemați se află între noi!

– Nu dispera, draga mea. Sunt convinsă că lucrurile se vor aranja așa cum vrei tu. Numai nu fugi din calea lui. Continuă să-l vezi. Te rog, promite-mi!

Ming o privi lung.

– Ai vrea să-l vezi pe Julian însurat cu mine, Eva? o întrebă ea. Crezi că sunt potrivită pentru el?

Eva îi atinse mâna încet.

– Cred că întotdeauna ai fost prea modestă, draga mea. Iar dacă în trecut ai avut un complex de inferioritate, acum acesta nu se mai justifică. Îi poți oferi totul bărbatului iubit, nu?

Ming parcă se simți mai bine. Trase aer în piept, oftă, apoi îi spuse Evei:

– În acest caz, nu voi mai pleca nicăieri și voi merge să-l vizitez la Shanley. M-a invitat acolo cu unchiul meu.

– Ar fi bine să mergi înainte de sfârșitul săptămânii, pentru că am auzit că are deja oferte serioase.

Inima lui Ming începu să bată mai tare.

– Știi cumva de la cine?

– Nu, nu știu numele.

Ming începu să râdă.

– Dacă promiți să nu-i spui lui Julian, îți voi spune eu de la cine.

De data asta, Eva Trench își schimbă culoarea feței.

– Ming, cumva tu...?

– Da, n-am vrut să las conacul să ajungă pe mâinile cine știe cui, care să nu-l aprecieze, așa că unchiul Albert mi l-a cumpărat.

Eva Trench era extrem de entuziasmată.

– Nu puteai să-mi dai o veste mai bună, Ming! A fost o idee extraordinară! Știu că iubești conacul și te vei îngriji de el. Vei cumpăra și mobilierul?

– Da, tot ce vrea să vândă Julian.

Eva Trench își mai aprinse o țigară.

– Iată că acea fată timidă și speriată pe care am cunoscut-o va deveni stăpâna de la Shanley!

Ming oftă.

– Nu știu ce va crede Julian.

Eva o privi cu ochii ei mari și blânzi.

– Cred că va fi încântat.

– Nu vreau să afle, deocamdată!

– De ce?

– Pentru că este cam ciudat și foarte orgolios. Poate că este prea orgolios pentru a-mi vinde mie conacul. Mă tem să nu considere că m-am oferit să-l cumpăr știind că are nevoie de bani, sau cine știe ce altă idee i-ar trece prin minte...

– Dar va afla mai curând sau mai târziu numele cumpărătorului, Ming.

– Da, îl va vedea pe contractul de vânzare, dar atunci va fi prea târziu.

– Draga mea, Julian nu va da înapoi, va fi fericit să știe că Shanley va fi al tău. Așa că poți continua liniștită achiziția.

– Știi, Eva, ești cea mai de nădejde prietenă pe care am avut-o vreodată, izbucni Ming cu franchețe.

Eva Trench zâmbi fericită. I se umeziră ochii când spuse:

– Ming, te voi ajuta în orice condiții! Aș fi vrut să am o fiică și să-ți semene mult!

Deodată, Ming se crispă, apoi păli. Eva Trench îi urmări privirea observând ce o făcuse pe fată să pălească. În restaurant intrase o femeie înaltă, elegantă, cu o blană de hermină, și o pălărie elegantă urmată de un tânăr cu o floare la butonieră. Era Claudia. Noua vicontesă de St. Finnygan. Ming îl recunoscu pe Ozzy, care părea foarte departe de a fi fericit.

Nici Claudia nu prea zâmbea. Arăta ca o femeie care abia terminase o ceartă cumplită.

– Ozzy, chiar ai făcut rezervare? Vezi lângă cine vom sta?

– Să plecăm cât mai repede, Eva, zise Ming, nu suport să fiu văzută de această femeie.

Imediat, Claudia St. Finnygan o recunoscu pe fata cu părul negru și ochii albaștri ca și pe doamna cu părul grizonant aflată cu ea. Claudia cercetase cu ochi ageri tot restaurantul în căutare de chipuri cunoscute. Când o detectă pe Ming, spre disperarea acesteia, Claudia se ridică venind spre masa ei.

– Încearcă să-ți păstrezi cumpătul, Ming! îi șopti Eva Trench.

Ming încuviință. Eva o privi cu curiozitate pe fosta soție a șefului său. Cu toate că băutura își pusese amprenta pe chipul ei, Claudia era încă foarte frumoasă. Dar era cea mai dură și nemiloasă dintre toate femeile, era cea care îl ruinase pe Julian. Eva, loială șefului ei, o ura pentru asta.

Ming o ura și mai tare. Cu toate că apropierea Claudiei îi sugera apropierea unui șarpe, nu putu să nu recunoască frumusețea ei. Ming reuși să citească în ochii ei că această femeie, cu toată frumusețea ei și bogăția noului soț, făcuse un iad din viața sa. Se măritase cu o marionetă, un bărbat pe jumătate idiot numai pentru banii și titlul acestuia și acum, probabil, ajunsese deja la disperare.

Claudia observă toaleta lui Ming, bijuteriile de valoare deși foarte discrete și de bun-gust; nu aflase despre unchiul lui Ming și averea acestuia. Apoi o recunoscu pe Eva Trench și spuse:

– O, bine că sunteți amândouă aici, a trecut multă vreme de când... nu-i așa, miss Corally?

Ming scăpă dintr-o dată de timiditate, de teama pe care o simțise odinioară, că i-ar putea face rău lui Julian... acum nu mai simțea decât ură față de Claudia și de ce nu, milă...

– Nu-mi amintesc mare lucru de la ultima noastră întâlnire, zise ea.

Claudia i se adresă Evei:

– Ce mai faci?

– Destul de bine, mulțumesc.

Apoi se întoarse din nou spre Ming:

– Nu mă așteptam să te întâlnesc aici, la Claridge, felicitări. Cine este norocosul?

– Unchiul meu, avem o relație minunată.

Claudia ridică din sprâncene. Realiză că în viața lui Ming se petrecuse ceva. Remarcă și costumul Dior pe care-l purta. Claudia era tocmai pe punctul de a solicita informații suplimentare, dar Ming n-o lăsă să vorbească:

– Îmi cer scuze, dar ne grăbim. Tocmai plecam.

– Nu puteți pleca până nu-mi spuneți ceva despre bietul Julian, ce face?

Ming începu să tremure de nervi, dar Eva o salvă.

– Foarte bine.

– Am auzit că firma nu merge bine deloc.

– Adevărat?

– Am citit în Country Life că Shanley este de vânzare. Bietul Julian! Dacă socrul meu n-ar controla atât de strict banii lui Ozzy, l-aș cumpăra eu.

Ming simți că-și pierde cumpătul.

– Sunteți ultima persoană căreia Julian i-ar vinde Shanley!

Claudia o măsură cu impertinență pe Ming.

– Adevărat? Mă întreb din ce motiv! M-am întrebat adeseori de ce nu v-ați căsătorit, pentru el ai fi o partidă dacă unchiul tău chiar are bani! Bine, vă las, mi se răcește mâncarea, dar poate mai vorbim cu altă ocazie.

După plecarea Claudiei, Eva Trench spuse indignată:

– Dacă n-aș fi o doamnă, aș folosi un cuvânt rușinos pentru această creatură!

– Cu câtă nesimțire a insinuat că....

– Am auzit, draga mea. Nu te lăsa influențată de vorbele ei. Se vede clar că este nesatisfăcută de căsătoria cu acel viconte.

– Nu-mi pasă ce crede despre mine sau relația mea cu Julian, mă doare felul în care gândește despre el. Încep să cred că Julian a avut dreptate când a spus că lumea va considera că s-a căsătorit cu mine pentru bani.

Eva Trench nu spuse nimic pe moment. Era pornită împotriva Claudiei. De ce încerca acea femeie care divorțase de Julian și se căsătorise tot din interes să-și arunce veninul în continuare?

În cele din urmă, Eva zise:

– Te rog, Ming, nu te lăsa influențată de vorbele otrăvite ale acelei femei! Este o creatură frustrată, care simte nevoia să se răzbune. Iar pe tine te-a considerat o țintă ușoară. Dă-o uitării și ocupă-te de cumpărarea conacului Shanley.

După ce achită nota de plată, Ming se ridică și ieși împreună cu Eva, fără a arunca vreo privire spre masa Claudiei.

– Te rog să nu-i spui lui Julian nimic din ce s-a discutat aici, Eva.

– Sigur că nu-i voi spune; are deja destule necazuri! Iar tu nu-ți mai face probleme!

– Încerc să nu-mi fac, dar acum îmi este clar de ce Julian nu se grăbește să se căsătorească cu mine!

În timp ce Ming și Eva plecau, Claudia și soțul ei Ozzy dezbăteau problema lui Ming.

– Ai văzut că acea insipidă Ming a ajuns să mănânce la Claridge, să poarte diamante și toalete Dior, începu Claudia.

– Probabil trăiește cu Julian, conchise Ozzy.

– Nici vorbă! Are un unchi foarte bogat!

– Adevărat, draga mea? zise acesta cu gândul doar la mâncare.

Claudia își spuse că n-avea sens să continue discuția cu el. Ozzy nu era obișnuit să gândească. Se hotărî să-i scrie fostului

ei soț, să-l felicite pentru averea pe care o moștenea Ming. Îi făcea plăcere să-l vadă furios pe acel bărbat care-i dăduse totul și căruia ea nu-i dăduse nimic.

***

Domnul Springer nu prea înțelegea din ce motiv nu voia Ming să i se afle numele, dar nu-și făcea prea mari probleme. Nu voia decât s-o mulțumească pe nepoata sa, care voia să cumpere conacul Shanley.

Julian îi plăcuse și simțea milă pentru ce-i făcuse fosta soție. Nu putea însă ascunde că și-ar fi dorit pentru nepoata sa un tânăr cu numele nepătat și poate cu un titlu de noblețe. Căci Ming moștenea o avere considerabilă, care îi dădea posibilitatea să aleagă.

Dar era prea înțelept pentru a încerca s-o influențeze. Ming era o tânără care știa ce vrea, cu toate timiditatea pe care o afișa uneori. Ming semăna mult cu sora lui, Babe, pe care o iubise mult.

Astfel că domnul Springer fu de acord cu modul discret de achiziționare a conacului, așa cum voia Ming. Și în timp ce formalitățile erau în desfășurare, Ming continua să se vadă cu Julian. Iar unchiul Albert observă că nepoata sa avea acum o altă stare de spirit.

– Aseară am cinat cu Julian, unchiule, apoi am fost la un film franțuzesc pe care Julian mi l-a tradus. Mă simt atât de bine alături de el! Știe atât de multe!

– Nu i-ai spus încă de Shanley?

Ming scutură din cap.

– Nu. El nu va vedea numele decât după semnarea contractului.

Ming nu-i mai spuse că avea emoții. Singura care știa adevărul era Eva Trench. Iar ea știa foarte bine că Julian nu va fi prea fericit când va semna contractul de vânzare.

Ming era convinsă că Julian va fi eclipsat de faptul că ea, cândva o biată fată lipsită de bani și apărare, devenea proprietara conacului Shanley. Se temea ca nu cumva Julian să creadă că ea cumpărase conacul pentru a-l tenta în acest fel, căci nu era adevărat. Ming recursese la soluția cumpărării doar pentru că ajunsese să îndrăgească teribil de mult acel conac unde înflorise pentru prima oară dragostea ei pentru Julian. Voise să prevină ca acesta să ajungă pe mâinile cuiva care nu l-ar aprecia.

Petrecuse o seară minunată alături de el. Nu se rostiseră vorbe de dragoste, dar se simțiseră foarte bine împreună.

Iar când li se întâlniseră privirile la masă sau când se atingeau din întâmplare, citea ceva mai mult decât prietenie în ochii lui Julian. El nu-și putea ascunde sentimentele. Fusese o seară de emoții nerostite. Iar în timpul filmului Julian îi luase mâna. După acest moment, ea nu-și mai amintea nimic din film. Fusese cuprinsă de o stare de fericire greu de exprimat în vorbe, pulsul i se intensificase. La despărțire, Julian îi luase mâna din nou spunându-i:

– A fost o seară minunată și-ți mulțumesc pentru ea, Ming. Va trebui s-o repetăm curând. Și nu uita să-l aduci pe unchiul Albert la Shanley. Știi că am vândut conacul!

Ea vru să-i spună adevărul, dar ceva o făcu să reziste tentației. Îl întrebă numele viitorului proprietar.

El spuse că nu-l știe.

– Cred că este un străin. Săptămâna viitoare, la semnarea contractului, îl voi afla.

Se mai întâlniseră încă o dată, în prezența unchiului Albert, care-i invitase la cină în Berkeley apoi undeva la un club la dans, unde îi lăsase singuri sub pretext că se simțea obosit. Ming își spuse că nu va uita niciodată acea seară minunată când dansase cu el pentru prima oară.

– N-am petrecut o astfel de seară cu Claudia, îi spusese Julian. Ea îmi reproșa mereu că nu știu să dansez.

– Dar dansezi foarte bine, Julian, îl liniști Ming, la fel de bine ca orice bărbat cu care am mai dansat prin călătoriile mele cu unchiul.

– Mă faci să mă simt atât de bine, Mng! Îmi redai încrederea!

Ming se decise să-i spună despre Shanley duminică, în casa în care locuia el acum. Julian vânase un fazan minunat, pe care o femeie angajată cu ziua îl pregăti.

– Frisby l-a recuperat, îi spusese Julian la telefon.

– Dragul de el, abia aștept să-l văd! exclamă Ming.

Pe drumul spre Shanley, Ming îi povestise unchiului Albert amănunte despre relația ei cu Julian, accentuând că acum relația lor i se părea un vis.

– Să sperăm că este un vis care se va sfârși frumos, draga mea.

Unchiul Albert începu să tușească violent pentru că ceața îi crea probleme de respirație, iar inima ei să bată tot mai tare pe măsură ce se apropiau. Își aminti și de acel oribil Ivor, de scenele penibile prin care trecuse, apoi cunoștința cu Julian, sosirea Claudiei...

De cum ajunseră la conac, Frisby le ieși în întâmpinare:

– Frisby, dragul meu, îți mai amintești de mine?

Cum s-o uite? Ochii lui străluciră dintr-o dată și veni repede spre ea dând din coadă, lătrând de parcă i-ar fi spus: sigur că te cunosc, Ming Corally. Chiar dacă ești îmbrăcată cu această blană elegantă, chipul ți-e neschimbat, la fel și glasul.

Ming ridică privirea spre Julian, care venea la câțiva pași în urma câinelui.

Atitudinea lui era schimbată. Îi întâmpină cu un zâmbet formal și ea simți imediat că se întâmplase ceva. Julian nu mai era bărbatul entuziast cu care dansase la club. Îi evita chiar privirea. Era doar politicos și rezervat.

Unchiul Albert nu observă nimic.

– Este un adevărat cămin englezesc, turuia el, referindu-se la căsuța în care se retrăsese Julian.

– Da, dar este diferit de conac.

În timpul mesei el fu extrem de politicos cu Ming, dar majoritatea atenției i-o acordă unchiului Albert. Ming începu să se întrebe dacă nu cumva Julian aflase numele cumpărătorului conacului Shanley. Dar curând, chiar el îi spuse unchiului Albert că a doua zi urma să se semneze contractul de vânzare și că nu știa cine este cumpărătorul.

– Este ciudat că acești oameni au cumpărat conacul fără să-l vadă, numai după fotografiile din catalog.

Unchiul Albert se uită semnificativ la nepoata sa; acum era momentul să-i spună lui Julian că ei erau cumpărătorii. Dar Ming stătea cu privirea plecată, așa că unchiul Albert nu spuse nimic.

Julian nu avea nici cea mai vagă idee că ei erau cumpărătorii; chiar dacă suspectase asta își închipuise că Ming i-ar fi spus. Iar starea lui proastă se datora unei scrisori primite dimineață; era prima scrisoare pe care o primea de la fosta soție, de la pronunțarea divorțului.

O citise de multe ori și se înfuriase mai mult decât și-ar fi închipuit Claudia. Era ciudat că în pofida avantajelor cu care rămăsese de pe urma lui, ea tot voia să-l lovească. Julian încercase să-i înțeleagă maliţiozitatea dar nu reușise. Poate că un psiholog ar fi fost de părere că ea nu-l iertase și că starea de frustrare din timpul căsătoriei lor, provocate de faptul că el îi refuza sistematic extravagațele, se perpetua. În pofida generozității de care dăduse dovadă la divorț, Claudia nu-l ierta că n-o lăsase să-l domine.

Iar acum încerca să-l lovească din nou prin Ming Corally.

Claudia se întorsese după o scurtă vizită la Londra unde o întâlnise pe „drăgălașa miss Corally“ la Claridge, cu „draga și inspida miss Trench“.

„Am crezut că bunăstarea ei ți se datorează, dar apoi am aflat că este la mijloc un unchi bogat. Am întâlnit-o și pe Alison Richards, care mi-a spus că te-a văzut la Berkeley dansând cu miss Corally. Nu-mi place cum ai ajuns, dragul meu fost soț! Ai dat-o uitării pe umila miss Corally pentru ca acum, când a ajuns bogată, să te intereseze din nou. Oricum, ea te consideră o partidă. Să mă aștept la vreo căsătorie? Îmi imaginez ce va spune lumea bună din Londra...

Aceste rânduri îl făcuseră să tremure de indignare, și nu dormise toată noaptea. Vorbele veninoase ale Claudiei îi pătrunseseră în suflet. Exista și puțin adevăr în ele. El

renunțase la Ming înainte de a divorța de Claudia, iar acum ar fi vrut să se însoare cu ea. Dar nu pentru bani. Banii lui Ming se ridicau acum ca o barieră între ei. O iubea pe Ming, mai precis se îndrăgostise iremediabil de ea acum când reintrase în viața lui. Cum îndrăznea Claudia s-o acuze că încerca să-l cumpere? Dacă ar fi fost vechea Ming, cea fără bani, fără rude, fără nimic, ar fi luat-o imediat în casa lui de acum, dar averea ei îl făcea să-și țină emoțiile în frâu. Iar acum, Claudia îi reamintea cu brutalitate ce-ar spune lumea dacă s-ar căsători cu moștenitoarea lui Albert Springer. Ar fi fost imediat etichetat ca un vânător de zestre, un calificativ respingător în opinia sa.

Dimineață, înainte de sosirea lui Ming, se hotărâse să se comporte foarte politicos, dar rece și să încerce să stea departe de ea.

Dar când o văzu, Julian simți cum disperarea pune stăpânire pe el. O dorea mai mult ca oricând. Observase că purtarea lui o supărase și ar fi vrut s-o prindă în brațe, să-i spună adevărul.

Unchiul Albert, observând că atmosfera este încărcată între cei doi, le spuse că vrea să facă o plimbare în jurul conacului. Julian le propuse să meargă toți trei. Ming aruncă furioasă în foc țigara pe care o fuma.

– Cunosc foarte bine zona și n-am chef în clipa asta să vizitez conacul, zise ea.

Unchiul Albert se dovedi din nou plin de tact.

– A, nici o problemă, voi puteți sta de vorbă, eu mă voi bucura de frumusețea peisajului.

Julian nu voia să rămână cu Ming. Situația era intolerabilă pentru el. Ming nu arătase niciodată mai frumos ca acum, îmbrăcată într-un costum verde de catifea cu dantelă bej la gât și manșete. Părea coborâtă din portrele Regency din conac. Iar de când dansase cu ea, Julian simțea mereu nevoia s-o strângă în brațe.

– Ești foarte ciudat astăzi, Julian, observă ea. Ce se întâmplă?

El îi evită privirea.

– Îți par ciudat? Nu, nu știu de fapt să mă comport ca o gazdă bună, acesta este adevărul.

– Mie mi se pare că ești o gazdă admirabilă, că ne-ai oferit un prânz minunat, un vin foarte bun, și că ai fost extrem de politicos, dar nu mi-ai adresat nici un cuvânt. Se pare că te-am supărat cu ceva.

– N-ai făcut nimic de acest gen, Ming, zise el privind-o trist. Cred că eu sunt cam ciudat câteodată.

– Ai devenit tăcut ca o scoică! îi reproșă Ming, cred că te-am deranjat cumva, dar nu știu cu ce... iar eu crezusem că am devenit buni prieteni, Julian.

– Sper că așa va fi mereu, draga mea, spuse el.

Ming ridică din umeri, neînțelegând nimic. Își aminti cât de fericită fusese dimineață că urma să viziteze Shanley. Nu suporta această schimbare a lui și faptul că-i stricase ziua. Roși și se ridică grăbită.

– Cred că este mai bine să vizitez conacul, n-are rost să stau aici să observ cum te forțezi să fii politicos și atât!

Julian se ridică și el privind-o cu durere, incapabil să-i spună de scrisoarea Claudiei. Considera că astfel ar jigni-o

foarte tare. Își dori să nu se fi îndrăgostit cu disperare de ea. Ming reușise să distrugă puțina pace sufletească pe care o dobândise după divorțul de Claudia.

Pentru a doua oară, Claudia îi distrugea viața. Fără scrisoarea ei, ar fi putut să decidă să-și asume riscul bârfelor celor din jur și să se căsătorească. După ce fluieră după Frisby o însoți spre conac. Păstrară o tăcere jenantă tot drumul, iar lui Ming nu-i făcu plăcere de data asta să revadă conacul abia cumpărat pentru ea. Iar când intră în holul acestuia, se simți chiar deprimată.

Se uită în jur iar casa se dovedi rece și neprimitoare, cu un aer tragic, dezolant, așa cum era fără draperii și covoare. Nu mai exista nici unul din tablourile pe care le admirase.

Îl văzu printr-o ușă întredeschisă pe unchiul Albert care admira candelabrele de cristal. Mai existau câteva piese de mobilier acoperite cu huse.

Julian, care-i observă reacția, îi spuse:

– Cred că acum conacul ți se pare neprimitor.

– Așa este și n-aș mai vrea să mă aflu aici.

Inima lui începu să bată mai tare.

– Ming... începu el.

Dar ea nu-l auzi. Ochii i se umpluseră dintr-o dată de lacrimi. Era atâta dezolare aici... văzu chiar și o nălucă a Claudiei, al cărei portret se aflase cândva deasupra șemineului, cu zâmbetul ei rece de șarpe.

– Unchiule Albert, zise Ming înecându-se de plâns, aș vrea să plecăm chiar acum.

– Casa este superbă! exclamă acesta. Nu cred că există alta mai frumoasă, mai bine împărțită. Ming, ai făcut o afacere grozavă! Vei avea cel mai frumos cămin, draga mea.

Dar în clipa aceea, realiză că făcuse o gafă și se opri brusc. Puse mâna la gură, vinovat. Urmă o tăcere penibilă, în care s-ar fi auzit și căderea unui ac.

Unchiul Albert își drese glasul.

– Sunt un bătrân penibil care vorbește aiurea; acesta trebuia să fie secretul lui Ming până la semnarea contractului, Julian. Dar cred că nu mai contează de acum. Cred că ești fericit că nepoata mea va locui aici, nu?

Julian nu răspunse. Era prea bulversat, dar imediat ce realiză spusele domnului Springer și avu revelația faptului împlinit, realiză ce stupid fusese nerealizând cine era cumpărătorul misterios.

Ming era cea care, fără a-i spune nimic, cumpărase conacul unde urma să locuiască.

Ming noua proprietară a conacului va locui foarte aproape de el. Asta dădea importanță și mai mare scrisorii Claudiei. Cine știe ce se va spune când se va afla că Ming cumpărase conacul Shanley! El mai avea doar casa grădinarului din apropiere.

Ming vorbi dintr-o dată:

– Da, trebuie să știe că mi-a plăcut Shanley atât de mult încât mi l-am dorit cu disperare! Am vrut să fie o surpriză plăcută pentru tine Julian, dar văd c-am făcut o greșeală. Nu vrei să fim aproape unul de celălalt. Ai prefera un străin în locul meu. Dar nu este prea târziu, contractul n-a fost semnat. Îl vom anula. Vom face asta mâine dimineață.

Capitolul 10

Acesta a fost cel de al doilea șoc la care a fost supus Julian. Era destul de confuz încă aflând că unchiul lui Ming era cumpărătorul misterios al conacului. Iar acum, Ming era atât de supărată încât voia să anuleze contractul. Julian o privi, incapabil să scoată o vorbă. Niciodată nu se simțise atât de neputincios. Nici măcar nu știa dacă voia cu adevărat ca Ming să fie proprietara conacului Shanley. Dar apoi se gândi că nu exista o altă persoană pe lume mai potrivită să aibă acest conac decât Ming, femeia pe care o iubea. Iar acum era foarte aproape de a-i pierde încrederea și prietenia.

Se uită la chipul ei frumos, care acum nu exprima decât indignare; observă că fata tremura. Julian se temu că nu mai simțea nimic față de el decât ură.

Și nu era foarte departe de adevăr. Ming simți că-l urăște pentru mândria nejustificată și emoțiile cumplite pe care i le produsese. O mare dragoste se poate oricând transforma în ură.

Domnul Springer fu primul care vorbi.

– Nu crezi, draga mea, că ar trebui să discutăm situația cu calm să nu luăm decizii pripite? Sunt sigur că Julian... adică domnul Barrisford, nu dorește să anuleze contractul.

– Nu. Sigur că nu...

Ming se întoarse cu furie spre el.

– Ba asta vrei, Julian. Nu mă vrei aici.

– Ming! protestă Julian, nu este adevărat!

Dar Ming își pierduse cumpătul. Ca orice persoană timidă, își pierdea firea foarte rar, dar atunci putea fi cu greu stăpânită.

– Ba da, Julian, dar nu-mi pasă ce crezi, nu-mi pasă dacă vrei să-ți fiu vecină aici sau... cu cât dispar mai repede de aici, cu atât mai bine! Poți scoate casa din nou la vânzare.

Cu aceste vorbe, porni spre ieșire.

Julian făcu un pas spre ea, urmat de credinciosul Frisby.

– Ming! rosti el.

– Nu este nevoie să-ți ceri scuze, spuse ea furioasă, nici să-mi explici. Abia acum înțeleg că nu mă vrei aici, că te deranjez, așa cum am făcut cu un an în urmă. Am făcut marea prostie să vreau să revin în viața ta; nu-ți face probleme, nu vei mai auzi de mine, voi pleca mâine departe de aceste meleaguri.

Julian păli.

– Ming, pentru numele lui Dumnezeu!

– Unchiule Albert, te rog, du-mă acasă!

Julian porni după ei, scuzându-se:

– Domnule Springer, vă rog să mă credeți. Vreau ca Shanley să-i aparțină lui Ming. Încercați s-o convingeți vă rog din suflet. Totul este atât de complicat! N-am timp să vă explic

acum totul, dar nu vreau să fiu considerat vânător de zestre, de aceea n-am cerut-o pe Ming. Și eu mi-aș fi dorit-o ca soție. Numai Dumnezeu știe cât...

Julian cedă nervos, cu mânile încleștate cu disperare, cu figura plină de broboane de sudoare.

Albert îl bătu ușor pe umăr pe acest individ care-i era simpatic.

– Eu cred că te înțeleg, dragul meu; voi discuta cu nepoata mea. Dar acum nu putem vorbi, Ming seamănă mult cu mama ei; când este nervoasă, trebuie să stai departe de ea. Este de fapt, un paradox, continuă unchiul Albert; Ming este foarte îndrăgostită de tine, Julian. Nu lăsați orgoliul să vă despartă, ați avea amândoi de pierdut. Nu face nimic legat de vânzarea conacului. Este un loc minunat, iar Ming și-l dorește din tot sufletul.

Cu aceste cuvinte, Albert se duse după nepoata sa cea indignată și furioasă. Julian porni după ei. Blestemă în gând pe Claudia și scrisoarea ei și încercă să și-o scoată definitiv din minte.

Cei doi părăsiră conacul fără ca Ming să-și ia rămas bun de la Julian.

Unchiul Albert, care o privea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, încercă s-o calmeze:

– Ming, fetițo, cum ai putut pleca fără să-ți iei rămas bun de la bietul om? Ce te-a supărat atât de tare?

Ming nu răspunse, continuă să privească înainte. Auzea doar jumătate din întrebările pe care i le punea unchiul Albert. Nu va mai vedea vreodată conacul, nici pe Julian, îl va scoate definitiv din viața ei.

Unchiul Albert continua să-i povestească despre nefericirea și disperarea din privirea lui Julian, care nu voia să fie considerat vânător de zestre. Ming ridică din umeri. Julian exagerase importanța averii ei. Poate altele erau motivele pentru care n-o voia în viața lui. Poate era vorba de altă femeie... o femeie cu care se putea căsători fără probleme.

Sau poate că totul se datora faptului că i se oferise deschis, iar Julian se plictisise.

Îl va ruga pe unchiul Albert să grăbească plecarea lor din Anglia poate chiar peste o zi. Vor pleca poate în Australia, să pună o distanță foarte mare între ea și Julian.

– Ming, nu-l judeca prea aspru, zise unchiul Albert. Julian a suferit mult de pe urma primei sale căsătorii, probabil nu mai are încredere în femei.

– Nu se pune problema încrederii! exclamă Ming. Totul este foarte simplu: Julian nu mă iubește, nu m-a iubit niciodată. De aceea, aș vrea să plecăm cât mai departe de Anglia.

Albert Springer își privi îngrijorat nepoata, care era albă la față, ca o coală de hârtie.

– Ming, chiar nu vrei să cumperi conacul Shanley?

– Te rog să încerci să mă înțelegi, unchiule, zise ea.

– Păcat că lucrurile au ajuns atât de departe; toate formalitățile au fost îndeplinite, nu cred că este cazul să renunți, ar fi o lovitură prea grea pentru bietul tânăr.

Culoarea reveni în obrajii lui Ming.

– Acesta este singurul lucru care mă îngrijorează, murmură ea.

– Mai gândește-te, Ming, noaptea este un sfetnic bun.

– Mi se pare ciudat dar insist să plecăm în Australia, unchiule. Apoi Ming se scuză și se duse în camera sa.

O auzi după aceea vorbind la telefon:

– S-a schimbat mult. Nu pot continua să-i suport ciudățeniile, Eva. Am decis să plec cu unchiul meu în Australia. Nu, nu-i spune nimic. Este bine să fug a doua oară de el. Dar de data asta fără a mă mai întoarce vreodată. Nu vrea să fiu fericirea lui, acesta este tristul adevăr și găsește diferite pretexte să mă respingă.

***

Ziua următoare fu etichetată de Ming drept „lunea neagră". Pentru ea, ziua fu întunecată chiar de la început. Plânsese seara precedentă până adormise, iar la miezul nopții se trezise cu o durere cumplită de cap, luase o aspirină și se culcase la loc. Dimineață, auzi vocea unchiului Albert:

– Ming, fetițo, te-ai trezit? Ești căutată la telefon...

Ming se ridicase în capul oaselor, își îndepărtase părul căzut pe față și clipise de câteva ori mirată. Ce durere de cap imposibilă o chinuia și acum! Era ora zece; niciodată nu dormise atât de târziu.

– Cine mă caută, unchiule?

După o scurtă ezitare, Albert Springer răspunse:

– Julian Barrisford, draga mea.

Ming roși, inima începu să-i bată mai tare.

– Ce dorește?

– Vrea să-ți spună ceva legat de ziua de ieri, draga mea, vorbește cu el.

– Nu vreau să mai vorbesc cu el! explodă Ming, nu mai vreau să aud nimic despre el!

– Ming, cred că regretă și...

– Nu vreau să vorbesc cu el! repetă Ming. Dacă-i pare rău, spune-i că-i accept scuzele, dar mă simt mai bine dacă nu mai comunicăm.

Unchiul Albert oftă.

– Cred că faci o greșeală, draga mea.

Ming începu să plângă și strânse nervoasă din dinți. Nu mai voia să discute cu Julian pe o temă care se dovedise dezastruoasă pentru ea. Nu putea risca din nou.

Unchiul Albert se trezi în situația de a lămuri singur problema lui Julian.

– Dragul meu, îți promit că nu vom pleca la Melbourne fără să ai o discuție cu Ming. A plâns toată noaptea din cauza ta; te iubește așa cum o iubești și tu și va trebui să lămuriți voi doi toate problemele. Lasă la o parte mândria. Cât privește conacul Shanley, îl voi cumpăra, indiferent de voința ei. În același timp, aș vrea să mă accepți ca partener la editura ta; voi face infuzie de capital și curând vei fi din nou bogat. Astfel, banii care constituie piedica dintre între și nepoata mea nu va mai exista. Singurul lucru pe care nu-l pot suporta sunt lacrimile lui Ming.

– Iar eu nu pot suporta nici măcar gândul că Ming ar putea plânge! zise Julian.

Desigur, Ming nu știa nimic de acest aranjament.

Ming se duse să cumpere biletele pentru Australia, iar la întoarcere luară masa împreună deși Ming nu mâncă aproape nimic. Albert o duse la o piesă de teatru, unde foarte frumoasă

și elegantă fiind, Ming era privită de foarte mulți bărbați. Ea nu auzi nici nu văzu nimic din comedia care unchiului Albert îi stârnise hohote de râs. În pauze, Ming se trezi scrutând fețele celor din jur în speranța că printre ei l-ar putea vedea pe Julian. Dar el nu mai ieșea la teatru în ultimul timp, stătea mereu acasă cu Frisby, sau juca bridge cu prietenii săi.

A doua zi dimineață, Ming se trezi într-o stare la fel de proastă, lipsită de speranța că lucrurile vor evolua în sensul dorit de ea. Primi însă un telefon de la Eva Trench.

– Ming, draga mea, s-a întâmplat ceva teribil!

– Dumnezeule, exclamă Ming, ce s-a întâmplat?

– Julian n-a venit astăzi la birou, m-a sunat de la Shanley. Era distrus. Din cauza câinelui.

– Frisby? Ce este cu el?

– A dispărut și Julian este distrus, știi cât îl iubește. Câinele a fost lăsat afară în timpul nopții de doamna Hollis, care-i face menajul lui Julian, și Frisby nu s-a mai întors de atunci.

– Dumnezeule, au trecut douăzeci și patru de ore!

– Grădinarul l-ar fi văzut la un moment dat în grădina de legume, poate vâna vreun iepure și de atunci... nu l-am văzut niciodată pe Julian în astfel de stare. S-a dus la poliție a anunțat că oferă recompensă. Julian se teme să nu-l fi împușcat la vreo fermă din vecini, cineva care nu l-a cunoscut.

– Eva, mă duc chiar acum la Shanley...trebuie să-l ajut să-l caute pe Frisby.... și eu îl iubesc la fel ca Julian...

– Ar fi minunat din partea ta, draga mea, zise Eva.

Julian petrecuse o noapte albă; nu mâncase nimic, umblase toată noaptea fluierând după câine. Doamna Hollis îl îndemnase să-l ia și pe fiul ei, Jimmy. Băiatul se întorsese,

temându-se că Frisby fusese prins în vreo capcană și nu suporta gândul că era undeva în întuneric, speriat, fără hrană.

– Știi că Julian are o dragoste exagerată față de Frisby, continuă Eva. Este în stare să ofere tot ce are ca recompensă. Se teme să nu-l fi împușcat cineva și să-l fi și înmormântat.

Ming începu să simtă durerea care desigur îl sfâșia pe Julian. Îl și vedea pe Frisby își amintea iubirea din ochii lui când își privea stăpânul. Acum, și-l imagină mort, cu inima lui loială oprită, ochii lui mari negri închiși... nu, era prea mult! Iar Julian era epuizat probabil după ce cutreierase pădurile în căutarea prietenului său. Cine putea să știe mai bine ca ea iubirea pe care i-o purta Julian lui Frisby? Se pare că oamenii singuri își iubesc foarte mult animalele. Și Julian era un bărbat singur. Ming renunță la orgoliu și decise să se ducă la Shanley.

Unchiul Albert o însoțise, desigur. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât s-o conducă pe Ming la bărbatul care o iubea. Rămase însă prudent în mașină.

– Tu du-te la Julian și vezi ce s-a întâmplat, draga mea.

Ming intră aproape în fugă în casa lui Julian. Chiar dacă era ultima oară când se vedeau, poate doar pentru a-și lua rămas bun, trebuia să-i ofere ajutorul. Observă imediat că Julian era epuizat; după o noapte de nesomn, ochii îi erau încercănați și era teribil de deprimat. Avea în față o ceașcă de cafea și o farfurie neatinsă cu mâncare. Văzând-o, sări în picioare. Privi figura aceea atât de dragă a fetei mici de statură, care-i înțelegea dragostea pentru acest câine, deși alți oameni o considerau exagerată și clipi nedumerit.

– Ce faci aici? exclamă el.

Ming începu să se bâlbâie:

– Am venit pentru Frisby.... n-am suportat gândul că s-a pierdut....trebuia să vin! Lacrimile îi curgeau pe obraji; știi cât îl iubeam pe Frisby....

– Ming, draga mea... zise Julian, impresionat. Ming, te iubesc... n-am iubit pe nimeni în viața asta așa cum te iubesc, Ming...

Ming se topi în îmbrățișarea lui.

– Iar eu te-am iubit dintotdeauna, Julian. Iubitule, nu mă mai face să plec de aici....

– Nu te voi lăsa să pleci, dragostea mea, zise el, privind-o cu ochi obosiți, dar fericit.

Julian, care era atât de îndrăgostit și realiza acum că putea să piardă dragostea vieții sale, lăsă deoparte toate gândurile, mândria, situația sa. Nu realiza decât că Ming trebuia să devină soția lui.

Începu să-i explice că atitudinea sa de respingere se datora scrisorii Claudiei, dar Ming îi puse un degete pe buze:

– Nu trebuie să spui nimic, Julian, nu te scuza. Acum, numai noi contăm. Și Frisby, pe care trebuie să-l găsim imediat, adăugă ea.

– Acum când te-ai întors, iubito, simt că-l voi regăsi, mi-am recăpătat speranța.

– Spune-mi, iubitule, pe unde l-ai căutat, zise Ming.

El începu să-i descrie zonele, temându-se că vreunul din fermierii vecini l-ar fi împușcat. Poate Frisby plecase după vreo cățeluș și se pierduse sau căzuse în vreo râpă...erau multe posibilități, una mai înfricoșătoare decât alta. Desigur, exista și posibilitatea să fi fost furat. În regiune apăruseră niște bande

de hoți. La fel păți̧seră și niște vecini al lui Julian, al căror boxer fusese răpit pentru a se solicita o recompensă frumoasă pentru el.

– Iubita mea, frumoasa mea Ming, îți sunt atât de recunoscător că ai venit să mă ajuți să-l găsesc pe Frisby! Iubito, îmi ești mai dragă ca lumina ochilor....

Mână în mână, Julian și Ming se îndreptară spre mașina unchiului Albert.

– Este ceea ce mi-am dorit să văd! exclamă bunul domn. Nu poate fi nimic mai frumos ca doi îndrăgostiți!

– Domnule, spuse Julian, nu știu cum să vă mulțumesc! Ming se va căsători cu mine!

Albert Springer aruncă nepoatei sale o privire ușor vinovată.

– În acest caz, Shanley va fi cadoul de nuntă! Am semnat ieri contractul, draga mea. Vă urez tot norocul din lume, dragii mei!

Julian o prinse pe Ming în brațe. Totul ar fi fost minunat dacă alături s-ar fi aflat și Frisby.

Deodată, se auziră pași și se întoarseră toți pentru a vedea un băiat care-l ajutase pe Julian să-l caute pe Frisby. Acesta striga:

– L-au găsit, domnule Barrisford! L-a găsit domnul Martin, veterinarul, sir. L-am văzut, îl aduce cu mașina.

Ming și Julian întrebară într-un glas:

– L-ai văzut?

– Da, domnule, domnul Martin l-a dus la clinică pentru că Frisby a pierdut sânge.

Julian prinse băiatul de mână, disperat.

– Ce s-a întâmplat cu el, Jimmy?

Băiatul le spuse ce văzuse. Veterinarul îl întâlnise pe Frisby care ieșea din pădure șchiopătând și își închipuie că bietul câine și-a prins lăbuța într-o capcană. Era prăfuit și nu arăta prea bine, dar tot a dat in coadă când domnul Martin l-a ridicat în mașina sa.

De aceste capcane se temuse Julian. Poate că noaptea trecută nu-l văzuseră pe bietul Frisby, care se târa prin tufișul unde fusese făcut prizonier.

Băiatul le mai spuse că Frisby nu era în primejdie, cu toate că va șchiopăta o vreme, dar rana deși adâncă se va vindeca și că-l va aduce la conac după ce-l va pansa, hrăni și-i va face injecții.

Ming plângea în hohote. Julian o prinse la piept, plângând și el de fericire.

Deodată, auziră telefonul din casa lui Julian sunând.

– Dragul meu, cred că te caută veterinarul; răspunde-i și apoi să mergem să-l luăm pe bietul și dragul nostru Frisby.

Julian încuviință. O ridică în brațe pe Ming în fața băiatului, deși, ca orice englez, era reticent în a-și manifesta deschis sentimentele în prezența altora.

Sfârșit